

รายงานการวิจัย
การพัฒนาหลักสูตรระยะเวลายุติ
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์
สำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ
ด้านภาษาไทย
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
สำนักนายกรัฐมนตรี

๓๗๑.๙๕	สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
ส ๖๙๑ ร	รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียนและหลักสูตรเพิ่มพูน ประสบการณ์สำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ด้านภาษาไทย ระดับ มัธยมศึกษาตอนปลาย/สำรอง หิรัญบุรณะ และคณะ กรุงเทพฯ : โครงการวิจัย และพัฒนาการจัดการศึกษาสำหรับเด็กและเยาวชนผู้มีความสามารถพิเศษ สกศ. ๒๕๕๕. ๑๗๘ หน้า. ISBN ๙๗๔-๒๔๑-๔๗๖-๙ ๑. การศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ-วิจัย. ๒. สำรอง หิรัญบุรณะ และคณะ. ๓. ชื่อเรื่อง

**รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียนและหลักสูตร
เพิ่มพูนประสบการณ์สำหรับนักเรียนที่มีความสามารถ
พิเศษด้านภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย**

สิ่งพิมพ์ สกศ.	อันดับที่ ๑๑๔/๒๕๕๕
พิมพ์ครั้งที่ ๑	สิงหาคม ๒๕๕๕
จำนวน	๒,๐๐๐ เล่ม
จัดพิมพ์และเผยแพร่	สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ถนนสุขุมวิท เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐ โทร. ๐ ๒๖๖๘ ๗๑๒๓ ต่อ ๒๕๒๖ โทรสาร ๐ ๒๖๖๘ ๗๓๒๙ Web Site : http://www.onec.go.th
สำนักพิมพ์	บริษัท พิมพ์ดีจำกัด ๒๑/๒๓๒-๔ ซอยคลองหนองใหญ่ ถนนวงแหวน เขตบางแค กรุงเทพฯ ๑๐๑๖๐ โทร. ๐ ๒๘๐๓ ๒๖๙๔-๗ โทรสาร ๐ ๒๘๐๓ ๔๕๐๑

ก่ำนนำ

การจั้ดกระบวนการเรี้นรู้เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรี้นสามารถพัฒนาได้เต็มตามศั้ยกภาพนั้บว่าเป็นหัวใจสำคัญ ความสำเร็จของการปฏิรูปการศึกษาในครั้งนี้จะเป็นไปได้ต่อเมื่อระบบการศึกษาตระหนักถึงความแตกต่างและสามารถตอบสนองเด็กแต่ละคนได้อย่างเหมาะสม โดยเฉพาะในกรณีผู้เรี้นที่มีความสามารถพิเศษที่เหนือกว่าเด็กในวัยเดียวกัน กลุ่มผู้เรี้นเหล่านี้มีสิทธิที่จะได้รับการศึกษาด้วยรูปแบบที่เหมาะสม ดังที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐ วรรคสี่ว่า “การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความสามารถพิเศษ ต้องจั้ดด้วยรูปแบบที่เหมาะสม โดยคำนึงถึงความสามารถของบุคคลนั้น”

สำหรับประเทศไทย องค์ความรู้และหลักวิชาที่ถูกต้องในเรื่องการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษด้านต่าง ๆ ยังไม่เป็นที่แพร่หลาย โดยเฉพาะด้านภาษา ซึ่งไม่เพียงแต่จะมีคุณค่าในตัวเองเท่านั้น ยังเป็นส่วนสำคัญที่เสริมให้ความสามารถด้านอื่น ๆ โดดเด่นไปด้วย เด็กกลุ่มนี้จะสามารถรับรู้หรือเรี้นรู้ทางภาษาได้รวดเร็วลึกซึ้งกว่าเด็กทั่วไป พูดได้ก่อนวัย ชอบเล่นคำ เล่นภาษา รักการอ่าน สนใจกิจกรรมทางภาษา มีอารมณ์ขัน เป็นต้น หากเด็กเหล่านี้ได้รับการเอาใจใส่ดูแล พัฒนาความสามารถอย่างถูกต้อง เหมาะสม ความสามารถโดดเด่นที่เกิดขึ้นในแต่ละบุคคลจะนำไปสู่การสร้างสรรค์ผลงานในหลากหลายสาขาที่มีคุณประโยชน์อย่างอนันต์ต่อสังคม

ดังนั้น เพื่อให้กระบวนการเสาะหาและกระบวนการเรี้นรู้สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษในด้านภาษา สามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้องตามหลักวิชา และเหมาะสมกับบริบทของประเทศไทย สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ จึงสนับสนุนให้ ศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพของเด็ก

และเยาวชน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ร่วมกับโรงเรียนสตรีวิทยา โรงเรียน
บดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) และโรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย ดำเนิน
การวิจัยเชิงปฏิบัติการเรื่อง การพัฒนารูปแบบและหลักสูตรการศึกษาเพื่อ
พัฒนาผู้มีความสามารถพิเศษทางภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ระดับมัธยม
ศึกษาตอนปลายขึ้น

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ขอขอบคุณคณะผู้วิจัย ผู้
บริหาร คณะครู และนักเรียนของโรงเรียนดังกล่าว ตลอดจนผู้เกี่ยวข้องทุก
ท่านที่ร่วมมือและช่วยเหลือ จนทำให้การดำเนินงานสำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี และ
หวังเป็นอย่างยิ่งว่าองค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อ
วงการศึกษาของไทยอย่างกว้างขวางต่อไป

ศ. น. —
๑ _____

(นายรุ่ง แก้วแดง)

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

คำชี้แจง

เนื่องจากองค์ความรู้เกี่ยวกับการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษยังไม่เป็นที่แพร่หลาย และการดำเนินงานอย่างถูกต้องตามหลักวิชาทำได้น้อยมากในประเทศไทย ผลการวิจัยทั่วโลกได้สรุปว่า วิธีการที่ดีที่สุดในการค้นหาคือ การใช้กระบวนการพัฒนาควบคู่ไปกับการเสาะหา และการคัดแยก โดยมีการตรวจสอบและการใช้เครื่องมือที่เหมาะสม เพราะผู้ที่มีความสามารถพิเศษต้องการปัจจัยและสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้

ดังนั้น ศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพเด็กและเยาวชน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒร่วมกับคณาจารย์จากโรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) และโรงเรียนสตรีวิทยา จึงได้ร่วมกันทำการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียนและหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์สำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย” เพื่อพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียนและหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์ที่มีการดำเนินการอย่างถูกต้องตามหลักวิชาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ เพื่อที่จะใช้เป็นเครื่องมือในการคัดแยกผู้มีความสามารถพิเศษ ด้านภาษาไทยให้ได้รับการพัฒนาในหลักสูตรขยายประสบการณ์ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ต่อไป ทั้งนี้ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ และเงินอุดหนุนสมทบการดำเนินงานของโรงเรียนจากกรมสามัญศึกษา และสมาคมครู-ผู้ปกครอง โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

๑. เพื่อผลิตสื่อ และคู่มือครู ที่เอื้อให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษ ได้พัฒนาในระดับความสามารถ ตามความถนัดและความสนใจโดยแสดงวิธีการสำรวจ กระบวนการจัดการศึกษา วิธีการสอนตลอดจนวิธีการวัดและประเมินผลผู้เรียน

๒. รายงานผลของการใช้หลักสูตร

คณะผู้จัดทำหวังว่าหลักสูตร คู่มือครู และรายงานการวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาเยาวชนของชาติอันเป็นทรัพยากรอันมีค่าของประเทศ และขอขอบคุณนักเรียนในโครงการที่เข้าร่วมโครงการอย่างสร้างสรรค์ อันทำให้ได้ผลงานดีเด่นที่หากได้รับการพัฒนาจะไปถึงระดับมืออาชีพหลายชิ้น

เอกสารการพัฒนารูปแบบและหลักสูตรการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้มีความสามารถพิเศษทางภาษาไทย และภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ชุดนี้ มีจำนวนทั้งสิ้น ๑๔ เล่ม จำแนกตามโปรแกรมการจัดการศึกษา สำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ และแต่ละโปรแกรมจะประกอบด้วย รายงานการวิจัย ๑ เล่ม คู่มือและแผนการสอน ๑ เล่ม ดังรายชื่อเอกสารต่อไปนี้

๑. รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรระยะเวลาเรียนและหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์สำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

๒. คู่มือและแผนการสอน หลักสูตรระยะเวลาเรียนและหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์สำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

๓. รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรขยายประสบการณ์สำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ด้านภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

๔. คู่มือและแผนการสอน หลักสูตรขยายประสบการณ์สำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ด้านภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

๕. รายงานการวิจัย การประเมินพัฒนาการสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

๖. คู่มือการจัดการเรียนการสอนและการบริหารหลักสูตรสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ด้านภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

๗. รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรระยะเวลาเรียนและหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์สำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ด้านภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

๘. คู่มือและแผนการสอน หลักสูตรระยะเวลาเรียนและหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์สำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ด้านภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

๙. รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรขยายประสบการณ์สำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ด้านภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

๑๐. คู่มือและแผนการสอน หลักสูตรขยายประสบการณ์สำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ด้านภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

๑๑. รายงานการวิจัย การประเมินพัฒนาการสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ด้านภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

๑๒. คู่มือการจัดการเรียนการสอนและการบริหารหลักสูตรสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ด้านภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

๑๓. สรุปรายงานการวิจัยเรื่อง รูปแบบการจัดการเรียนการสอน สำหรับผู้มีความสามารถพิเศษด้านภาษา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

๑๔. รายงานสรุปสภาพปัจจุบันและยุทธศาสตร์การจัดการศึกษา สำหรับเด็กและเยาวชนที่มีความสามารถพิเศษของประเทศไทย

คณะผู้วิจัยและผู้ดำเนินงานโครงการ

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

อนุสรณ์สำหรับผู้บริหาร

รายงานการวิจัยฉบับนี้ เป็นการวิจัยเพื่อศึกษาแนวการจัดการเรียนการสอนสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษในระบบโรงเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา และทฤษฎีการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยได้พัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน (Acceleration Program) และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์ (Enrichment Program) ขึ้น เพื่อให้ นักเรียน ๖๙ คนจาก ๑,๘๐๕ คน หรือร้อยละ ๓.๘๒ ของประชากรในโรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) และโรงเรียนสตรีวิทยา ที่ได้รับการคัดเลือกกว่ามีความสามารถทางภาษาไทย สูงกว่าปกติ ทดลองใช้โดยให้โรงเรียนมีอิสรภาพในการตัดสินใจเลือก กระบวนการและวิธีการที่เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของตน

หลักสูตรลดระยะเวลาเรียนที่พัฒนาขึ้น เป็นหลักสูตรที่มีเนื้อหาครบตามที่หลักสูตรของกรมวิชาการกำหนดและยึดจุดประสงค์เดียวกัน การจัดการเรียนการสอนนั้นให้ผู้เรียนทำโครงการที่ตนสนใจ ที่เน้นการสรุปแนวคิด โดยใช้แผนผังความคิด (Mind Mapping) การทำงานเป็นกลุ่ม การวางแผนจัดการ การค้นคว้าอิสระและการนำเสนอที่มีการประเมินโดยเพื่อน และการเผื่อแผ่ความรู้ให้เพื่อน ๆ ที่ไม่ได้ทำโครงการ ระยะเวลาที่ใช้ในการลดเวลาเรียนนั้น ให้แต่ละโรงเรียนเป็นผู้กำหนดเองตามความสามารถของผู้เรียน และตามความเหมาะสม เพื่อให้ได้รูปแบบที่หลากหลาย ผลปรากฏว่า โรงเรียนในโครงการแต่ละโรงเรียนใช้เวลาในการลดระยะเวลาเรียนไม่เท่ากัน แต่ได้ผลเหมือนกันคือ นักเรียนในโครงการสามารถทำคะแนนสะสมได้เกรด ๔ ทุกคน แต่พบว่า ในโรงเรียนที่ใช้เวลาเรียนหลักสูตร ๓ ปีจบใน ๑ ปีนั้น เด็กนักเรียน

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

และผู้สอนมีความเครียดสูง และหลังภาคเรียนที่ ๑ ทางโรงเรียนก็คิดว่า จะ
ปรับให้เป็นหลักสูตร ๑๑ ปีในปีต่อไป

สำหรับหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์นั้น ผู้เรียนทุกคนเรียน
อย่างมีความสุข เพราะได้เรียนตามความถนัด ความสนใจและความ
สามารถ ผลของการประเมินพบว่า หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นนี้บรรลุเป้าหมาย
เฉลี่ยร้อยละ ๘๔.๔๐ โดยสูงสุด คือทำให้ผู้เรียนได้เรียนตามความถนัด
ความสนใจ และความสามารถของแต่ละคน (ร้อยละ ๘๘.๒๖) รองลงมาคือ
ทำให้ผู้เรียนมีเครื่องมือทางภาษาที่จำเป็นในการเรียนวิชาอื่น ๆ (ร้อยละ ๘๖.๕๖)
ทำให้ผู้เรียนมีเครื่องมือในการค้นคว้า และสามารถหาความรู้ด้วยตนเอง
(ร้อยละ ๘๖.๐๒) ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสได้แสดงออกทางความคิดสร้างสรรค์
ทางภาษา (ร้อยละ ๘๕.๗๑) ทำให้ผู้เรียนสามารถอ่านและเขียนได้อย่างมี
วิจารณญาณ (ร้อยละ ๘๕.๔๒) และต่ำสุดคือ ทำให้ผู้เรียนอยากศึกษาภาษา
ไทยอย่างลึกซึ้ง (ร้อยละ ๗๕.๗๔) นอกจากนี้หลังจากทดลองใช้หลักสูตรดังกล่าว
พบว่า ผู้เรียนผลิตผลงานที่หลากหลายและสร้างสรรค์หลายชิ้นในโครงการ
“พี่เขียน น้องอ่าน” และโครงการ“วรรณกรรมเด็ก” ออกมาเป็นเกมภาษา
ทั้งเกมไวยากรณ์ (เกมตัวสะกด เกมคำพหูพจน์ ปรัชญาคำพยาย) เกมวรรณกรรม
(อิเหนา สามก๊ก ชุนช้างขุนแผน) ที่ต้องใช้ความรู้ทางภาษาและทักษะการคิด
ระดับสูง นอกจากนี้ทั้งผู้เรียนและผู้สอนเห็นพ้องต้องกันว่าผู้เรียนได้รับการ
พัฒนาทางด้านทักษะการคิดระดับสูง ทักษะการทำงาน ทักษะทางสังคม
ทักษะการควบคุมอารมณ์ บุคลิกภาพและจริยธรรม

อย่างไรก็ตาม หลักสูตรนี้เป็นเพียงตัวอย่างของการพัฒนาหลักสูตร
ที่ใช้หลักวิชาของการพัฒนาผู้มีความสามารถพิเศษ ที่ครูจะนำวิธีและ
กระบวนการไปใช้ในการพัฒนาหลักสูตรที่เหมาะสมกับความสนใจ ความถนัด
ความสามารถและสภาพแวดล้อมในโรงเรียนของตน ปัจจัยหลักที่นำไป

สู่ความสำเร็จมิใช่หลักสูตรต้นแบบ แต่เป็นทัศนคติ ความรู้ ความ
ชำนาญ ความสนใจ ความเสียสละและรักเด็กของคณะครูที่มุ่งมั่นที่
จะสร้างหลักสูตรเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เต็มตามศักยภาพ

สรุปสาระข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัย

๑. นักเรียนในโครงการในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒-๓ ที่มีคะแนน
เฉลี่ย ๔ ในโรงเรียนทั้ง ๓ โรงเรียนสามารถเรียนหลักสูตรภาษาไทย ในระดับ
มัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งปกติใช้เวลา ๓ ปี ได้ภายในเวลา ๑-๑๒ ปี จึง
เป็นการสูญเสียอย่างยิ่งที่จะให้เด็กเหล่านี้ใช้เวลา ถึง ๓ ปี

๒. จากการวิจัยพบว่า หลังจากการนิเทศแนวทางการพัฒนา
หลักสูตรสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษกับครูในโครงการเป็นเวลา ๑ ปี ครู
จากโรงเรียนทั้ง ๓ โรงเรียนยังขาดความมั่นใจ หากจะขยายโครงการนี้ออกไปทั่ว
ประเทศ รัฐจะต้องมีกลไกในการพัฒนาบุคลากร และพัฒนาสื่อที่จะต้องมีความ
เป็นพลวัตและปรับเปลี่ยนตามความถนัดและความสามารถของผู้เรียน

๓. จากการวิเคราะห์เนื้อหาและกิจกรรมในหลักสูตรปกติ พบว่า
นักเรียนจะพัฒนาได้สูงสุดเพียงระดับวิเคราะห์ เนื่องจากระบบการวัดและ
ประเมินผลใช้ข้อสอบแบบตัวเลือก ในขณะที่หลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
สามารถพัฒนาผู้เรียนได้ถึงระดับการสังเคราะห์และการใช้วิจารณญาณ
หลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์สามารถพัฒนาผู้เรียนได้ถึงระดับการใช้
วิจารณญาณ และความคิดสร้างสรรค์ เพราะใช้ระบบการทำโครงการ

๔. ผู้ที่มีความสามารถสูงกว่าปกติ มักจะมีความสามารถพิเศษ
มากกว่า ๑ ด้าน เช่น เด็กในโครงการภาษานี้จะมีความสามารถทางด้าน

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

ทัศนศิลป์และ/หรือดนตรี และ/หรือคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และในชีวิตจริง จะพบว่า การทำงานให้สำเร็จนั้น จำเป็นต้องใช้ความสามารถหลาย ๆ ด้าน จึง จะทำได้ดี ดังนั้นการพัฒนาผู้มีความสามารถพิเศษเหล่านี้โดยใช้ทฤษฎี พหุปัญญา (Multiple Intelligences) จึงมีความเหมาะสม

ข้อเสนอแนะ

๑. เสนอให้ทางเลือกแก่นักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่าปกติทุกคน (เกรด ๓-๔) ให้เลือกเรียนหลักสูตรระยะเวลาเรียนและหลักสูตรเพิ่มพูน ประสบการณ์ ให้จบภายในเวลา ๑-๒ ปี ตามความสามารถ และหากทำเช่น นี้ในหลาย ๆ วิชา จะทำให้ประหยัดงบประมาณ และลดจำนวนนักเรียนใน ห้องเรียนที่แออัดในหลายโรงเรียน

๒. เมื่อนักเรียนเรียนจบหลักสูตรมัธยมศึกษาปีที่ ๖ วิชาภาษาไทย ในขณะที่ขึ้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ มีทางเลือกดังนี้

(ก) พัฒนาฝีมือทางภาษาไทยที่ตนเองถนัด โดยการฝึกงานกับผู้เชี่ยวชาญอุปถัมภ์ผ่านเครือข่ายผู้ประกอบการและศิษย์เก่า เข้าสู่ระบบการทำงานและ การมีอาชีพเสริมระหว่างที่เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและอุดมศึกษา ทั้งนี้รัฐบาลและเอกชนควรจัดให้มีการประกวดโครงการ เช่น การสร้างนักเรียน ท้องถิ่น การจัดทำเว็บไซต์ท้องถิ่น การออกแบบบรรจุภัณฑ์ การทำสื่อการเรียนภาษาไทย ฯลฯ เพื่อพัฒนาฝีมือ คุณภาพและผลงานให้สอดคล้องกับ ความต้องการของชุมชน โดยมีรางวัลในรูปของทุนการศึกษาและสิทธิในการ นำผลงานของนักเรียนออกเผยแพร่และจำหน่าย

(ข) ใช้ชั่วโมงภาษาไทยเรียนภาษาต่างประเทศในทวีปเอเชีย เช่น จีน ญี่ปุ่น หรือภาษาประเทศเพื่อนบ้าน โดยรัฐบาลตั้งทุนสนับสนุนให้เกิดแรงจูงใจ เพราะที่พบมาเด็กที่มีความสามารถด้านภาษาจะเรียนภาษาต่าง ๆ ได้รวดเร็ว ทั้งนี้จะเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนสายวิทยาศาสตร์ได้เรียนภาษา

เหล่านี้ด้วย อันจะเป็นประโยชน์ต่อตัวนักเรียนเอง

(ค) ไม่ต้องเรียนภาษาไทย และใช้เวลาชั่วโมงภาษาไทยในการศึกษาวิชาอื่น ๆ ให้ลึกซึ้ง สำหรับผู้ที่ต้องการจะศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย อันจะทำให้ลดความเครียดและแรงกดดันก่อนเข้ามหาวิทยาลัย

(ง) สำหรับผู้ที่มีความสนใจอย่างแท้จริงทางด้านภาษาไทย มหาวิทยาลัยและสถาบันอุดมศึกษา ควรจัดหลักสูตรขั้นสูง (Advanced Placement Program หรือ AP Program) ในสาขาวิชาอักษรศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ (การสอนภาษา) วารสารศาสตร์หรือนิเทศศาสตร์ และศิลปะการแสดงในช่วงปิดภาคฤดูร้อนให้นักเรียนเหล่านี้สมัครลงทะเบียนเรียน โดยสามารถสะสมหน่วยกิตไว้ได้จนกว่าจะเข้ามหาวิทยาลัย และควรใช้รายวิชาเหล่านี้ พร้อมด้วยผลงานของผู้เรียน ในการคัดเลือกนักเรียนเหล่านี้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยต่อไป โครงการนี้ควรเชื่อมโยงกับแผนพัฒนาบุคลากรของสถาบันในระดับมัธยมศึกษา อุดมศึกษาและสถาบันเอกชน เช่น สำนักพิมพ์ หนังสือพิมพ์ ผู้ประกาศข่าววิทยุ โทรทัศน์ ฯลฯ กล่าวคือ ผู้ที่มีความสามารถพิเศษเหล่านี้ น่าจะได้รับทุนที่ผูกพันให้เข้าทำงานที่เหมาะสมกับความสามารถของตน

๓. ควรมีการเผยแพร่ผลงานวิจัยครั้งนี้ และผลงานวิจัยที่ศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพได้ทำไว้ในระดับประถมศึกษาเมื่อปี ๒๕๔๒ รวมทั้งผลงานที่กระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ ได้ดำเนินการในโครงการ Junior Science in Schools หรือโครงการแข่งขันโอลิมปิกอย่างสม่ำเสมอทางอินเทอร์เน็ต

๔. ควรมีหน่วยงานกลางที่พัฒนา สร้าง และรวบรวมองค์ความรู้ เครือข่าย เว็บไซต์ เช่น การจัดตั้งศูนย์วิจัยแห่งชาติ หรืออาจจะปรับโครงสร้างของศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพให้เป็นองค์กรอิสระ ภายใต้การดูแลของที่ประชุมอธิการบดีซึ่งมีเครือข่ายและนักวิจัยจากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เข้าไปทำหน้าที่ให้คำปรึกษาและเป็นพี่เลี้ยงให้แก่โรงเรียนที่ได้รับมอบหมายให้

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

จัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ จัดประชุมวิชาการประจำปี โดยให้ทำหน้าที่ต่อไปนี้

(ก) ศูนย์วิจัย แหล่งรวบรวมและเผยแพร่ข้อมูลและองค์ความรู้เกี่ยวกับการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษในด้านต่าง ๆ เช่น หลักสูตร สื่อการสอน คู่มือ พัฒนาเครื่องมือ การให้คำปรึกษาแก่พ่อแม่ ฯลฯ

(ข) เครือข่ายและนักวิจัยจากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ที่เข้าไปทำหน้าที่ให้คำปรึกษาและเป็นพี่เลี้ยงให้แก่โรงเรียนที่ได้รับมอบหมายให้จัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ

(ค) ให้ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย หรือการจัดการและพัฒนา ระบบหรือกลไกในการดำเนินงาน ให้แก่หน่วยงานของรัฐบาลที่ทำหน้าที่ในด้านการพัฒนาผู้มีความสามารถพิเศษด้านต่าง ๆ

๕. ยกเลิกกระบวนการวัดผลที่ใช้ข้อสอบแบบตัวเลือก ยกเว้นในข้อสอบมาตรฐานของรัฐ และให้ใช้ระบบแฟ้มสะสมงาน

๖. วัดประเมินองค์รวม ทั้งทางด้านวิชาการ เช่น ภาษาและความคิด ด้านคุณธรรม และด้านบุคลิกภาพ

๗. นำระบบการวัดประเมินองค์รวมนี้ไปใช้กับเด็กทุกคนในระดับมัธยมศึกษา โดยที่เด็กอาจจะจบหลักสูตรได้โดยความสามารถ (Levels of Attainment) ต่างกัน เช่น

(ก) ทางด้านภาษามี ๕ ระดับคือ การใช้ภาษาอย่างเข้าใจ วิเคราะห์ สังเคราะห์ วิจารณญาณ สร้างสรรค์ และการมีแฟ้มสะสมงาน หรือผลงานในระดับฝึกงาน สัมผัสเล่น มีอาชีพ และเหรียญทอง

(ข) ด้านคุณธรรม มี ๓ ระดับ คือ สูง กลาง และต่ำ ทางด้านความเอื้ออาทร และทักษะทางสังคม

(ค) ด้านบุคลิกภาพ มี ๓ ระดับ คือ สูง กลาง และต่ำ ทาง

ด้านการเห็นคุณค่าในตนเอง ความสามารถในการควบคุมอารมณ์ และการควบคุมความคับข้องใจ

๘. ทำทุกวิชาพร้อมกัน นักเรียนที่ได้เกรด ๓-๔ ให้ผ่านการวัดแนวหลักสูตรลดระยะเวลาเรียนและหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์ เพื่อสำรวจความถนัด ความสามารถ และศักยภาพก่อนเข้าสู่หลักสูตรขยายประสบการณ์ จะเป็นการแนะแนววิชาที่ควรศึกษา เช่น โครงการการรณรงค์ให้ใช้ของไทย หรือการพัฒนาชุมชนโดยใช้ทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียง และภูมิปัญญาท้องถิ่น เป็นต้น

๙. ระดับอุดมศึกษาควรปรับหลักสูตรของอุดมศึกษาเอง และมีหลักสูตรพิเศษสำหรับนิสิตที่มีความสามารถพิเศษเหล่านี้ โดยอาจเปิดหลักสูตรที่จะพัฒนาในแนวกว้างให้เด็กเหล่านี้สามารถเรียนได้มากกว่า ๑ สาขาวิชา ข้ามคณะและข้ามมหาวิทยาลัย หรืออาจจะพัฒนาในแนวลึกคือ การสร้างหลักสูตร Honors Program ที่มีความลุ่มลึกระดับปริญญาโทหรือเอก ให้นักศึกษาในระดับปี ๓-๔ โดยอาจจะผลัดกันเปิดหลักสูตรเหล่านี้ตามความเชี่ยวชาญของแต่ละมหาวิทยาลัย ดังที่ทำกันอยู่ในออสเตรเลีย และสหรัฐอเมริกา

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	
คำชี้แจง	ก
บทสรุปสำหรับผู้บริหาร	ง
สารบัญ	ฎ
บทที่ ๑ บทนำ	๑
๑.๑ ภูมิหลัง	๑
๑.๒ วัตถุประสงค์ของการวิจัย	๕
๑.๓ ขอบเขตของการศึกษา	๖
๑.๔ วิธีดำเนินการศึกษา	๘
๑.๕ ผลที่คาดว่าจะได้รับ	๘
๑.๖ นิยามศัพท์เฉพาะ	๙
บทที่ ๒ แนวความคิดและกรอบทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	๑๒
๒.๑ เด็กที่มีความสามารถพิเศษคือใคร?	๑๓
● “ความสามารถพิเศษทางภาษา” คืออะไร	๑๕
● ลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา	๑๖
● เก่งภาษา....ก้าวขึ้นสู่มืออาชีพ	๒๓
● กรณีศึกษาของผู้ที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา	๒๖
● ปัญหาและความต้องการของเด็กที่มีความสามารถ พิเศษทางภาษา	๓๒
● การเสาะหาและการคัดแยก	๓๕
๒.๒ หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ	๔๔
● ความแตกต่างระหว่างหลักสูตรของเด็กที่มีความ	๕๐

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

หน้า

สามารถพิเศษกับหลักสูตรของเด็กปกติ	
● เป้าหมายของหลักสูตรสำหรับเด็กที่มี ความสามารถพิเศษ	๕๓
● ลักษณะของหลักสูตรสำหรับผู้ที่มี ความสามารถพิเศษ	๕๓
● กระบวนการพัฒนาหลักสูตร	๕๙
● การจัดตารางเรียนเพื่อพัฒนาผู้ที่มี ความสามารถพิเศษ	๖๐
● การพัฒนาบุคลากรสำหรับเด็กที่มี ความสามารถพิเศษ	๖๐
● การจัดสภาพแวดล้อมสำหรับผู้มี ความสามารถพิเศษ	๖๑
● การประเมินผลงาน	๖๔
บทที่ ๓ รายงานผลของการพัฒนาหลักสูตรและการจัด การเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับผู้มีความ สามารถสูงกว่าปกติ	๖๕
๓.๑ การพัฒนาหลักสูตร	๖๕
● การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน	๖๖
● ลักษณะของหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน	๖๘
● โครงสร้างหลักสูตร	๗๒
๓.๒ รายงานวิธีดำเนินการจัดการเรียนการสอนโดย โรงเรียนในโครงการ	๗๖
● โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย	๘๐
● โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี)	๘๑

	หน้า
● โรงเรียนสตรีวิทยา	๘๑
๓.๓ การประเมินคุณภาพของหลักสูตร	๘๓
● โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย	๘๔
● โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี)	๘๔
● โรงเรียนสตรีวิทยา	๑๐๕
๓.๔ สรุปการประเมินหลักสูตรลดระยะเวลาเรียนและ หลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์ของนักเรียนในโครงการ	๑๑๘
บทที่ ๔ สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	๑๒๐
๔.๑ สรุปผลของการพัฒนาหลักสูตรสำหรับผู้มี ความสามารถสูงกว่าปกติ	๑๒๐
๔.๒ แนวทางในการพัฒนาหลักสูตรสำหรับนักเรียนที่มี ความสามารถสูงกว่าปกติ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย	๑๒๑
๔.๓ ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	๑๒๗
● ข้อเสนอแนะระยะสั้น	๑๒๗
● ข้อเสนอแนะระยะยาว	๑๒๘
๔.๔ โครงสร้างศูนย์ประสานงานแห่งชาติสำหรับผู้มี ความสามารถพิเศษ	๑๓๑
บรรณานุกรม	๑๓๓
ภาคผนวก	๑๓๖
● ทำเนียบนักเรียน	๑๓๗
● แบบทดสอบก่อนการเรียน	๑๔๐
● แบบทดสอบหลังการเรียน	๑๕๖
● ตัวอย่างผลงานของผู้เรียน	๑๗๓

สารบัญ

ตารางที่		หน้า
๑.๑	ประชากรและกลุ่มตัวอย่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔	๗
๓.๑	การวิเคราะห์เนื้อหาของหลักสูตรภาษาไทย ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย	๖๙
๓.๒	กระบวนการเรียนรู้ในหลักสูตร	๗๐
๓.๓	หลักสูตรและวัตถุประสงค์ของหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน	๗๓
๓.๔	โครงสร้างหลักสูตรและวัตถุประสงค์ของหลักสูตรเพิ่มพูน ประสบการณ์ทางภาษา	๗๔
๓.๕	แผนการเรียนหลักสูตรสำหรับผู้มีความสามารถ พิเศษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย	๗๗
๓.๖	ระดับประสิทธิภาพของหลักสูตรจากการประเมิน ของผู้มีความสามารถพิเศษของโรงเรียน กรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย	๘๕
๓.๗	การประเมินหลักสูตรลดระยะเวลาเรียนและ หลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียน วิทยาลัย	๘๖
๓.๘	ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากนักเรียน ของโรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย	๘๗
๓.๙	ระดับประสิทธิภาพของหลักสูตรจากการประเมิน ของผู้มีความสามารถพิเศษ โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี)	๙๕

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

สารบัญ(ต่อ)

ตารางที่	หน้า
๓.๑๐	๙๗
๓.๑๑	๙๙
๓.๑๒	๑๐๖
๓.๑๓	๑๐๘
๓.๑๔	๑๑๐
๓.๑๕	๑๑๘

บทที่ ๑ บทนำ

๑.๑ ภูมิหลัง

แนวความคิดเรื่องเด็กที่มีความสามารถพิเศษนี้ มิใช่เรื่องใหม่ เมื่อประมาณ ๒๕๐๐ ปีที่แล้ว พระพุทธเจ้าได้แบ่งมนุษย์ตามระดับสติปัญญาไว้เป็น ๔ ระดับ คือ

- ๑. บัวเหนือน้ำ
- ๒. บัวปริ่มน้ำ
- ๓. บัวใต้น้ำ และ
- ๔. บัวที่จมอยู่ในโคลนตม

กลุ่มบัวเหนือน้ำดังกล่าว ต่อมาก็ได้กลายเป็นอัครสาวกหรือเสาหลักในการสืบทอดพระพุทธศาสนามาจนทุกวันนี้

เด็กที่มีความสามารถพิเศษ ก็คือกลุ่มบัวเหนือน้ำในห้องเรียนปกติที่ต่อไปภายหน้าจะเป็นกำลังสำคัญและเป็นผู้นำด้านต่าง ๆ ให้กับประเทศได้ในอนาคต ดังเช่น พระอัครสาวกและพระอริยะเจ้าทั้งหลายที่เป็นเสาหลักของพระพุทธศาสนามาจนทุกวันนี้ จากการวิจัยทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา พบว่า เด็กที่มีความสามารถพิเศษ จะเข้าใจอะไรได้อย่าง

รวดเร็ว ครูไม่จำเป็นต้องอธิบายมากมาย ก็จะจับแนวคิด เห็นวิธีการและ การนำไปใช้ ตลอดจนการพัฒนาให้ดีกว่าเดิม การสอนเด็กกลุ่มนี้จึงต้องใช้วิธี การสอนที่ไม่เหมือนการสอนเด็กปกติ

นอกจากนี้ ยังพบว่า เด็กที่มีความสามารถพิเศษ ส่วนใหญ่จะเป็น เด็กที่มีพลังมาก ชอบเคลื่อนไหว ทำงานตามความถนัดและความสนใจ มัก จะอึดอัด ภายใต้อาการกดดันของห้องเรียนทั่วไปที่ไม่ยืดหยุ่น บางคนไม่ชอบ ซีดเขียนหรือทำกิจกรรมที่ซ้ำซาก มักจะถูกครูหาว่าสมาธิสั้นหรือขาดวินัย เด็กเหล่านี้ จะแสดงความสามารถพิเศษออกมาได้ดีเมื่อไม่อยู่ในห้องเรียนปกติ ชอบทำกิจกรรมที่ไม่มีคะแนน บ่อยครั้งมักไม่ได้คะแนนสะสมตินัก อีกทั้งบาง คนจะซ่อนความสามารถพิเศษเพื่อมิให้ตนเองเป็นเป้าหมายให้คนสนใจหรือ หมั่นไส้

นอกจากนี้ มักจะพบว่า เด็กกลุ่มนี้มักถูกกล่าวหาว่า “พูดจาเกินวัย” หรือ “แปลก” เพราะใช้ภาษาที่มีพลังและสูงเกินวัย ต่อมาไม่ช้าก็จะเริ่มสร้าง ภาษาที่มีพลังขึ้นเอง และบางครั้งจะเป็นภาษาที่เด็กอื่นอาจจะจับไม่ได้ และไม่ เข้าใจ นี่คือสาเหตุที่เด็กเหล่านี้มักชอบอยู่กับผู้ใหญ่ที่เข้าใจและมีความคิดใน ระดับเดียวกัน เด็กฉลาดมักจะชอบเล่นกับคำพ้องรูป

ข้อดีของเด็กเหล่านี้ก็คือ แม้ว่าเขาจะมีความสนใจที่หลากหลาย แต่ก็ ต้องการลงลึกในเรื่องใดเรื่องหนึ่งและจะยึดติดอยู่กับงานนั้นจนกว่าจะทำ สำเร็จแล้วจึงจะมองหาสิ่งอื่นทำต่อไป จึงมีแนวโน้มสูงที่จะกลายเป็นผู้เชี่ยวชาญ ในเรื่องดังกล่าว นอกจากนี้ เขาจะแสดงความคิดได้หลากหลายมิติ ต้องการ ความสมบูรณ์แบบ ชอบสร้างแล้วรื้อแล้วสร้างใหม่ เพื่อทดลองและปรับปรุง การเรียนการสอนจึงควรเน้นการทำโครงการ โดยเฉพาะในเรื่องที่เขาเลือกเอง เด็กกลุ่มนี้จะชอบเรียนโดยการค้นพบและศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองแต่ต้องการ

การชี้แนะ เพราะบางครั้งจะสนใจไปหมดทุกเรื่อง จนมากเกินไป ทำให้ไหวพริบไหวพริบ
ของครูคือ ช่วยทำให้ขอบเขตแคบลงและแนะนำแหล่งข้อมูลเพิ่มเติม ช่วยดึง
ความสามารถและการเห็นคุณค่าของตนเอง ความสามารถในการวิจารณ์และ
พัฒนางาน เพื่อจะได้ผลงานที่ดีและมีคุณค่า หรือหาผู้เชี่ยวชาญที่จะช่วยชี้แนะ
ให้กำลังใจ และหาเวทีที่ใหญ่กว่าเวทีโรงเรียนให้เขาได้แสดงและเสนอผลงาน

อย่างไรก็ตามเด็กเหล่านี้ก็คือเด็กธรรมดาที่มีความเกียจคร้านบาง
ครั้ง เหนื่อยหรือเบื่อ ครูหรือพ่อแม่จึงต้องส่งเสริม สนับสนุน ให้กำลังใจ และ
กดดันบางครั้ง ให้เกิดการทุ่มเท วิริยะอุตสาหะ เพื่อสร้างความสำเร็จให้แก่
ผลงาน ผู้ที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาคือ ผู้ที่มีทักษะทางภาษา และ
ทักษะทางการคิดที่สูงและโดดเด่นกว่าเด็กและเยาวชนที่อยู่ภายใต้สิ่งแวดล้อม
เดียวกัน โดยมีการสร้างงานทางด้านภาษาที่แสดงความคิดสร้างสรรค์ และ
ความเป็นเลิศทางวิชาการ และมีพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นถึงศักยภาพที่จะ
พัฒนาความสามารถได้อย่างเป็นที่ประจักษ์ เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเด็ก
และเยาวชนที่มีอายุระดับเดียวกัน ในสภาพแวดล้อมหรือประสบการณ์เดียวกัน

การพัฒนาหลักสูตรนั้น ควรถือว่าเป็นภารกิจหลักในการจัดการเรียน
การสอน เพราะหลักสูตรจะต้องมีความเหมาะสมตามยุคสมัยที่มีการ
เปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีให้มีความก้าวหน้าทันกับสังคมปัจจุบัน การจัดการ
เรียนการสอนในรูปแบบเดิม ๆ คงจะต้องพิจารณาปรับปรุงประสิทธิภาพให้
มีความเหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา แต่เป็นที่น่าเสียดายที่
กระบวนการจัดการศึกษาไทยเน้นไปที่การท่องจำ คือถามในประเด็นที่เกี่ยวกับ
ความจำมากกว่าให้เด็กคิดหรือสร้างประเด็นเพื่อสร้างองค์ความรู้เอง ครูจะ
เป็นผู้สอน ผู้บอกให้นักเรียนรู้ แล้วก็วัดผลว่าเด็กจำตามที่ครูบอกได้ก็มาก
น้อย และที่สำคัญไม่ได้เน้นการวิเคราะห์หาคำตอบเนื่องจากการสอน ทำให้

ครูไม่รู้จุดยืนของตัวเอง และการถามเด็กซึ่งก็ถามเฉพาะความจำเท่านั้นในการตัดสินผลการเรียน

โรเบิร์ต ซินสเตอร์ (Robert Sylmester, ๑๙๙๕) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการจัดหลักสูตรที่เหมาะสมสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษในขนาดว่าหลักสูตรต้อง ๑) ส่งเสริมความสามารถในการควบคุมอารมณ์ความรู้สึกในการดำรงชีวิต ๒) หลักสูตรจะต้องส่งเสริมอภิปัญญา โดยจัดกิจกรรมการคิด ซึ่งจะช่วยยกระดับความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ๓) กิจกรรมของหลักสูตรต้องส่งเสริมการอยู่ร่วมกันในสังคม และสอดคล้องกับสังคมโดยให้ผู้ปกครอง และสังคมเข้ามามีส่วนร่วมในการประเมินผล ๔) หลักสูตรต้องตอบสนองความต้องการของผู้เรียน หลีกเลี่ยงการฝืนความรู้สึกที่ผู้เรียนรู้สึกว่าถูกบีบบังคับให้เรียน และ ๕) หลักสูตรต้องเห็นความสัมพันธ์ระหว่างร่างกายและความคิด ความรู้สึก จิตใจ ดังนั้น องค์ประกอบของหลักสูตรจะต้องจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมต่อการเรียนรู้ที่ดี ส่งผลต่อความพึงพอใจของผู้เรียนด้วย

การจัดหลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ดุษฎี บริพัตร, หม่อม (๒๕๔๐) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของหลักสูตรไว้ว่าหลักสูตรคือ ผลผลิตอันผสมผสานกันระหว่างเนื้อหาและวิธีการเสนอเนื้อหาให้แก่เด็ก (product of integrating content with process) ต้องมีการเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหา กล่าวคือ ต้องมีการเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหาและวิธีการ เพื่อให้เกิดประสบการณ์การเรียนรู้อย่างแท้จริง หลักสูตรที่พัฒนาแล้ว (differentiated program) สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษต้องคำนึงถึงลักษณะนิสัย ความต้องการ ความสนใจของเด็กและศักยภาพของเขา

อาจกล่าวได้ว่า การสร้างหลักสูตรที่พัฒนาให้เหมาะกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษนั้นต้องการการสอนเนื้อหา วิธีการสอนและผลิตผลงาน

บนพื้นฐานของลักษณะนิสัย ความต้องการและความสนใจของแต่ละคน ต้องเป็นหลักสูตรที่ทั้งครูและเด็กสร้างขึ้นร่วมกัน ทำไปพร้อมกับการเรียนการสอนของเด็กตลอดเวลา เพราะเป็นการพัฒนาซึ่งเน้นการจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียน ที่กระตุ้นและท้าทายเด็กให้คิดค้นคว้า ทำงานอย่างมีความคิดสร้างสรรค์ อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด เป็น การสร้างกรอบนอก (หลักสูตร) ให้เหมาะและได้ระดับกับเนื้อหา คือ (ความสามารถพิเศษของเด็ก)

หลักสูตรที่พัฒนาแล้วจะต้องเป็นหลักสูตรที่เรียกร่อง (และบังคับ) ให้ครูต้องปรับปรุงตนเองอยู่เสมอ ต้องเป็นหลักสูตรที่ไม่พึ่งพาหนังสือหรือแบบฝึกหัด บทใดบทหนึ่งโดยเฉพาะ ไม่พึ่งพาครูคนเดียวและไม่พึ่งตารางสอน เพราะฉะนั้นหลักสูตรที่พัฒนาจะมีลักษณะยืดหยุ่น มีหลายรูปแบบตามความต้องการของเด็กแต่ละคน

หลักสูตรสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ จึงเป็นหลักสูตรพิเศษที่กลุ่มนักการศึกษา นักวิชาการ ครูหรือผู้ชำนาญการอื่นช่วยสร้างขึ้นมาเพื่อเด็กที่มีความสามารถพิเศษโดยเฉพาะ ไม่ใช่การเปลี่ยนหลักสูตรซึ่งเขียนสำหรับเด็กทั่วไปมาสอนให้เร็วขึ้น หรือมีปริมาณมากขึ้น

๑.๒ วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยเชิงปฏิบัติการ ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อ

๑) สร้างและพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน (Acceleration Program) และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์ (Enrichment Program) สำหรับนักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่าปกติ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

๒) จัดกระบวนการเรียนการสอนหลักสูตรดังกล่าวเพื่อพัฒนาความ

สามารถพิเศษด้านภาษาไทย

๓) พัฒนาคู่มือและแผนการสอนสำหรับเป็นแนวทางในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาความสามารถพิเศษด้านภาษาไทย

๔) นำผลที่ได้จากการวิจัยไปเผยแพร่ให้เกิดการดำเนินการในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษอย่างกว้างขวางต่อไป

๑.๓ ขอบเขตของการวิจัย

เดิมเมื่อเริ่มโครงการในเดือนตุลาคม ๒๕๔๓ มีโรงเรียนสมัครเข้าร่วมโครงการ ๗ โรงเรียน แต่เมื่อผ่านกระบวนการตรวจสอบและสร้างความพร้อมของโรงเรียนในการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ ระหว่างเดือนตุลาคม ๒๕๔๓ ถึง มีนาคม ๒๕๔๔ พบว่า มีโรงเรียนที่ได้รับคัดเลือกเข้าโครงการเพียง ๓ โรงเรียน คือ โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) และโรงเรียนสตรีวิทยา เพราะสามารถปฏิบัติตามเงื่อนไขของการเข้าร่วมโครงการได้ครบ

ดังนั้น ประชากรของการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๔ และมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ของโรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษา ๒ โรงเรียนคือ โรงเรียนสตรีวิทยาและโรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ๑ โรงเรียน คือ โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย รวมทั้งสิ้นจำนวน ๓,๔๗๗ คน โดยแบ่งออกเป็น ๒ กลุ่มคือ กลุ่มประชากรสำหรับการพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียนและหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์ คือ นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๔ จำนวน ๑,๘๐๕ คน โดยทำการคัดแยกและได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทยที่ได้จากการใช้กระบวนการเสาะหาในระดับมัธยมศึกษา

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

ปีที่ ๔ จำนวน ๖๙ คน หรือร้อยละ ๓.๘๒ ของประชากร ดังรายละเอียดใน
ตารางที่ ๑.๑

ตารางที่ ๑.๑ ประชากรและกลุ่มตัวอย่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔

ภาษาไทย	กรุงเทพ คริสเตียน	บดินทร เดชา	สตรีวิทยา	รวม
จำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ ๔ ของโรงเรียนในโครงการ	๔๐๔	๖๗๓	๗๒๘	๑,๘๐๕
ร้อยละ ๒๐ ของนักเรียนทั้งหมด	๘๐	๑๓๔	๑๔๕	๓๕๙
จำนวนนักเรียนที่ได้รับการคัดเลือก รอบแรก	๒๑	๒๘	๒๙	๗๘
จำนวนนักเรียนที่ย้ายโรงเรียน เพราะสอบติดที่อื่น	๕	๑๐	๑๕	๒๐
จำนวนนักเรียนที่ขอลอนตัวจาก โครงการ	๗	๘	๔	๑๙
เหลือนักเรียนในโครงการ	๑๓	๑๐	๑๐	๓๓
กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดภายหลังเรียก สำรวจและเปิดโอกาสให้นักเรียนที่ ผ่านการวัดแววให้สมัครเข้าโครงการ	๑๓ (๓.๒๒%)	๓๐ (๔.๔๖%)	๒๖ (๓.๕๗%)	๖๙ (๓.๘๒%)

ทั้งนี้ได้ทำการวิจัยเพื่อพัฒนาเป็นเวลา ๑ ภาคการศึกษา คัดแยก
และหาประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอน ระหว่างเดือนเมษายน ๒๕๕๔
ถึง ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

๑.๔ วิธีดำเนินการศึกษา

๑. กำหนดสมมติฐานแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษา

๒. กำหนดและพัฒนาหลักสูตร (วัตถุประสงค์ โครงสร้าง กิจกรรม แนวการวัดและประเมิน) ให้สอดคล้องและสามารถตอบสนองสมมติฐานและแนวคิดในข้อ ๑

๓. ประเมินผู้เรียน ผู้สอน ผู้บริหารก่อนเริ่มโครงการ

๔. ดำเนินการ ให้พัฒนาการ เป็นเวลา ๑ ภาคการศึกษา

๕. ตรวจสอบและประเมินผู้เรียน ผู้สอน ผู้บริหาร เมื่อสิ้นสุดโครงการ

๖. วิเคราะห์ข้อมูล

๗. เขียนรายงานการวิจัย

๑.๕ ผลที่คาดว่าจะได้รับ

๑. รูปแบบและวิธีการจัดหลักสูตรสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทย

๒. แนวทางในการพัฒนาหลักสูตรระยะเวลาเรียน และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์สำหรับนักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่าปกติระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

๓. หลักสูตรระยะเวลาเรียน และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์สำหรับนักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่าปกติระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พร้อมกิจกรรม สื่อ และตัวอย่างผลงานของผู้เรียน

๔. คู่มือครู การจัดหลักสูตรระยะเวลาเรียน และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์สำหรับนักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่าปกติระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

๕. องค์ความรู้เกี่ยวกับระดับความสามารถพิเศษของนักเรียนในระดับ
มัธยมศึกษาตอนปลาย

๑.๖ นิยามศัพท์เฉพาะ

หลักสูตรภาษาไทยสำหรับผู้มีความสามารถสูงกว่าปกติ หมายถึง
หลักสูตรลดระยะเวลาเรียน และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

นักเรียนผู้มีความสามารถสูงกว่าปกติ หมายถึง นักเรียนที่มี
คะแนนเฉลี่ยสูงสุดร้อยละ ๒๐ จากการสะสม ๓ ภาคการศึกษา หรือนักเรียน
ที่ได้รับการคัดเลือกว่ามีความสามารถพิเศษด้านภาษาที่สมัครใจเข้ารับการ
พัฒนาในโครงการ จำนวน ๖๙ คน จากนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ของ
โรงเรียนในโครงการจำนวน ๑,๘๐๕ คน หรือร้อยละ ๓.๘๒ ของประชากร

หลักสูตรลดระยะเวลาเรียน หมายถึง การจัดการศึกษาหลักสูตร
มัธยมศึกษาตอนปลายที่ปกติจะใช้เวลา ๓ ปี หรือ ๖ ภาคการศึกษา ให้กับ
เด็กที่มีความสามารถสูงกว่าปกติให้สามารถเรียนตามอัตราความเร็วตาม
ความสามารถของตน อันทำให้ใช้เวลาเรียนสั้นลงตามอัตราความเร็วที่เหมาะสม
กับความรู้อัตราความสามารถของตน หลักสูตรนี้ เป็นหลักสูตรที่ได้รับการปรับ
จากหลักสูตรปกติ ให้คงเนื้อหาเดิม ครบถ้วน แต่มีความยาก และลึกซึ้งกว่า
หลักสูตรปกติ ทั้งนี้ผู้เรียนอาจจะเรียนจบหลักสูตรดังกล่าวได้ภายในเวลา
๑-๔ ภาคการศึกษาแล้วแต่ความสามารถของตน หลักสูตรนี้ประกอบด้วย
ชุดการสอน “เพื่อนสอนเพื่อน” ที่เน้นทักษะการคิดระดับสูง โดยเฉพาะระดับ
ความสามารถในการวิเคราะห์และการสังเคราะห์ การคิดเชิงโครงสร้างโดยใช้
แผนผังความคิด และเทคนิคในการถ่ายทอดความรู้ หลักสูตรนี้จะต้องใช้
คู่ขนานไปกับหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

หลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์ หมายถึง การจัดการศึกษาในหลักสูตรที่ได้รับการปรับจากหลักสูตรปกติ ให้คงเนื้อหาเดิม ครบถ้วน แต่มีความยาก ในระดับที่กว้างและลึกซึ้งกว่าหลักสูตรปกติ โดยเน้นทักษะทางภาษาชั้นสูง (ความสามารถในการเข้าถึงงานวรรณกรรม ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ความสามารถในการสร้างสรรค์ผลงานทางภาษาในระดับมืออาชีพ) ทักษะการคิดระดับสูง (ความสามารถในการวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และความคิดสร้างสรรค์) คุณธรรม (ความเอื้ออาทร) บุคลิกภาพ (การเห็นคุณค่าในตนเอง ความสามารถในการควบคุมอารมณ์ ความสามารถในการลดความคับข้องใจ ทักษะทางสังคม) และจิตพิสัย (ความสามารถในการวางแผนจัดการ ความเป็นผู้นำ ความรับผิดชอบ ความมุ่งมั่นวิริยะ เอาใจจริง ความสามารถในการทำงานเป็นทีม)

การพัฒนาความสามารถพิเศษด้านภาษาไทย หมายถึง การพัฒนาความสามารถในด้านทักษะทางภาษา ทักษะการคิด คุณธรรม จริยธรรม และจิตพิสัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการพัฒนาผู้เรียน และเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินหลักสูตร

เครื่องมือที่ใช้ในการพัฒนาผู้เรียน หมายถึง กระบวนการและวิธีการจัดการเรียนการสอนโดยใช้หลักสูตรลดระยะเวลาเรียนและหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์ ซึ่งเมื่อปฏิบัติจริง จะใช้เวลาดำเนินการ ประมาณ ๓ ภาคการศึกษา แต่ได้ทำการทดลองในงานวิจัยครั้งนี้ เพียง ๑ ภาคการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินหลักสูตร หมายถึง แบบทดสอบก่อนและหลังการเรียน แบบประเมินตนเอง แบบวัดแวว แบบสังเกตและวัด

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

พฤติกรรมของผู้เรียน และผลงานที่นำมาใช้เพื่อวัดคุณภาพของหลักสูตร และ
ประสิทธิภาพของหลักสูตรในการพัฒนาผู้เรียน

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มทุนประสบการณ์

บทที่ ๒

แนวความคิดและกรอบทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ในปี ๒๕๔๒ ได้เกิดความเคลื่อนไหวครั้งสำคัญยิ่งต่อวงการศึกษาไทย โดยมีการประกาศใช้กฎหมายการศึกษาแห่งชาติ คือ **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒** กฎหมายดังกล่าวมีสาระสำคัญที่ก่อให้เกิดการปฏิรูปการศึกษาครั้งใหญ่ และที่สำคัญคือ ได้มีการบัญญัติถึง**สิทธิของผู้ที่มีความสามารถพิเศษ**ว่า จะต้องได้รับการศึกษาในรูปแบบที่เหมาะสมไว้ในมาตรา ๑๐ ในประเด็นของการศึกษาขั้นพื้นฐาน ๑๒ ปี ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของการปฏิรูปการศึกษา ที่สนองตอบต่อเจตนารมณ์แห่งรัฐที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๓ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ หลังจากการประกาศใช้กฎหมายการศึกษาแห่งชาติดังกล่าว ความตื่นตัวในเรื่องการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษได้เพิ่มสูงขึ้น และมีการดำเนินงานหลายประการเพื่อรองรับสิทธิทางการศึกษาของกลุ่มบุคคลดังกล่าว วรรค ๔ กล่าวว่า การจัดการศึกษาต้องให้สอดคล้องกับความต้องการของเด็กที่มีความสามารถพิเศษใน ๕ ด้าน คือ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษา ดนตรี กีฬา ทัศนศิลป์และศิลปะการแสดง แต่จากการศึกษาวิจัยที่ผ่านมากลับพบว่า การศึกษาไทยตอบสนองนักเรียนส่วนใหญ่ ไม่ใช่ความแตกต่างของนักเรียนแต่ละคน

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

ซึ่งจะเป็นเพราะข้อจำกัดใด ๆ ก็ตาม ระบบการศึกษาในปัจจุบันก็ยังไม่เปิดกว้างเท่าที่ควร โดยเฉพาะสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ คำถามต่อไปคือเด็กที่มีความสามารถพิเศษคือใคร ทราบได้อย่างไร และจะจัดรูปแบบการเรียนการสอนอย่างไรจึงจะสอดคล้องและเหมาะสมกับเด็กที่มีความสามารถเหล่านั้น

๒.๑ เด็กที่มีความสามารถพิเศษคือใคร?

เมื่อปลายศตวรรษที่ ๑๙ งานวิจัยของเกลดตัน (Galton, ๑๘๗๐) ระบุว่าความสามารถพิเศษหรืออัจฉริยะนั้นขึ้นอยู่กับพันธุกรรม ต่อมาบินเนต์ และซีโมน (Binet and Simmon, ๑๙๐๕) นักวิจัยชาวฝรั่งเศสได้คิดเครื่องมือทดสอบสติปัญญาขึ้น โดยในปี ๑๙๑๖ เทอร์แมน (Terman) ได้นำผลงานของคนทั้งสองไปทดลองใช้และเรียกแบบทดสอบนี้ว่า แบบทดสอบ Stanford – Binet ซึ่งใช้คะแนน IQ (Intelligence Quotient) ทำนายความสำเร็จในการเรียน และใช้คัดแยกเด็กเก่ง ต่อมาเมื่อ ฮอลลิงเวิร์ท (Hollingsworth, ๑๙๔๒) นำแบบสอบนี้ไปวัดนักเรียนในสภาพแวดล้อมของโรงเรียนปกติ ก็พบว่ายังมีเด็กที่มีความสามารถพิเศษเฉพาะทางไม่ได้รับการคัดเลือก แบบทดสอบ Stanford – Binet จึงถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าเครื่องมือวัด IQ ชุดนี้ คัดเด็กเก่งทิ้งไปเป็นจำนวนมาก

ไพร์เออร์ (Prior, ๑๙๕๐) กล่าวว่า นักการศึกษาและระบบโรงเรียนให้ความสำคัญมากเกินไปกับ IQ Test และคะแนนผลการเรียนในการเลือกว่าใครคือคนเก่ง ความคิดเห็นนี้ก็สอดคล้องกับความเห็นของเทอร์แมน (Terman, ๑๙๑๖) ที่วิจารณ์ว่าเป็นการให้ความหมายว่าเด็กเก่งคือคนที่ได้คะแนนสูงกว่าคนทั่วไป โดยการวัดด้วย IQ Test ต่อมานักการศึกษาหลายท่านให้ความเห็นเพิ่มเติมดังนี้

กิลฟอร์ด (Guilford, ๑๙๕๙, ๑๙๖๗) พบว่าการใช้ IQ Test คัดแยกเด็กเก่งนั้นไม่พอ เพราะไม่ได้วัดความสามารถในการคิดหลายทิศทาง (Divergent Thinking) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความสามารถพิเศษ โดยทั่วไปแล้วระดับระดับสติปัญญาของผู้ที่มีความสามารถพิเศษนั้นมีความซับซ้อนมากกว่าแค่ระดับ IQ และสิ่งที่วัดกันใน IQ Test เขาจึงได้เสนอทฤษฎีโครงสร้างทางสติปัญญาประกอบกับการวัด IQ เพื่อใช้คัดแยกเด็กเก่ง

กีเซล และแจคสัน (Getzels and Jackson, ๑๙๕๘, ๑๙๖๒) และทอร์เนส (Tornace, ๑๙๖๕) เริ่มให้คำนิยามเพิ่มเติมว่า เด็กเก่งคือคนที่มีความคิดสร้างสรรค์ และมาร์แลนด์ (Marland, ๑๙๗๒) ระบุว่า เด็กเก่งหรือเด็กที่มีความสามารถพิเศษคือ เด็กที่ผ่านการคัดเลือกโดยผู้เชี่ยวชาญว่าเป็นคนที่มีความสามารถสูง ซึ่งเด็กเหล่านี้ต้องการกระบวนการจัดการศึกษาที่แตกต่างหรือการบริการที่นอกเหนือไปจากโปรแกรมปกติในโรงเรียน

เด็กที่มีความสามารถพิเศษอาจแสดงออกมาทางผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือจากด้านต่าง ๆ ดังนี้

๑. ภูมิปัญญาทั่วไป
๒. ความสามารถทางวิชาการ
๓. ความคิดสร้างสรรค์หรือการคิดประดิษฐ์
๔. ความเป็นผู้นำ
๕. จินตนาการและศิลปะ
๖. ความสามารถทางกล้ามเนื้อและประสาทสัมผัส

เรนนูลลี (Renzulli, ๑๙๗๘) กล่าวว่า ความสามารถพิเศษนั้นเกิดจากปฏิสัมพันธ์ของลักษณะ ๓ ประการ คือ ความสามารถทั่วไปที่สูงกว่าปกติ (Above Average Ability) ความคิดสร้างสรรค์ในระดับสูงมาก (Creativity) และความ

มุ่งมั่นวิริยะอุสาหะในการทำงาน (Task Commitment) เด็กอัจฉริยะและเด็กที่มีความสามารถพิเศษ คือ ผู้ที่มีความสามารถดังกล่าวหรือพัฒนาความสามารถดังกล่าวขึ้นมา แล้วนำความสามารถนี้ไปสร้างสรรค์ผลงานอันเป็นประโยชน์ต่อมนุษยชาติ

อย่างไรก็ตาม นักการศึกษาหลายคนคิดว่าคำจำกัดความนี้ก็ยังคงกีดกันเด็กที่มีความสามารถที่แฝงเร้นมิให้ได้รับการพัฒนา เนื่องจากเด็กเหล่านี้มักจะยังขาดความมุ่งมั่นมานะพยายามในการทำงาน และในบางสาขาผู้ที่มีความสามารถพิเศษก็อาจจะไม่ต้องใช้ความคิดสร้างสรรค์ในระดับสูงมากก็ได้

● “ความสามารถพิเศษทางภาษา” คืออะไร

ทฤษฎีทางภาษาได้แบ่งความสามารถในการใช้ภาษาตามเจตนาในการสื่อสารออกเป็น ๕ ลักษณะ ดังนี้ (สำอาง หิรัญบุรณะ, ๒๕๔๔)

๑. ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสร้างอารมณ์ เช่น ความซาบซึ้งในความงาม หรือความสุนทรี อารมณ์รัก เศร้า อาฆาต หรือหุดหู่ เป็นต้น ผู้ที่เก่งด้านนี้มักจะเป็นกวี นักเขียน ผู้ชำนาญในการแต่งคำสุดดี

๒. ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อเล่าเรื่องราว บรรยายเหตุการณ์ให้ชวนติดตาม อยากฟัง ตื่นเต้น สมจริง แม้ว่าบางทีจะเป็นแค่จินตนาการ

๓. ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อแสดงเหตุและผลเชิงตรรกะ อันได้แก่ ความสามารถของนักคิด นักปราชญ์ นักค้นคว้าทฤษฎี ปรัชญา ความสามารถประเภทนี้เป็นรากฐานของวิธีการคิดอย่างเป็นวิทยาศาสตร์

๔. ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสร้างความบันเทิง ความเพลิดเพลิน ผู้ที่มีความสามารถพิเศษด้านนี้ได้แก่ นักแต่งเรื่องตลกขบขัน นักเสียดสีสังคม เช่น นักเล่นลำตัด นักพูดบางคน นักเขียนการ์ตูนล้อเลียน

บุคคลทางการเมืองและสังคม ความสามารถประเภทนี้เป็นรากฐานของการใช้ภาษาอย่างมีศิลปะ ที่ต้องอาศัยการคิดเชิงอเนกนัย หรือการคิดหลายทิศทาง

๕. ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อหว่านล้อมให้คนเห็นด้วย ให้ทำตามอันเป็นความสามารถของครู นักเทศน์ และศาสดาของศาสนาต่าง ๆ ความสามารถประเภทนี้ต้องอาศัยความสามารถในข้อ ๓ และ ๔ ไปพร้อม ๆ กัน

การ์ดเนอร์ (Gardner, ๑๙๙๓) ได้ให้ความหมายของความสามารถพิเศษทางภาษาว่า คือความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสร้างความตื่นเต้น (excite) ความพึงพอใจ (please) ผู้ที่มีความสามารถพิเศษทางภาษามักจะเป็นคนที่ชอบคิด ชอบอ่าน ชอบเขียน เรียนรู้ได้ดีในเรื่องภาษา จากการได้เห็น ฟังเสียง สามารถเข้าใจความหมายของหลักเกณฑ์ทางภาษา การสร้างสรรค์ทางภาษา

ฉะนั้น ถ้าจะสรุปว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาคือใคร ก็พอกกล่าวได้ว่า เด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาคือ เด็กที่สามารถใช้ภาษาเพื่อสร้างอารมณ์ ใช้ภาษาเพื่อเล่าเรื่องราว ใช้ภาษาเพื่อแสดงเหตุและผลเชิงตรรกะ ใช้ภาษาเพื่อสร้างความบันเทิง และใช้ภาษาเพื่อหว่านล้อมให้คนเห็นด้วย ซึ่งความสามารถเหล่านี้จะแสดงออกมาเด่นชัดและสูงกว่าเด็กในวัยเดียวกัน ซึ่งบางคนอาจจะแสดงเด่นชัดในข้อใดข้อหนึ่งหรือหลายข้อก็ได้

● ลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา

พาร์ค (Parke, ๑๙๙๙) ให้ความเห็นเกี่ยวกับลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษว่าประกอบด้วย

- ◆ ลักษณะทางด้านพุทธิปัญญา (Cognitive Characteristics)
- ◆ ลักษณะทางจิตพิสัย (Affective Characteristics)

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

◆ ลักษณะของเด็กที่มีความคิดสร้างสรรค์ (Characteristics of Creative Student)

ดังรายละเอียดต่อไปนี้

**ลักษณะทางด้านพุทธิปัญญา (Cognitive Characteristics)
มีลักษณะดังนี้**

๑. มีความสามารถสูงในการแปรค่าสัญลักษณ์ต่าง ๆ (An advance ability to manipulate symbols)
๒. มีความสามารถในการจำที่ไม่ธรรมดา (Unusual ability to remember)
๓. มีความสามารถในการกักเก็บข้อเท็จจริงต่าง ๆ มากมาย (Large storehouses of facts)
๔. มีระดับความเข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ อย่างทะลุปรุโปร่ง (Unusually deep levels of comprehension)
๕. มีสมาธิดีเยี่ยม (Advanced ability to concentrate)

ลักษณะทางจิตพิสัย (Affective Characteristics) มีลักษณะดังนี้

๑. มีความรู้สึกไวต่อตนเอง คนอื่น และสิ่งแวดล้อม (Sensitivity to themselves, others and environment)
๒. ชอบที่จะอยู่กับผู้ใหญ่หรือเด็กที่มีอายุมากกว่า (Preference to be with adults or old children)
๓. มีความมุ่งมั่นมานะ วิริยะ อุตสาหะเพื่อที่จะเห็นผลสำเร็จของงาน (Intersity)
๔. เจ้าความคิด สามารถแก้ปัญหาที่ยุ่งยากซับซ้อนได้ดี

๕. ความเป็นผู้นำ (Leadership ability)

ลักษณะของเด็กที่มีความคิดสร้างสรรค์ (Characteristics of Creative Student) มีลักษณะดังนี้

๑. มีสติปัญญาสูง (High intelligence)

๒. ชอบทดลองความคิดใหม่ๆ เรื่องใหม่ๆ อยู่เสมอ (Natural drive to explore idea)

๓. มีสายตาว้างไกลมองสิ่งต่างๆ ในภาพรวมได้ (Ability to see things wholistically)

๔. ชอบทำงานที่ท้าทายและแปลกใหม่ (Challenging the conventional)

๕. มีความคิดเป็นของตัวเอง (Independent thinking)

๖. ชอบความสนุกสนาน ขี้เล่น (Playfulness)

แวน ทัสเซล - บาสกา (Van Tassel - Baska, ๑๙๙๖) เสนอว่า ผู้ที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษามีลักษณะดังนี้

๑. การอ่านแตกและอ่านได้อย่างคล่องแคล่ว (Read fluently and well)

๒. สนใจคำศัพท์และความสัมพันธ์ของคำ (Interested in words relationship)

๓. สามารถใช้ศัพท์สูง (Use an advanced vocabulary)

๔. ลำดับเรื่องราวที่อ่านได้ (Process key ideas in what is read)

๕. พูดคุยเรื่องของวรรณคดี ได้อย่างสนุกสนาน (Enjoy talking about literature)

๖. เขียนบรรยายเรื่องราวและสื่อสารได้ดี (Write descriptively and be able to communicate)

๗. อ่านหนังสือตลอดเวลาทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน (Often read inside and outside class)

๘. สนุกสนานกับการเล่นปริศนาและเกมทางภาษา (Enjoy verbal puzzles and games)

๙. สนุกกับการใช้ภาษาทั้งการพูดและการเขียน (Have fun play with language in both oral and / or written form)

๑๐. แสดงออกว่ามีความเข้าใจโครงสร้างของภาษา โดยการพูดและการเขียน (Exhibit an understanding of the structure of language in both speaking and writing)

รูบิน และทอมสัน (อ้างอิงใน สำอานง หิริญบุรณะ, ๒๕๔๒ จาก Rubin and Thomson, ๑๙๘๓) ได้กล่าวถึงลักษณะของเด็กที่มีความสามารถทางภาษาไว้ดังนี้

๑. ค้นพบวิธีการเรียนรู้ด้วยตัวเอง
๒. มีการจัดระเบียบข้อมูลเกี่ยวกับภาษา
๓. มีความคิดสร้างสรรค์และมีการทดลองใช้ภาษา
๔. สร้างโอกาสให้กับตนเองและค้นหายุทธวิธีในการฝึกใช้ภาษาทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน
๕. เรียนรู้ที่จะอาศัยความไม่แน่นอน สร้างความแน่นอนหรือเป็นไปได้ และพัฒนากลยุทธ์ที่จะเข้าใจภาษา โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจทุกคำ
๖. ใช้คำคล้องจอง ความสัมพันธ์ของคำในการจำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปแล้ว
๗. ใช้การใช้ภาษาผิดเป็นบทเรียนของการนำไปใช้ให้ถูกต้องต่อไป (Make error work)
๘. ใช้ความรู้ทางภาษาศาสตร์ ซึ่งจากความรู้ในภาษาแม่ของผู้เรียน

ไปใช้เพื่อให้บังเกิดความคล่องแคล่วในการเรียนรู้ภาษาที่สอง

๙. ใช้คำอธิบายความหมายประกอบบางตอน ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ
เรื่องราวที่อ่าน

๑๐. เรียนรู้ที่จะใช้ภาษาในการเดาอย่างชาญฉลาด

๑๑. เรียนรู้ภาพรวมของภาษาและระเบียบของภาษา เพื่อช่วยให้
ผู้เรียนได้แสดงความสามารถในการใช้ภาษา

๑๒. เรียนรู้เทคนิคต่าง ๆ ในการใช้ภาษา เช่น เทคนิคในการช่วยให้
บทสนทนาดำเนินต่อไป เป็นต้น

๑๓. มีลีลาการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ทั้งการพูดและการเขียน รวมทั้ง
เรียนรู้รูปแบบของภาษาที่ใช้ตามสถานการณ์เป็นทางการด้วย

คลาก (Clark, ๑๙๙๒) ได้เสนอลักษณะของผู้ที่มีความสามารถ
พิเศษทางภาษาดังนี้

๑. เรียนทุกอย่างได้ง่ายและรวดเร็ว (Learns rapidly and easily)

๒. อ่านมาก และอ่านหนังสือทุกประเภท (Reads intensively)

๓. ใช้ศัพท์สูงเกินวัย (Advanced vocabulary)

๔. มีความจำดี และจำข้อมูลได้ (Retains a quantity of information)

๕. มีความตั้งใจสูง มีสมาธิ (Long attention span)

๖. มีความอยากรู้อยากเห็นและสนใจหลายอย่าง ทำหลายอย่าง
พร้อมกันได้ (Curious, has a variety of interests)

๗. ชอบทำงานคนเดียว รักอิสระ (Works independently)

๘. ช่างสังเกต (Alert and observant)

๙. มีอารมณ์ขัน (Good sense of humour)

๑๐. เข้าใจและมองเห็นปัญหา วิเคราะห์ปัญหาต่าง ๆ ได้ (Comprehends,

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

recognises relationships)

๑๑. สอบได้คะแนนดี (High academic achievement)

๑๒. พูดเก่ง เจ้าคารม (Fluent, verbal facility)

๑๓. เป็นตัวของตัวเอง ชอบทำงานที่ท้าทาย (Individualistic, challenges ideas)

๑๔. สร้างแรงจูงใจให้ตัวเอง มีความมั่นใจ (Self - motivated, self - sufficient)

ผดุง อารยะวิญญู (๒๕๓๓) กล่าวว่า เด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาจะมีคุณสมบัติดังนี้

๑. พูดเก่ง

๒. ใช้ศัพท์สูง

๓. อ่านหนังสือได้ไม่ว่าจะเป็นหนังสือที่ใช้เรียนในระดับชั้นของตน หรือหนังสือที่ใช้เรียนในชั้นที่สูงกว่า

๔. มีทักษะในการสื่อความหมายอย่างยอดเยี่ยม

๕. มีความคิดสร้างสรรค์ในการใช้ภาษา

ดุษฎี บริพัตร ณ อยุธยา (๒๕๓๑) ได้กล่าวถึงเด็กที่มีความสามารถพิเศษสอดคล้องกันว่า

๑. เป็นเด็กที่มีความสามารถอ่านหนังสือได้เร็วแต่เยาว์วัย และอ่านหนังสือได้ในระดับเกินวัยได้อย่างแตกฉาน

๒. เป็นเด็กที่มีความสามารถในการเจรจา เจ้าคารม ใช้ศัพท์สูงได้อย่างผู้ใหญ่ รู้จักคำมาก เขียนหรือพูดอธิบายความคิดของตนได้อย่างชัดเจน

จากลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสังเคราะห์และสรุปเป็น “การค้นหาแววของผู้ที่มีความสามารถพิเศษ

ทางด้านภาษา” ซึ่งอาศัยความใกล้ชิดและการสังเกตในการทำกิจกรรมของเด็กว่า เด็กได้ฉายแววเหล่านี้ปรากฏให้เห็นหรือไม่ และมีลักษณะข้อใดที่บ่งบอกว่าเป็นผู้ที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา

๑. พูดได้เร็วกว่าเด็กในวัยเดียวกัน
๒. ชอบท่องและจดจำคำศัพท์ บทนิพนธ์ โคลง กลอนต่าง ๆ
๓. สนใจอ่านทุกอย่างที่ผ่านพบ เช่น ป้ายชื่อ ป้ายข้อความต่าง ๆ
๔. มีความสนใจที่จะเขียนหนังสือก่อนเด็กวัยเดียวกัน
๕. ชอบเล่นนิทาน
๖. ชอบอ่านหนังสือ
๗. ชอบจดบันทึก
๘. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาทุกครั้งที่มีโอกาส
๙. ชอบมีหนังสือติดตัว
๑๐. ชอบเขียนเรื่องราวต่าง ๆ เช่น นิทาน โคลง กลอน สารคดี
๑๑. อ่านหนังสือได้เองก่อนเด็กวัยเดียวกัน
๑๒. รู้และจำคำศัพท์ ชื่อของสิ่งต่าง ๆ บทประพันธ์ โคลง กลอน หรือเรื่องราวต่าง ๆ ได้เร็วและมากกว่าเด็กวัยเดียวกัน
๑๓. พูดหรือเขียนได้ดี รู้จักใช้คำที่เหมาะสม เรียบเรียงเป็นภาษาที่สละสลวย สวยงาม
๑๔. สามารถพูดหรือเขียนแสดงความคิด ความต้องการหรือความรู้สึกของตนเองให้ผู้อื่นเข้าใจได้อย่างชัดเจน
๑๕. สามารถอธิบายหรือบรรยายความหมายของสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างชัดเจนโดยใช้ถ้อยคำที่รัดกุมและเหมาะสม
๑๖. เข้าใจเรื่องี่อ่านหรือฟังได้อย่างรวดเร็วและแจ่มแจ้ง

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

๑๗. สามารถเข้าใจความหมายลึกซึ้งที่แฝงอยู่ในเรื่องที่อ่านหรือฟังได้
๑๘. รู้จักใช้คำเปรียบเทียบเพื่ออธิบายให้เข้าใจความหมายได้อย่างแจ่มชัด
๑๙. มีความสามารถในการเล่าเรื่องได้อย่างสนุกสนาน ชวนติดตาม
๒๐. สามารถเรียนภาษาต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็วและง่ายดาย
๒๑. สามารถวิจารณ์เชิงสร้างสรรค์จากเรื่องที่อ่านหรือฟังได้
๒๒. สามารถแสดงแนวความคิดใหม่ ๆ จากเรื่องที่อ่านหรือฟังได้
๒๓. ใช้ภาษาที่ทำให้เกิดจินตนาการได้อย่างแจ่มชัดและมีสีสัน
๒๔. ใช้คำบรรยายให้เห็นความงามและแสดงถึงอารมณ์ที่ละเอียดอ่อนได้
๒๕. ใช้ภาษาที่สละสลวย ลึกซึ้ง งดงามและก้าวหน้าเกินวัย
๒๖. สามารถเขียนหรือแต่งเรื่องราวจากความคิดของตนเองหรือจากการเชื่อมโยงสิ่งที่อ่านหรือฟังมาได้อย่างสร้างสรรค์ สลับซับซ้อน พิสดารและเต็มไปด้วยจินตนาการ
๒๗. ประสบความสำเร็จในการพูดที่มีแบบแผน เช่น การโต้วาที กลอนสด พูดชักชวน
๒๘. สนใจและชอบศึกษาที่มาของคำศัพท์ต่าง ๆ
๒๙. ชอบแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาษาที่ตนเองใช้หรือภาษาที่ได้ผ่านพบ เช่น ภาษาสื่อมวลชน
๓๐. ชอบเล่นเกมหรือทำกิจกรรมทางภาษา เช่น ปริศนาอักษรไขว้
๓๑. ชอบสร้างศัพท์หรือสำนวนแปลก ๆ ขึ้นใช้เอง

● เก่งภาษา...ก้าวขึ้นสู่มืออาชีพ

ความสามารถทางภาษานั้น เป็นสิ่งที่ทุกคนจะต้องใช้ไปตลอดชีวิต ในอดีตคนที่เก่งภาษามักจะมีผลงานออกมาในลักษณะการเขียนหนังสือ

โคลง กลอน นวนิยาย ซึ่งก็ไม่ค่อยจะประสบความสำเร็จทางด้านอาชีพ
นักเขียนเท่าที่ควร แต่ในยุคข่าวสารข้อมูล ผู้ที่มีความสามารถพิเศษทาง
ภาษามีบทบาทสำคัญจนเป็นที่ยอมรับในสังคม และใช้ความสามารถที่มีอยู่
ประกอบอาชีพและเป็นที่ยอมรับได้ อย่างอาชีพนักเขียน นักแปล หรือนักพูด
ชื่อดังอย่าง จตุพล ชมพูนิช อุดม แต่พานิช อาจารย์สุนีย์ สินธุเดชะ
เป็นต้น หรือแม้แต่อาชีพตลกที่หลายคนจับแค่ชั้นประถม แต่ก็สามารถใช้
คารมคมคายให้ผู้ชมหัวเราะคลายเครียดได้ และรวมไปถึงอีกหลาย ๆ อาชีพที่
อาศัย “พรสวรรค์ทางภาษา” (ร่วมกับพรแสวง) เพื่อสร้างอาชีพที่มั่นคงได้ใน
สังคม **สํำอำง หิริญบุรณะ และคณะ (๒๕๔๔)** ได้กล่าวถึง ความสามารถ
ทางภาษาและอาชีพที่เหมาะสมไว้ดังนี้

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

ความสามารถพิเศษทางภาษา**อาชีพที่เหมาะสม**

ช่างเจรจา ช่างพูด	☐	นักพูด นักการเมือง นักโด้วาที
ชอบเล่นกับภาษา เจ้ากรรม	☐	พิธีกร นักเขียน บทประพันธ์
ล้อเลียนหรือเลียนแบบวิธีพูดของ คนอื่นได้ดี	☐	นักแสดง ล่าม นักแปล
สนใจและชอบศึกษาที่มา ของภาษา ชอบวิเคราะห์	☐	นักภาษาศาสตร์ ครูภาษา นักการศึกษา
ชอบเล่นเกม หรือทำเกมภาษา เช่น ปริศนาคำกรอไขว้	☐	
ชอบสร้างคำศัพท์ หรือสำนวน แปลก ๆ ขึ้นใช้เอง	☐	กวี นักเขียน Copy writer
ชอบท่องและจำคำศัพท์ ความจำดี จำอะไรได้ยาว ชอบจดบันทึก ชอบ สะสมบทประพันธ์ คำกลอน เจ้าบท เจ้ากลอน สามารถแต่งบทกวีนิพนธ์ ได้ถึงระดับมืออาชีพ	☐	ศิลปินทางภาษา นักวรรณกรรม นักกล่าวสุนทรพจน์ ครูภาษา
ชอบเล่านิทาน สามารถแต่ง เรื่องราวที่ซับซ้อนพิสดาร เต็มไปด้วยจินตนาการ	☐	นักเขียนนวนิยาย เรื่องสั้น นักเขียนบทละคร
เป็นชมุททรัพย์ทางความรู้ ชอบอ่านหนังสือ มีหนังสือ ติดตัวเป็นประจำ	☐	นักคิด นักหนังสือพิมพ์ บุคลากรทางการสื่อสารมวลชน นักการเมือง
ชอบแสดงความคิดเห็น ชอบขีดเขียน เช่น สารคดี บทความ	☐	
มีอารมณ์ขัน ชอบความสนุกสนาน มีความสามารถในการเล่าเรื่อง ได้อย่างสนุกสนาน น่าติดตาม ประสบความสำเร็จในการค้น กลอนสด ลำตัด เพลงฉ่อย ฯลฯ	☐	ดาราตลก นักเขียนบทละคร ตลก ศิลปินพื้นบ้าน นักเขียนสโลแกนโฆษณา

ดังนั้น เพื่อสร้างผู้นำในด้านดังกล่าว สิ่งที่เราจำเป็นต้องทำอย่างยิ่ง คือ จัดหลักสูตรการเรียนการสอนระดับมัธยมศึกษาให้สนองต่อความต้องการและความสามารถของนักเรียนให้ได้มากที่สุด โดยเฉพาะด้านภาษา เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ แผนการศึกษาของนักเรียนก็ควรจะเป็นไปตามความถนัดและความสามารถของแต่ละคน โดยไม่ขึ้นอยู่กับความคาดหวังลม ๆ แล้ง ๆ ของสังคมหรือพ่อแม่ แต่สิ่งที่ทฤษฎีพหุปัญญาเสนอและมีหลักฐานปรากฏชัดเจนในสังคมคือ การที่คนเราสามารถจะแสดงศักยภาพที่โดดเด่นในหลายด้านไปพร้อม ๆ กัน ตัวอย่างเช่น อาชีพหมอที่จับมีดผ่าตัดไปพร้อม ๆ กับจับปากกาเขียนหนังสือ เช่น คุณหมอพรทิพย์ โรจนนันท์ หรือคุณหมอประเวศ วะสี เป็นต้น การจัดหลักสูตรให้กับเด็กในปัจจุบันทำให้เขาต้องทิ้งความสามารถพิเศษที่มีอยู่ในตัวเพื่อสนองตอบความต้องการของสังคมและสิ่งแวดล้อม เช่น การเรียนเพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัย ไม่ใช่เรียนเพื่อตอบสนองความสามารถของตนเอง จึงเป็นที่น่าเสียดายว่าความสามารถเหล่านั้นจะถูกตัดทิ้งไปตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาปลาย

● กรณีศึกษาของผู้ที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา

เมื่อจะถามว่าใครบ้างที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา หลาย ๆ คนคงจะคิดถึงนักเขียนชื่อดังอย่างเช่น ทมยันตี กฤษณา อโศกสิน ว.วินิจฉัยกุล เป็นต้น หรือแม้แต่นักเขียนชาวต่างประเทศในยุคปัจจุบันก็สามารถสร้างความประทับใจให้กับนักอ่านคนไทย อย่างเช่น J.K. Rowling ผู้เขียนเรื่อง Harry Potter ที่พิมพ์ก็ครั้งก็ขายหมดเกลี้ยง หากใครชอบภาษาเขียนที่สละสลวยได้จินตนาการตามก็คงจะคิดถึง เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ หรือการเขียน

ถ่ายทอดเรื่องราวในอดีตที่มีทุกรสชาติ ก็คงต้องยกให้ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ถ้าจะกล่าวถึงการเขียนโคลงกลอน ทุกคนก็ต้องคิดถึงสุนทรภู่ที่เขียนกลอนได้ทุก รูปแบบและทุกที่ทุกเวลาที่อยากจะเขียน หรือศรีปราชญ์ที่แสดงความเป็นปราชญ์เมื่ออายุ ๙ ขวบ โดยแต่งโคลงที่สมเด็จพระนารายณ์ทรงประพันธ์ค้างไว้จนเสร็จ แม้ว่าในสมัยของศรีปราชญ์หรือสุนทรภู่จะไม่มีใครพูดถึงคนที่มี ความสามารถพิเศษทางภาษา แต่ผลงานของทั้งสองท่านก็ยังคงจารึกให้เราได้อ่านจนชั่วลูกชั่วหลาน

นักฟังเพลงคงจะไม่คัดค้านว่า นักแต่งเพลงในสมัยอดีตสามารถหา คำที่สละสลวย ลึกซึ้งกินใจมาผสมผสานกับดนตรีได้อย่างลงตัว จนผู้ฟังฟัง แล้วต้องเคลิบเคลิ้มและจินตนาการไปตามนั้น นั่นคือ ความงดงามทางภาษา ที่อาจจะหาได้ยากในสมัยนี้

ในปัจจุบันนับว่าเป็นโอกาสดีที่วงการศึกษากำลังให้ความสำคัญกับคนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษามากขึ้น ทำให้เรามีโอกาสที่จะรู้จักและส่งเสริมคนเหล่านั้นได้แสดงศักยภาพตั้งแต่เยาว์วัย ก่อนที่จะเลือนหายไปอย่างน่าเสียดาย ดังจะยกตัวอย่างเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาดังนี้

มาริส พุลคสเทนิส (Maris Pulkstenis) อังอิงใน อุษณีย์ โพธิสุข, ๒๕๓๗) ชาวอังกฤษ จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยแอสตัน ประเทศอังกฤษ เป็นคนที่มีความจำยอดเยี่ยมอย่างน่ามหัศจรรย์มาก

นักจิตวิทยาที่มีชื่อเสียงของประเทศอังกฤษที่ทดสอบความสามารถของมาริสนับครั้งไม่ถ้วนขนานนามเขาว่า “มนุษย์คอมพิวเตอร์ ธนาคารแห่งความจำ” (Human computer memory bank) มาริสสามารถจดจำ ๒๐ เพลง ยอดนิยมประจำปีในประเทศอังกฤษ ในระยะเวลา ๒๓ ปีที่ผ่านมาเขาสามารถบอกอุณหภูมิต่ำสุดที่ฝนจะตก สภาพอากาศโดยทั่วไปในเมืองเบอร์มิงแฮม

ทุกวันตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๖๙ โดยไม่ผิดพลาด จำทะเบียนรถประจำทางทุก ๆ คัน
ในเมืองเบอร์มิงแฮมได้หมดและยังจำตารางของรถประจำทางได้ทุกสายอย่าง
แม่นยำ เขารู้จักเส้นทางของรถทุกสายและสามารถบอกได้ว่ารถทะเบียน
อะไร มีเส้นทางเดินไปทางใดบ้าง

มาริสรู้จักภาษาต่างประเทศ ๖ ภาษาเป็นอย่างดี พูดภาษาฝรั่งเศส ภาษา
เยอรมัน ภาษาสเปน ภาษาอิตาลี ภาษาโปรตุเกส และภาษาดัตช์ ได้
คล่องแคล่ว และรู้ภาษาลาตินได้อย่างดีมาก

คิม อี๋ ยอง แห่งเซอูล ประเทศเกาหลีใต้ มีไอคิวสูงถึง ๒๐๐ เขา
เกิดเมื่อวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๐๖ พออายุได้ ๔ ขวบ ๘ เดือน ได้ออกทีวีใน
โตเกียว ประเทศญี่ปุ่น รายการ “เดอะเวิลด์ เซอร์ไพรส โชว์” เมื่อวันที่ ๒
พฤศจิกายน ๒๕๑๑ หนูน้อยคิมสามารถแต่งกลอนและพูดได้ถึง ๔ ภาษา
คือ เกาหลี อังกฤษ เยอรมัน และญี่ปุ่น พ่อแม่ของคิมเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย
ทั้งคู่ คือ ดร. และนางคิม ซู ชั้นที่น่าแปลกคือ ทั้งคู่เกิดเมื่อเวลา ๑๑ น. ในวันที่
ที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๗๗

จากการวิจัยของมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด สหรัฐอเมริกา พบว่า
ยังมีคนที่ไอคิวเกินกว่า ๒๐๐ อีกคือ จอห์น สจ๊วต มิลล์ ชาวอังกฤษ
(ปี ๒๓๔๙ - ๒๔๑๖) เขาเริ่มเรียนภาษากรีกโบราณตั้งแต่อายุ ๓ ขวบและ
อีก ๒ คน ที่อยู่ในระดับเดียวกันได้แก่ เอ็มมานูเอล สวีเดนเบิร์ก (ปี
๒๒๒๑ - ๒๓๑๕) และโจฮันน์ วูลฟ์กัง ฟอนเกอเธ่ (ปี ๒๒๙๒ - ๒๓๗๕)

เด็กชายเดวิด อายุ ๕ ขวบ อยู่ชั้นอนุบาล แต่จากการทดสอบโดยใช้
“Woodcock – Johnson – R Test of Academic Achievement (W-J-R)”
เมื่อเรียงลำดับความสามารถของเดวิดอยู่ในลำดับ ๙๙.๙ ผลการทดสอบ
ปรากฏว่าเดวิดรู้ศัพท์ของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ และในการทดสอบความ

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

เข้าใจในการอ่าน เดวิดก็ควรอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ เช่นกัน เดวิดเป็น
นักอ่านตั้งแต่อายุ ๕ ขวบ มีความอยากรู้อยากเห็น อยากรู้ แต่ไม่ชอบ
เขียน ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ว่ากล้ามเนื้อที่มือและนิ้วมือของเขายังไม่สามารถ
พัฒนาได้ถึงจุดการเขียนอย่างคล่องแคล่ว แต่เขาชอบการพิมพ์จาก
คอมพิวเตอร์ที่สร้างความเร็วได้ทันกับการคิดของเขา

คารา อายุ ๖ ขวบ แต่สามารถเข้าเรียนร่วมกับเด็กอายุ ๙ - ๑๐ ขวบ
คารามีความสามารถในการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ซับซ้อน ความ
สามารถในการใช้คำคุณศัพท์และจำนวนคำขยายหัวข้อที่จะเขียน อันบ่งถึง
ความรวดเร็วแบบไวในการคิดและความสามารถในการอธิบายขยายความคิด
เป็นเรื่องได้แหวกแนวไปจากคนอื่นในห้องเดียวกัน เมื่อจบชั้นประถมศึกษา
ปีที่ ๔ เธอสามารถเขียนกลอน ความเรียง บทความ เรื่องเล่า โดยใช้ภาษาที่
บอกอารมณ์หรือบรรยายภาพได้ชัดเจน กล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง
และมีเหตุผลต่อกัน นอกจากนี้ยังสามารถใช้สัญลักษณ์และภาษาที่เป็น
นามธรรม ซึ่งบ่งบอกถึงความเป็นอัจฉริยะทางภาษาของเด็ก ๑๑ ขวบ

เด็กหญิงมนทิกานต์ เกื้อกุล (อุษณีย์ โพธิ์สุข, ๒๕๓๗) เมื่ออายุ
๑๕ ปี สามารถสอบข้ามชั้นเข้าไปเรียนเตรียมแพทย์ในมหาวิทยาลัยซีทรัส เมือง
อาซุซา ลอสแอนเจลิส ได้เป็นคนแรก เด็กหญิงมนทิกานต์จบชั้นประถมศึกษา
ปีที่ ๕ จากโรงเรียนดาราจรัส จังหวัดฉะเชิงเทรา แล้วติดตามพ่อแม่ไปเรียนที่
โรงเรียนคริสตัน จูเนียร์ ไฮสกูล เมืองมอนโรเวีย ลอสแอนเจลิส รัฐแคลิฟอร์เนีย
ระหว่างที่เรียนอยู่ได้รับรางวัลยอดเยี่ยมในสาขาคณิตศาสตร์ ศิลปศาสตร์ใน
การใช้ภาษา และการขับร้องจากสมาคมสตรีเมืองมอนโรเวีย หลังจากนั้น
อาจารย์ที่ปรึกษาได้แนะนำให้เธอสอบเข้าโรงเรียนเตรียมแพทย์ โดยไม่ต้อง
เรียนไฮสกูล ซึ่งเธอก็สอบผ่านได้อย่างสบาย

รงค์ วงศ์สวรรค์ เมื่ออายุ ๕ ขวบ จะต้องอ่านหนังสือให้พ่อและ
ยายฟังเป็นประจำ เช่น หนังสือพิมพ์ประชาชาติ ขุนช้างขุนแผน ฯลฯ เมื่อเข้า
เรียนวรรณคดีที่ตัดมาเป็นตอน ๆ จึงเห็นว่าไม่สนุก เพราะเคยอ่านทั้งเล่มมา
แล้ว เมื่อเข้าสู่วัยรุ่น รงค์อ่าน “มาดามโบวารี” ฉบับแปลได้อย่างละเอียดและ
รู้เรื่องตั้งแต่อยู่มัธยมศึกษาปีที่ ๑ วิชาที่ไม่ชอบมากคือภาษาไทย เขาอยาก
เข้าไปอ่านหนังสือในห้องสมุด หรือเล่นกีฬาแต่ไม่เคยทำได้ เพราะต้องทำงาน
เพื่อหาเงินมาเรียนและยังชีพจึงเรียนไม่เก่ง อยากมีชื่อเสียงแต่ไม่ชอบเหมือนใคร
และความที่อยากชดเชยจึงทำตัวเด่นโดยการฝ่าฝืนกฎระเบียบของโรงเรียน
ต่อมาจึงถูกให้ออกเพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่าง รงค์เป็นนักเขียนที่ใช้คำพูดไม่
เหมือนใคร มีวิธีการสร้างประโยควลีขึ้นมาเองให้แปลกกว่าคนอื่น งานเขียน
ของรงค์มีความคิดสร้างสรรค์ที่แปลกใหม่จนดูคล้ายไม่มีกฎเกณฑ์ แต่แท้ที่
จริงแล้ว เป็นการสร้างคำวลี และสำนวนที่ใหม่และแหวกแนว มีพลังโดยใช้กฎ
ทางหลักภาษาของภาษาไทย จากการวิเคราะห์พบว่า รงค์มีความสามารถ
เท่ากับเดวิดในการถอดรหัสของเสียงและอักษร ตั้งแต่วัย ๓ - ๔ ขวบ โดย
อ่านศัพท์สูง (อารยะธรรม) ไวยากรณ์ที่ซับซ้อน(หนังสือพิมพ์ประชาชาติ) รงค์
เข้าใจในการใช้ระบบสัญลักษณ์ในภาษาไทยได้อย่างคล่องแคล่ว เขาเริ่มเข้า
สู่โลกของวรรณกรรมตั้งแต่อายุ ๖ - ๗ ขวบ เช่น สามารถอ่าน **ลักษณาวงศ์
ขุนช้างขุนแผน** มีสมาธิและจะอ่านได้เป็นเวลานาน รงค์มีอะไรเหมือนกับ
เดวิดและคารา คือ มีความต้องการทำสิ่งที่ท้าทายความสามารถของตน
และจะแสดงความเบื่อหน่ายกับกิจกรรมที่ซ้ำซาก มีกรอบกัน

เด็กหญิงธีรนนท์ วุฒินันท์ หรือน้องแอ้ อายุ ๑๒ ปี นักเรียน
มัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนบดินทรเดชานวินทรราชินุทิศ น้องแอ้เป็นดีเจ
วิทยุเด็กคลื่น FM ๙๗.๕ เป็นเด็กที่มีความสามารถในเรื่องการใช้เสียง ไม่ว่า

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

จะเป็นการร้องเพลง หรือการอ่านที่ต้องเน้นจังหวะจะโคน ตอนเรียนอยู่ระดับประถมก็เป็นนักจัดรายการเสียงตามสายของโรงเรียน น้องแอ้เป็นนักกิจกรรมของโรงเรียน เธอสามารถใช้ทักษะการพูดการแสดงออกในที่ชุมชนได้ดี สอบได้คะแนนดีในวิชาภาษาไทย ออกเสียงและใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง

เด็กชายบาสารี หะยีมามู อายุ ๘ ปี (ชาติรี สำราญ, ๒๕๔๔) มีความสามารถในการเขียนถ่ายทอดความคิด และสื่อความหมายความคิดนั้นออกมาเป็นข้อความสั้น อ่านเข้าใจง่าย อย่างเช่นผลงานกวีนิพนธ์ ที่ชื่อว่า “ดิน” และ “ไปไม้” ดังนี้

ดินเป็นน้องของทราย	ไปไม้ให้สั้น
ทรายเป็นน้องของพรวน	พรวน
พรวนเป็นน้องของก้อนหิน	ไปไม้ให้สั้น
ก้อนหินเป็นลูกของภูเขา	พรวน
ทุกอย่างเป็นครอบครัวเดียวกัน	ให้สั้น
	พรวน
	ยอดไม้พลัดไม้ใหม่

จากเรื่องราวที่บาสารีเขียน เป็นเรื่องราวง่าย ๆ ที่ใช้ภาษาง่าย ๆ แต่ใกล้ตัวและสะท้อนความคิดของตนเองออกมาได้อย่างชัดเจน บาสารีรู้จักใช้คำในการเขียนผนวกกับความคิดอย่างมีเหตุผล ทำให้ผลงานที่เขาเขียนออกมาง่าย ๆ สั้น ๆ และความหมายชัดเจน อันแสดงถึงความสามารถของเขาที่เสมอเหมือนบทกวีของ จ่าง แซ่ตั้ง และกวีในศาสนาเซน ตั้งแต่วัย ๘ ขวบ

● **ปัญหาและความต้องการของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา**

เด็กที่มีความสามารถพิเศษหลายคน ต้องกลายเป็นตัวร้ายในชั้นเรียน บางคนโดนทำโทษบ่อย ๆ เพราะไม่ตั้งใจฟังครู ไม่ทำการบ้าน หรือไม่ทำตามที่ครูสั่ง เมื่อถามเหตุผลก็มักจะได้คำตอบว่า ครูสอนสิ่งที่เขารู้แล้วหรือง่ายเกินไป เบื่อที่จะเรียน เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วจะยกให้เป็นความผิดของใคร ในเมื่อครูต้องสอนเด็กจำนวนมากที่ยังไม่รู้ และเด็กอีกส่วนหนึ่งก็รู้ในสิ่งที่ครูกำลังสอนเพื่อน ๆ และต้องการเรียนสิ่งที่ตนยังไม่รู้ นี่ก็เป็นเครื่องบ่งชี้ว่า ระบบการจัดการศึกษาของไทยมีความผิดพลาดมาตลอด ที่สอนเนื้อหาเดียวกันกับเด็กที่มีความสามารถต่างกัน อันเป็นการสกัดกั้นเพดานความรู้และความสามารถของเด็ก และเยาวชนของชาติอย่างเห็นได้ชัด ต้นเหตุของปัญหาคือ เด็กที่มีความสามารถพิเศษนั้นต้องการสิ่งที่ท้าทาย ลึกซึ้งและซับซ้อนกว่าการเรียนการสอนที่เป็นอยู่เพราะเด็กเหล่านี้จะเป็นผู้ที่กระหายใคร่รู้ตลอดเวลา **คลาร์ก** (Clark, ๑๙๙๒) ได้ให้ข้อมูลทางลักษณะพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในห้องเรียนทั่วไป อันมีสาเหตุมาจากความต้องการของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา แต่ไม่ได้รับการพัฒนา ดังนี้

ลักษณะ	พฤติกรรม	ตัวบ่งชี้ปัญหา
อ่านมาก อ่านหนังสือทุกประเภท	อ่านมาก ใช้ห้องสมุดเอง ไม่ต้องสั่ง	มุงมุ่น มักไม่รับผิดชอบงานอื่นที่ให้ทำ จะทำเฉพาะที่ตนสนใจ
ใช้ศัพท์สูงเกินวัย	สามารถสื่อความหมายที่ต้องการได้ดี	ชอบเด่น แย่งตอบยาวๆ มักทำให้เพื่อนร่วมชั้นหมั่นไส้

ลักษณะ	พฤติกรรม	ตัวบ่งชี้ปัญหา
มีความตั้งใจสูง สมာธิติ	มุงม่น ถ้างมือทำ แล้วจะท่อมเทให้งาน	ไม่ชอบทำงานตาม ตารางสอน ไม่ชอบหยุด เมื่อหมดคาบ เวลาทำงาน อยากจะทำให้เสร็จ
อยากรู้อยากเห็น ความ สนใจหลากหลาย ทำ หลายอย่างพร้อม ๆ กัน	ชอบถามคำถาม มักตื่นเด่นเวลาเกิด ความคิดใหม่ที่ เฉียบแหลม	พูดโพล่ง ไม่รู้จักกาลเทศะ พูดสอด รีบเร่งทำงานเร็ว แต่ไม่ปราณีต เรียบร้อย
เรียนเก่ง สอบได้ คะแนนดีมาก	เรียนดี	ซีไม่ หลงตัวเอง รู้สึกว่า คนอื่นโง่ หรือ น่ารำคาญ

นอกจากนี้ **บรูนิ (Bruni, ๑๙๘๗)** ได้ให้ความเห็นว่า ควรระวังว่า สังคมรอบตัวเด็กที่มีความสามารถพิเศษมักจะส่งผลกระทบต่อโลกของเด็ก เช่น ความคาดหวังของพ่อแม่ที่ทำให้เขารู้สึกว่าเขาจะต้อง “เก่ง” กว่าคนอื่นตลอดเวลา ความกดดันจากเพื่อนร่วมชั้นที่เห็นว่าเขาเป็นสาเหตุให้ทุกคนได้คะแนนไม่ดี เพราะทำไม่ได้ดีเท่าเขา กฎ ระเบียบข้อบังคับของโรงเรียนที่ทำให้เขารู้สึกว่าถูกบังคับและไม่สามารถแสดงความคิดสร้างสรรค์ออกมาได้อย่างเต็มที่ รวมไปถึงวัฒนธรรมและความแตกต่างทางเพศ โดยเฉพาะเด็กผู้หญิงที่ถูกสังคมตั้งกฎที่จะไม่ให้แสดงออกว่าตนมีความสามารถพิเศษ เช่น การมีไควด้าที่จำกัด รับนักศึกษาที่เป็นหญิงเข้าศึกษาในบางคณะ เป็นต้น

กาเบรธ (Galbraith, ๑๙๘๕) ได้ทำการวิจัยพบว่า เด็กที่มีความสามารถพิเศษมีความคับข้องใจในเรื่องต่อไปนี้

๑. ไม่มีใครยอมอธิบายหรืออภิปรายกันว่าความเป็นอัจฉริยะแท้จริงคืออะไร เกี่ยวกับอะไร ชอบปิดเป็นความลับอยู่ทั่วไป

๒. งานหรือแบบฝึกหัดที่โรงเรียน ง่ายเกินไปหรือน่าเบื่อ
๓. พ่อแม่ ครู และเพื่อนชอบตั้งความหวังให้เราเก่ง พร้อมเป็นคนสมบูรณ์แบบพร้อมในทุกสิ่ง
๔. คนร่วมชั้นมักถากถางว่าเราอยากดัง
๕. เพื่อน ๆ ที่เข้าใจเราน้อย
๖. เราแตกต่างจากคนอื่น เราอยากให้คนอื่นเข้าใจสภาพเรา
๗. รู้สึกว่ามีสิ่งที่ต้องทำ หรือเข้าไปจัดการล้นเหลือ และอยากทำไปหมดทุกอย่าง
๘. เรากังวลว่ามีปัญหาในโลกประดังมากเหลือเกิน และรู้สึกไร้ความหวังที่จะมีใครช่วยแก้ปัญหาได้

เด็กที่มีความสามารถพิเศษบางคนต้องถูกทอดทิ้งไปอย่างน่าเสียดาย เพียงเพราะการตัดสินจากลักษณะภายนอก ซึ่งไม่ใช่ความสามารถแท้จริงที่ ซุกซ่อนอยู่ภายใน นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษ โดยเฉพาะ กลุ่มที่มีระดับสติปัญญาสูงนั้น มีโครงสร้างทางประสาทที่ละเอียดอ่อนและมีความไวกว่าคนทั่วไป ความสามารถที่พิสดารของพวกเขาส่งผลต่อระบบประสาท ทำให้เกิดความตึงเครียดและสามารถก่อให้เกิดความขัดแย้งภายในใจ แรงกดดันนี้ทำให้เด็กเหล่านี้เกิดอาการภายนอก ที่ทำให้คนอื่นเข้าใจผิดว่าเป็นเด็กก่อกวน หรือเด็กสมาธิสั้น ซึ่งแท้จริงแล้วไม่ใช่เป็นความผิดปกติแต่ประการใด แต่เด็กพวกนี้ต้องการทำทุกอย่างเพื่อตอบสนองความต้องการและความสามารถของตนเอง ไม่ใช่ทำอย่างไม่มีทางเลือก การกลั่นกรองเด็กเหล่านี้จึงต้องอาศัย กระบวนการหลาย ๆ อย่าง หลาย ๆ ขั้นตอน ดังนั้น **สาวอง หิรัญบุรณะ (๒๕๔๒)** จึงได้พัฒนา **แบบวัดม้าพยศ** และใช้เป็นขั้นตอนหนึ่งที่น่ามาใช้ในการคัดเลือกเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ก่อนการใช้เกณฑ์คะแนนเฉลี่ยสะสม เพื่อมิให้เด็กเหล่านี้หลุดไปจากการได้รับคัดเลือกเข้าสู่การพัฒนา แบบวัดม้าพยศจะ

๓๔ รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน และหลักสูตรเพิ่มทุนประสบการณ์

พิจารณาว่าเด็กมีลักษณะดังต่อไปนี้หรือไม่

๑. ชอบเด่น มักทำให้เพื่อนร่วมชั้นหมั่นไส้
๒. มักแย่งเพื่อนตอบ ไม่เปิดโอกาสให้คนอื่นพูด ชอบพูดโพล่งไม่ถูกกาลเทศะ
๓. กล้าที่จะคัดค้านหรือโต้แย้งผู้ใหญ่ ก้าวร้าว ชอบท้าทายผู้มีอำนาจหรือผู้ที่อยู่เหนือกว่า
๔. ซึ่ไม้ หลงตัวเอง รู้สึกว่าคนอื่นโง่ น่ารำคาญ
๕. ไม่ค่อยมีเพื่อน ไม่ทำตามกติกา ชอบตั้งกติกาใหม่
๖. ดื้อ เชื่อความคิดตัวเอง
๗. เบื่องาน เกลียดการฝึกแบบท่องจำ มักสร้างปัญหาทางวินัย
๘. มุ่งมั่นที่จะทำแต่สิ่งที่ตนเองสนใจ ไม่รับผิดชอบงานอื่นที่ให้ทำ
๙. ไม่ชอบเรียนตามตารางสอน ถ้าสนใจจะทำให้เสร็จ ไม่ยอมเลิกเมื่อหมดคาบและต้องไปเรียนวิชาอื่น
๑๐. รีบเร่ง ทำงานเร็ว แต่ไม่ประณีตเรียบร้อย
๑๑. รำคาญที่จะต้องทำงานร่วมกับคนอื่น
๑๒. ชอบแซว หรือแกล้งคนอื่น ชอบทำให้คนอื่นเป็นตัวตลก
๑๓. ชอบยุ่งเรื่องของชาวบ้าน ชอบหาเรื่อง

● การเสาะหาและการคัดแยก

เรนซูลลี และ ไรส์ (Renzulli and Reis, ๑๙๙๗) ได้เสนอให้ใช้การคัดแยกที่มีขั้นตอนหลายขั้นตอนที่จะเข้าไปสู่การสร้าง “กลุ่มเด็กปัญญาเลิศ” (Talent Pool) จำนวนประมาณร้อยละ ๑๕ - ๒๕ ของเด็กที่มีชื่อทั้งหมด โดยได้แบ่งกระบวนการออกเป็น ๖ ขั้นตอนของการคัดแยกเด็กที่มีความสามารถพิเศษสามารถอธิบายขั้นตอนการคัดแยกได้ดังนี้

ขั้นที่ ๑ การเสนอชื่อของนักเรียน ใช้แบบทดสอบ จะคัดเลือกจำนวนเด็กทั้งหมดร้อยละ ๘ ที่คะแนนสูงสุด เมื่อเทียบคะแนนจากเกณฑ์ปกติ

ขั้นที่ ๒ การเสนอชื่อโดยครู ครูจะทำหน้าที่เสนอชื่อนักเรียนที่สอนในห้องเรียนเพิ่มขึ้น เป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษ หรือมีความสามารถสูงกว่าคนอื่น

ขั้นที่ ๓ เพิ่มเติมรายชื่อเด็กด้วยการเสนอชื่อโดยพ่อแม่ ผู้ปกครอง เพื่อนหรือตนเอง ให้ใช้ทางเลือกหลายทาง รวมทั้งตัดลีนจากผลงานของเด็ก

ขั้นที่ ๔ รายชื่อของเด็กทั้งหมดที่ได้รับการเสนอชื่อว่าเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษจะถูกส่งเวียนต่อไปให้กับครูทุกคนในโรงเรียน หรือครูที่เคยสอนเด็กมา เพื่อที่จะให้เป็นการคัดเลือกอย่างรัดกุมที่สุด

ขั้นที่ ๕ มีการแจ้งให้ผู้ปกครองทราบล่วงหน้าก่อน โดยผู้ปกครองและเพื่อนจะไม่บอกให้เด็กที่มีชื่อทราบถึงการคัดเลือก และแจ้งให้ทราบถึงความเข้าใจของโปรแกรม สำหรับการจัดให้เด็กได้เข้าร่วมในกลุ่มเด็กที่มีความสามารถพิเศษ (Talent pool)

ขั้นที่ ๖ มีการเตรียมตรวจสอบลักษณะอื่น ๆ โดยการพยายามหาการเสนอชื่อจากครูเพิ่มเติมจากเด็กที่มีลักษณะความสามารถพิเศษ

ผดุง อารยะวิญญู (๒๕๓๙) ได้อธิบายถึงลักษณะการคัดเลือกเด็กที่มีความสามารถพิเศษไว้ว่ากระทำได้ ๒ วิธีคือ

๑. การคัดเลือกเด็กตามวิธีของโกแวน (Gowan) ซึ่งได้เสนอแนะวิธีการคัดเลือกเด็กที่มีความสามารถพิเศษดังนี้

๑.๑ คัดเลือกเด็กที่หลายคนคิดว่าเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษโดยเลือกมาประมาณอย่างน้อยร้อยละ ๑ และอย่างมากไม่เกินร้อยละ ๑๐ (ยกเว้นโรงเรียนที่คัดเลือกเด็กโดยวิธีการสอบเข้าการคัดเลือก

เด็กไว้เป็นเด็กปัญญาเลิศอาจคัดไว้เกินร้อยละ ๑๐)

๑.๒ ทดสอบเด็ก โดยใช้แบบทดสอบวัดระดับสติปัญญาที่เป็น การทดสอบพร้อมกันครั้งละหลายคน คัดเลือกเอาเด็กที่ได้คะแนนสูงสุด ร้อยละ ๑๐ เด็กเหล่านี้จัดเป็นเด็กปัญญาเลิศ สิ่งที่เหลือให้จัดกลุ่มไว้ต่างหาก กลุ่มเด็กนี้เรียกว่า “กลุ่มสำรองเด็กที่มีความสามารถพิเศษ – Reservoir”

๑.๓ ให้ครูประจำชั้นคัดเลือกเด็กในชั้นจำนวนหนึ่ง ที่มีลักษณะ ตามที่ต้องการ

๑.๔ ทดสอบเด็กที่คัดเลือกได้ในข้อ ๑.๓ โดยใช้แบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คัดเอาเด็กที่เก่งที่สุดร้อยละ ๑๐ ไว้ ส่วนเด็กที่ เหลือจัดไว้ใน “กลุ่มสำรองเด็กที่มีความสามารถพิเศษ” (ตามข้อ ๑.๒)

๑.๕ ครูใหญ่ ครูประจำวิชา ครูแนะแนว และครูอื่นที่เคยสอน หรือรู้จักเด็กเป็นอย่างดี ทำการคัดเลือกเด็ก

๑.๖ เรียงลำดับรายชื่อเด็ก และระบุว่าเด็กแต่ละคนถูกกล่าวถึงกี่ครั้ง

๑.๗ เรียงลำดับรายชื่อเด็กและระบุว่าเด็กแต่ละคนถูกกล่าว ถึง ๓ ครั้งขึ้นไปให้จัดเป็นเด็กปัญญาเลิศได้

๑.๘ เด็กใน “กลุ่มสำรองเด็กที่มีความสามารถพิเศษ” เหล่านี้ หากคนใดถูกกล่าวถึง ๒ ครั้ง ให้นำไปทดสอบโดยใช้แบบทดสอบ Stanford- Binet

๑.๙ เด็กใน “กลุ่มสำรองเด็กที่มีความสามารถพิเศษ” ที่ถูก กล่าวถึงเพียงครั้งเดียวให้กลับชั้นเรียนปกติ

๑.๑๐ เด็กที่ผ่านการทดสอบ (ใช้จุดตัดเป็นเกณฑ์) โดยแบบ ทดสอบ Stanford – Binet ให้จัดเป็นเด็กปัญญาเลิศ เด็กที่ไม่ผ่านให้กลับ ไปชั้นเรียนปกติ หากมีเวลาหรือกรรมการเห็นว่าเหมาะสม ควรทดสอบในข้อ

ที่ ๑.๙ ด้วยและปฏิบัติเช่นเดียวกับข้อ ๑.๑๐

๑.๑๑ การคัดเลือกอย่างเป็นทางการ

วิธีการต่อไปนี้เป็นวิธีการคัดเลือกเด็กปัญญาเลิศ ซึ่งโรงเรียนที่จัดการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศควรนำมาใช้

๒. การคัดเลือกเบื้องต้น

การคัดเลือกเบื้องต้น ควรเป็นหน้าที่ของครูประจำชั้น ครูประจำวิชา ผู้ปกครอง เพื่อนร่วมชั้นเรียน โดยบุคคลดังกล่าวทำหน้าที่สังเกตพฤติกรรมของเด็กปัญญาเลิศตามคำจำกัดความที่ทางโรงเรียนหรือผู้ที่รับผิดชอบทางการศึกษาดกกลงกัน

๒.๑ การทดสอบทางจิตวิทยา

๒.๒ พิจารณาจากผลการเรียน

๒.๓ การทดสอบความคิดสร้างสรรค์

๒.๔ การทดสอบด้านบุคลิกภาพ

๒.๕ ข้อมูลอื่น ๆ ที่ช่วยคณะกรรมการในการตัดสินใจในการคัดเลือกเด็กปัญญาเลิศ

อุษณีย์ โพธิ์สุข (๒๕๔๑) กล่าวว่า การสำรวจความสามารถเฉพาะทางของเด็กนั้นมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ ๑ ขั้นสำรวจแบบคร่าว ๆ (Screening)

* การเสนอชื่อ โดยครู ผู้ปกครอง ครูแนะแนว และนักจิตวิทยา เป็นต้น

* รายงานจากครูเกี่ยวกับตัวเด็ก

* ประวัติจากครอบครัวเกี่ยวกับพัฒนาการ พฤติกรรมในวัยเด็ก การแก้ปัญหา พฤติกรรมที่โดดเด่น

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

- * ผลการเรียนรู้ ผลงานของเด็ก
- * ผลจากแบบสำรวจที่ใช้สำรวจความสามารถของเด็กหลาย ๆ ด้านแบบคร่าว ๆ

- * ผลสำรวจความสนใจ
- * แบบทดสอบสติปัญญาแบบกลุ่ม

ขั้นที่ ๒ คือ ชั้นเจาะลึก

- * ข้อมูลจากขั้นต้น (Screening Data)
- * การสัมภาษณ์ พ่อแม่ ครู ตัวเด็ก
- * การทดสอบเฉพาะสาขาวิชา
- * การทดสอบด้วยแบบทดสอบสติปัญญาแบบรายคน
- * การทดสอบความคิดสร้างสรรค์

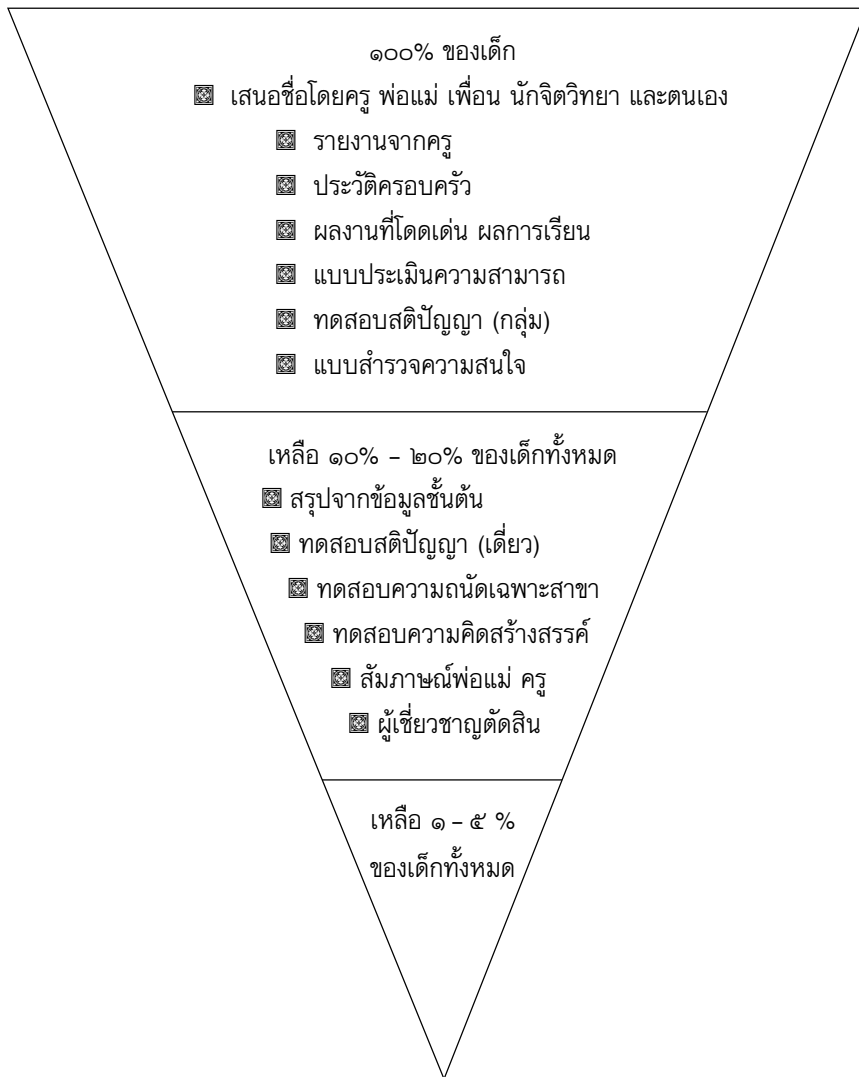
ขั้นที่ ๓ คือ ชั้นคัดเลือกขั้นสุดท้าย

โดยใช้ข้อมูลทั้งหมดจากขั้นที่ ๒ แล้วพิจารณาลดจำนวน เหลือตามความเหมาะสมที่สามารถจัดโปรแกรมให้เด็ก ประมาณร้อยละ ๑-๕

แผนภูมิแสดงขั้นตอนในการสำรวจหาเด็กที่มีความสามารถพิเศษ
ภาพประกอบ แสดงการคัดแยกเด็กที่มีความสามารถพิเศษ (อุษณีย์ โพธิ์สุข, ๒๕๕๐)
ปรับปรุงมาจากแนวความคิดตาม Model ของคลาร์ก (Clark ,๑๙๙๒)

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

ศรียา นิยมธรรม (๒๕๔๑) ได้กล่าวถึงกระบวนการเสาะหาเด็กที่มีความสามารถพิเศษออกเป็น ๓ ขั้นตอนคือ

ขั้นที่ ๑ วิธีเสนอชื่อโดยผู้ใกล้ชิดและรู้จักของเด็ก

ขั้นที่ ๒ การคัดแยกอย่างเป็นทางการ โดยใช้เครื่องมือคัดแยกตามหลักวิชาการ ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ง่ายและรวดเร็ว

ขั้นที่ ๓ ชั้นวินิจฉัย ใช้เครื่องมือเป็นทางการเพื่อทดสอบความสามารถเฉพาะด้านของเด็กอย่างละเอียด ลึกซึ้งกว่าสองขั้นตอนแรก

ทำนองเดียวกัน **ดุษฎี บริพัตร ณ อยุธยา, หม่อม (๒๕๓๑)**

เสนอกระบวนการคัดแยกไว้ ๓ ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ ๑ ชั้นเสนอ (nomination) จากผู้ใกล้ชิดและรู้จักเด็ก เช่น พ่อแม่ ผู้ปกครอง ครู เพื่อน และตัวเอง

ขั้นที่ ๒ ชั้นคัดแยกอย่างหยาบ ๆ (screening) เป็นเกณฑ์คัดแยกตามหลักวิชาการ (formal method) เป็นเครื่องมือที่ใช้ง่ายและรวดเร็ว

ขั้นที่ ๓ ใช้เครื่องมือที่เป็นวิทยาการ (formal - method) เพื่อทดสอบคุณสมบัติด้านต่าง ๆ ที่ใช้กันแพร่หลาย ได้แก่

๑. แบบทดสอบภูมิปัญญาทั่วไปเป็นรายบุคคล (Individual Intelligence Tests)
๒. แบบทดสอบภูมิปัญญาทั่วไปเป็นกลุ่ม (Group Intelligence Tests)
๓. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Standardized Achievement Tests)
๔. แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ (Creativity Tests)
๕. แบบทดสอบความถนัด (Aptitude Tests)

๖. แบบสำรวจความสนใจ (Interest Inventories)

๗. ระเบียบต่าง ๆ เกี่ยวกับรายงานประวัติ

การวัดเชาว์ปัญญาเป็นเพียงส่วนหนึ่งของกระบวนการเสาะหาเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ซึ่งอาจรวมกระบวนการเหล่านี้ด้วย คือ

๑. คะแนนเชาว์ปัญญา

๒. การวัดความคิดสร้างสรรค์

๓. การวัดผลสัมฤทธิ์

๔. การเสนอชื่อจากครู ผู้ปกครอง ตนเอง และเพื่อนร่วมชั้น

การเสาะหาเด็กเพื่อเข้าเรียนหลักสูตรใดหลักสูตรหนึ่ง ควรเริ่มจากจุดมุ่งหมายของหลักสูตร **เฟรดฮูเซน** (Feldhusen, ๑๙๘๔) กล่าวว่า มีกระบวนการ ๕ ขั้นตอนที่สามารถใช้คัดเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

ขั้นที่ ๑ การกำหนดเป้าหมายของหลักสูตร และนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย โดยกำหนดนิยามของโครงการ ส่วนการประเมินจะต้องไม่มองข้ามเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ขั้นที่ ๒ การเสนอชื่อ ซึ่งอาจจะได้จาก บันทึกพัฒนาการ คะแนนสอบ การจัดอันดับผลการเรียน และการเสนอชื่ออาจใช้วิธีการประเมินตนเอง กลุ่มเพื่อน พ่อแม่ เป็นต้น

ขั้นที่ ๓ การประเมินเพื่อกลับกรองผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อ ด้วยแบบทดสอบต่าง ๆ เช่น การวัดความคิดสร้างสรรค์ การวัดความถนัด

อัลวิน (Alvino, ๑๙๘๑) ให้ความเห็นในขั้นนี้ว่า แบบทดสอบที่ใช้กันอยู่แพร่หลายนั้นอาจใช้กับเด็กที่ต่างวัฒนธรรมกันไม่ได้ ซึ่งก็สอดคล้องกับ Roger (๑๙๘๖) ที่ว่าแบบทดสอบที่คัดแยกกันอยู่นั้น เป็นเครื่องมือที่ใช้

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มทุนประสบการณ์

กันอยู่ทั่วไปไม่มีค่ามาตรฐาน Richert (๑๙๘๒) กล่าวว่าแบบทดสอบที่ออก โดยผู้เชี่ยวชาญนั้นควรจะกำหนดรายละเอียดดังนี้

๑. รายละเอียดเกี่ยวกับตัวเด็ก
๒. ลักษณะเด่นและลักษณะด้อยของเด็ก
๓. ระดับอายุ
๔. ขั้นตอนการคัดแยกที่ชัดเจน

ขั้นที่ ๔ ศึกษาความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยพิจารณาจากข้อมูล ในขั้นตอนที่ ๒ และขั้นตอนที่ ๓ อาจเพิ่มเติมโดยการสัมภาษณ์เด็ก ครู พ่อแม่ และไม่ควรด่วนสรุป

ขั้นที่ ๕ ประเมินกระบวนการคัดแยกว่าเป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้หรือไม่ และจะเป็นการดีถ้ามีการประเมินทั้งเด็กที่ได้รับคัดเลือกเข้าโครงการและเด็กที่ไม่ได้รับคัดเลือกเข้าโครงการ

การค้นหาคักยภาพของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา โดยสรุปแล้วอาจกล่าวได้ว่า คือการค้นหาเด็กที่มีความสามารถในทักษะการ ฟัง พูด อ่าน เขียน ได้อย่างมีประสิทธิภาพเหนือกว่าเด็กอื่นในวัยเดียวกัน ซึ่งเด็กเหล่านี้จะเป็นผู้ที่มีความสนใจอย่างจริงจัง และต่อเนื่องในเรื่องของ ภาษา มีทักษะสูงกว่าเด็กในวัยเดียวกันอย่างเห็นได้ชัด โดยสามารถพัฒนา ความสามารถในการใช้ภาษาของตนได้อย่างสร้างสรรค์และมีเอกลักษณ์

ในปัจจุบัน การเลือก (Screening) และ การคัดแยก (Identification) ผู้ที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา **ยังไม่มีเครื่องมือที่จะใช้ได้อย่างเหมาะสมและเป็นมาตรฐาน** เพราะความสามารถเหล่านั้นเป็นเรื่องทาง สมองของมนุษย์ที่ละเอียดอ่อน ซับซ้อน การคัดเลือกเด็กจึงต้องใช้เครื่องมือ และกระบวนการหลาย ๆ ขั้นตอนรวมกัน อย่างไรก็ตาม เราจะเห็นได้ว่า การคัด

เลือกเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษานั้น ผู้เชี่ยวชาญทุกท่านมักจะประกอบด้วยกระบวนการ ๓ ขั้นตอน อันเปรียบเสมือนการ ๑. “ร่อนหาเพชร” (การเสาะหาขั้นต้น) ๒. การเจียรระไนเพชร (การนำผู้มีความสามารถพิเศษมาพัฒนาให้เต็มและได้แสดงความสามารถเต็มตามศักยภาพที่ตนมี) และ ๓. การคัดแยกเพชรออกเป็นน้ำต่าง ๆ

๒.๒ หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

การจัดหลักสูตรโดยทั่วไปมีอยู่หลายประเภท ซึ่ง แกรธอน (Glathorn) ได้แบ่งหลักสูตรออกเป็น ๖ ประเภท ได้แก่ (นาดยา ปิณฑนนท์ และคณะ, ๒๕๔๒)

๑. **คู่มือหรือแนวการพัฒนาหลักสูตร (Recommended Curriculum)** เป็นหลักสูตรที่องค์กร หน่วยงาน หรือบุคคลจัดทำขึ้นเพื่อตั้งให้เป็นหลักสูตรตามอุดมการณ์ ปรัชญาที่ผู้จัดทำต้องการให้เห็นเป็นแนวทางในการนำไปใช้ โดยทั่วไปหลักสูตรประเภทนี้มิได้เป็นหลักสูตรที่บังคับให้ใช้ทั้งประเทศ แต่เป็นเพียงหลักสูตรที่มุ่งให้ข้อเสนอแนะแนวทางแก่ท้องถิ่นและสถานศึกษาในการพัฒนาหลักสูตรของตนเองขึ้นมา

๒. **ประมวลรายวิชา (Written Curriculum)** เป็นหลักสูตรที่สถานศึกษาจัดทำขึ้น ซึ่งประกอบด้วย คู่มือ หรือคำแนะนำหลักสูตร (curriculum guides) แผนภูมิแสดงขอบข่ายและการจัดลำดับการเรียนรู้ในมาตรฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้หรือสาขาวิชาต่าง ๆ ตลอดจนโปรแกรมการเรียน หลักสูตรประเภทนี้ถือเป็นหลักสูตรที่เป็นทางการ มีผลบังคับใช้กับสถานศึกษาหรือท้องถิ่นนั้น ๆ (official curriculum) เพราะเป็นหลักสูตรที่ใช้ควบคุมการจัดโปรแกรมการเรียนการสอนของท้องถิ่นหรือสถานศึกษา เพื่อให้แน่ใจว่านโยบาย

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

การจัดการศึกษาของท้องถิ่นหรือสถานศึกษาได้มีการนำไปปฏิบัติจริง จนสู่ห้องเรียน

๓. **หลักสูตรที่ครูใช้ (Taught Curriculum)** เป็นหลักสูตรที่ครูได้นำไปใช้จัดการเรียนการสอนจริงในห้องเรียน

๔. **หลักสูตรเสริม (Supported Curriculum)** เป็นหลักสูตรที่รวบรวมข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการอำนวยความสะดวกในการจัดโปรแกรมการเรียนต่าง ๆ ข้อมูลเหล่านี้อาจเป็นข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล ผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการ ภูมิปัญญาท้องถิ่น รวมไปถึงข้อมูลในลักษณะสิ่งพิมพ์ สื่อการศึกษา และเทคโนโลยีทางการศึกษาในรูปแบบต่าง ๆ แม้กระทั่งสถานที่และแหล่งความรู้ต่าง ๆ ในชุมชนท้องถิ่น ตลอดจนข้อมูลความรู้ทางคอมพิวเตอร์ เป็นต้น ข้อมูลดังกล่าวจะเป็นข้อมูลที่ส่งเสริมสนับสนุนการสอนของครูและการเรียนของนักเรียน

๕. **หลักสูตรกวดวิชา (Test/Assessed Curriculum)** ได้แก่ แบบทดสอบ และการประเมินผลนักเรียนในลักษณะต่าง ๆ

๖. **หลักสูตรที่นักเรียนเรียนรู้ (Learned Curriculum)** เป็นหลักสูตรระดับล่างสุด เพราะคือทุกสิ่งทุกอย่างที่นักเรียนได้เรียนรู้จริงในโรงเรียน ไม่ว่าจะจากการได้รับการเรียนการสอนโดยตรง หรือจากประสบการณ์ต่าง ๆ โดยอ้อมที่โรงเรียนจัดให้

อย่างไรก็ตาม ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร เช่น เฟลลูเซน ไวแมน (Felhusen Wyman, ๑๙๘๐) คลาร์ก (Clark, ๑๙๘๓) ซาโต้ และจอห์นสัน (Sato and Johnson, ๑๙๗๘) เคพแลน (Kaplan, ๑๙๗๙) เมเกอร์ (Maker, ๑๙๘๒) ให้ความเห็นสอดคล้องกันว่า หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

ควรแตกต่างจากหลักสูตรธรรมดา กล่าวคือ ต้องสอดคล้องกับความสนใจ
และความต้องการของเด็ก

เรน ชูลี (Joseph S. Rensulli, ๒๐๐๑) ได้กล่าวไว้ในบทความ “How
to Develop An Authentic Enrichment Cluster” ว่า การจัดหลักสูตร
สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษนั้น ควรจะเป็น “หลักสูตรเพื่อชีวิต” โดย
ใช้หลักการสำคัญ ๔ ประการ คือ

๑. หลักสูตรจะต้องใช้โจทย์ชีวิต หรือสิ่งที่น่าสนใจพบในชีวิต
จริง เพราะจะทำให้ผู้เรียนสนใจและกระโดดเข้าไปจัดการกับโจทย์ดังกล่าว
และทุ่มเทให้ในการแก้โจทย์ดังกล่าวไม่ว่าจะเป็นด้านการแสวงหาความรู้เพิ่ม
เติม ความสนใจไม่ติดตามงาน ความกระหายที่จะหาทางเลือกต่าง ๆ

๒. โจทย์ชีวิต หรือสิ่งที่น่าสนใจพบในชีวิตจริงนั้นมักจะไม่มีการตอบ
กันอยู่แล้ว ถ้าหากโจทย์ที่นำมาใช้นี้มีคำตอบที่ใครเขียนไว้แล้ว โจทย์นี้ก็จะเป็น
เพียงโจทย์สำหรับการฝึก (training exercises) ที่ไม่ต่างไปจากโจทย์ใน
หนังสือเรียน ยกตัวอย่างเช่น สมเด็จพระเทพฯ เคยทรงเล่าให้อาจารย์และ
นิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒฟังว่า เมื่อทรงพระเยาว์ทรงเป็การทำ
โจทย์คณิตศาสตร์ เวลาปิดเทอม พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ จึงโปรดให้
ศึกษารายได้ และรายรับของครอบครัวชาวเขาอย่างละเอียด เพื่อตอบคำถามว่า
จะต่อสู้กับความยากจนของเขาเหล่านั้นได้อย่างไร จะเห็นได้ว่าโจทย์ของ
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เป็นโจทย์ที่ไม่มีสิ่งที่คุณคิดไว้ให้เรียบร้อย
เป็นโจทย์ที่จะสร้างความอยู่ดีกินดีให้กับคนกลุ่มหนึ่งที่มีตัวตนจริง

๓. โจทย์ชีวิต หรือปัญหาจริง ๆ ของนักเรียนนั้น ผู้ที่เข้ามาแก้โจทย์
จะต้องหาข้อมูลใหม่ หรือสร้างสิ่งใหม่ ที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้าน
ทัศนคติ ความเชื่อของกลุ่มคนที่เป็นเป้าหมายในโจทย์ เช่น เด็กนักเรียนไป

เก็บข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการณ์การดูทีวีของเด็กวัยรุ่นในชุมชนของตนเอง เพื่อนำมาวิเคราะห์รายงาน ข้อมูลเหล่านี้จะเป็นข้อมูลใหม่ที่ทำให้คนเริ่มคิดอย่างมีวิจารณญาณเกี่ยวกับการใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ของเด็กวัยรุ่น

๔. โจทย์ชีวิตนั้นจะต้องมีกลุ่มเป้าหมายจริงที่เป็นผู้ให้ข้อมูล เล่าเหตุการณ์ ให้บริการ หรือมีสิ่งของผลิตจริง ไม่ใช่การสมมติหรือจัดฉาก เช่น ครูอาจจะให้นักเรียนรายงานในห้องเรียน ผลของการสัมภาษณ์เจ้าอาวาสถึงประวัติของวัดที่มีอายุมากกว่า ๑๐๐ ปี แต่การรายงานในห้องเรียนนี้เป็นเพียงการซ้อม หรือเตรียมตัวเด็ก รายงานนี้จะต้องไปถึงมือสมาชิกกลุ่มประวัติศาสตร์ท้องถิ่นที่อ่านข่าวนี้ในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นอย่างสนใจ

น่าเสียดายที่การเรียนรู้อันในห้องเรียนทั่วไปนั้นมักไม่เหมือนชีวิตจริง ในห้องเรียนจะมีการจัดตารางสอนที่แยกชีวิตออกเป็นวิชา แยกวิชาออกเป็นหัวข้อตามศาสตร์ของแต่ละวิชา อันกลายเป็นตัวบังคับข้อมูลที่จะให้นักเรียนไปค้นคว้าและกิจกรรมที่ให้เขาทำ หลังจากนั้น การสอบ เกรดที่ได้ก็จะเป็นตัวตัดสินความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของเขา รูปแบบที่ตึงและรัดตัวเช่นนี้ ไม่นานก็จะปิดกั้นการกระหายใคร่เรียน เพราะนักเรียนไม่เห็นประโยชน์ว่าจะเอาไปใช้ได้อย่างไร การจัดห้องเรียนจึงควรเป็น “ห้องเรียนชีวิต” ซึ่งจะต้องประกอบด้วย กิจกรรมที่มีการค้นคว้า มีการสร้าง การผลิต ที่นักเรียนเข้าสวมบทบาทของนักวิจัย นักเขียน ศิลปินหรืออาชีพอื่น ๆ

ตัวอย่างของโครงการในหลักสูตรเพื่อชีวิตในสาขาวิชาต่าง ๆ

ด้านภาษา ศิลปะ วรรณคดี มนุษยศาสตร์

๑. ชมรมนักเขียน
๒. ยุวกวี

๓. สมาคมวรรณกรรมไทย - จีน

๔. ชมรมนักร้องสื่อพิมพ์

๕. เพื่อนเด็ก

ด้านวิทยาศาสตร์ (ชีววิทยาและฟิสิกส์)

๑. สมาคมเพื่อนช่าง

๒. สถาบันวิจัยทางชีววิทยาและวิทยาศาสตร์กายภาพ

๓. ชมรมพิทักษ์สิ่งแวดล้อม

๔. ทีมนักประดิษฐ์หุ่นยนต์

ด้านทัศนศิลป์และศิลปะ และการแสดง

๑. สถาบันวิจัยดนตรีอิเล็กทรอนิกส์

๒. การสร้างผลงานทางทัศนศิลป์

๓. ชมรมศิลปะการแสดง

๔. ชมรมดนตรีและนาฏศิลป์ท้องถิ่น (เช่น ชมรมรำและแอ่วเพลงอีสาน)

๕. ชมรมผลิตรายการทีวี

๖. วงดุริยางค์สากล

๗. ชมรมดนตรี (ไทย)

๘. ชมรมถ่ายรูป

ด้านสังคมศาสตร์

๑. ชมรมชนกลุ่มน้อย (เช่น ชมรมไทดำ)

๒. ชมรมประวัติศาสตร์ท้องถิ่น

๓. ทีมนักวิจัยสังคม

๔. ชมรมภูมิศาสตร์

๕. ชมรมนักแดนที่สมัครเล่น

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

๖. ชมรมยุวมัคคุเทศก์

ด้านคณิตศาสตร์

๑. บริษัทสื่อสิ่งพิมพ์คณิตศาสตร์
๒. สมาคมผู้เชี่ยวชาญอุปกรณ์คณิตศาสตร์
๓. ชมรมนักคณิตศาสตร์สตรี
๔. สมาคมแข่งขันคณิตศาสตร์
๕. Math Puzzle Challenge ราย ๓ เดือน

ด้านคอมพิวเตอร์

๑. ชมรม Graphic Design
๒. บริษัทผลิตวีดีโอเกม
๓. สมาคมครูสอนคอมพิวเตอร์
๔. สมาคมสื่อสร้างสรรค์โดยคอมพิวเตอร์
๕. สมาคมสื่อสิ่งพิมพ์บนจอ

ด้านพลศึกษา

๑. The Experimental Games Research Team
๒. The Physiology Of Sport Study Group
๓. The Physical Fitness Support Group
๔. The Institute For The Study Of Multicultural Recreation

ด้านอุตสาหกรรมศิลป์ และคหกรรมศาสตร์

๑. สมาคมนักออกแบบเฟอร์นิเจอร์
๒. นักวิจัยสถาปัตยกรรม
๓. สมาคมผู้คุมครองผู้บริโภค
๔. สมาคมลดความอ้วน

๕. สถาบันแพชชั่นในอนาคต

● ความแตกต่างระหว่างหลักสูตรของเด็กที่มีความสามารถพิเศษกับหลักสูตรของเด็กปกติ

จุดมุ่งหมายหลักของการพัฒนาหลักสูตรให้กับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ คือการสร้างประสบการณ์ให้กับเด็กกลุ่มนี้ ที่มีคุณภาพแตกต่างไปจากหลักสูตรปกติ กรอส และคณะ (M.U.M. Gross and other, ๒๐๐๑) มีความเห็นว่า

๑. เป้าหมายของหลักสูตรนั้นจะต้องแสดงให้เห็นและเสริมความสามารถพิเศษของเด็กกลุ่มนี้ ซึ่งจะต้องแตกต่างไปจากเด็กปกติ

๒. เน้นการใช้ทักษะการคิดระดับสูงอันเป็นนามธรรมอย่างสลับซับซ้อน

๓. ทำให้เด็กทุกคนตระหนักรู้และแสดงออกมาอย่างเต็มศักยภาพ

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวจึงควรปรับหลักสูตรปกติให้เหมาะสมใน ๔ เรื่องต่อไปนี้คือ

๑. เนื้อหา (Content)

๒. กระบวนการ (Process)

๓. ผลงานผู้เรียน (Product)

๔. สภาพแวดล้อม (Learning environment)

เทอร์เทิล และเบเกอร์ (Tuttle and Becker, ๑๙๘๓) ให้ความคิดเห็นถึงหลักสูตรเด็กที่มีความสามารถพิเศษว่า แตกต่างจากหลักสูตรปกติมี ๔ ด้านคือ ด้านทักษะความคิดระดับสูง (higher cognitive thinking skills) ทักษะทั่วไปขั้นสูง (advanced general skills) ทักษะในเนื้อหาระดับสูง (advanced content skills) และเวลาในการเรียนรู้

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

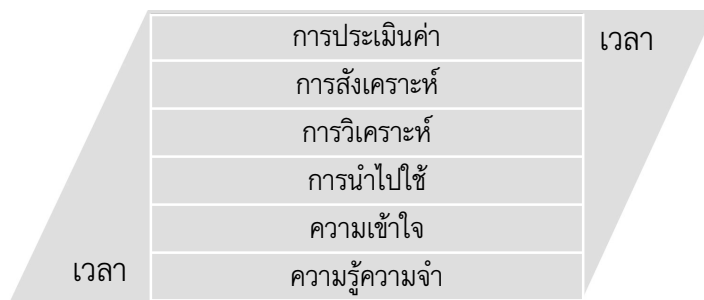

๑. **ทักษะความคิดระดับสูง** หมายถึง ระดับพฤติกรรมกรเรียนรู้ระดับสูงของบลูม (Bloom's Taxonomy of Educational objectives) ซึ่งเป็นขั้นการวิเคราะห์ (analysis) การสังเคราะห์ (synthesis) และการประเมินค่า (evaluations) ซึ่งนักเรียนสามารถข้ามไปเรียนวิธีใช้ทักษะสามระดับในขั้นสูงนี้ได้ โดยไม่ต้องใช้เวลาเรียนในขั้นความรู้ความจำ ความเข้าใจ และการนำไปใช้

๒. **ทักษะทั่วไปขั้นสูง** ได้แก่ ความคิดวิจารณ์ญาณ ทักษะการแก้ปัญหา และความคิดสร้างสรรค์

๓. **ทักษะในเนื้อหาระดับสูง** เป็นทักษะที่ต้องใช้เมื่อเรียนในขั้นสูงเช่น ภาษา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษา

๔. **เวลาที่ใช้ในการเรียนรู้ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ** ในระดับสติปัญญาระดับต่ำจนถึงระดับสูงจะกลับกันกับเด็กปกติดังแสดงในแผนภูมินี้

นักเรียนปกติ

นักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ

นอกจากนี้ **ศรียา นิยมธรรม (๒๕๓๕)** ได้เสนอหลักในการจัดหลักสูตรสำหรับเด็กปัญญาเลิศและเด็กที่มีความสามารถพิเศษเฉพาะทาง ไว้ที่น่าสนใจดังนี้

๑. **เน้นกระบวนการ (Process - Oriented)** ทักษะด้านการคิดมีใช้จะเป็นเพียงการได้รับความจริงจากตัวอย่างข้างต้น ควรจะเน้นกระบวนการของการเปรียบเทียบ ซึ่งจัดเป็นทักษะของการคิด

๒. **เน้นที่ผลลัพธ์ (Product - Oriented)** ผู้เรียนควรมีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างจริงจัง เช่น สร้างหุ่นจำลองของส่วนต่าง ๆ ของเครื่องจักร เช่น ข้อต่อที่หัวเข้าและบานพับ

๓. **เด็กเป็นผู้เลือก (Student selected)** กิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ ควรให้แต่ละคนได้มีโอกาสเลือกตามความสนใจ ความต้องการจำเป็น และความสามารถที่แตกต่างกัน เช่น เด็กสามารถจะทำงานให้เสร็จโดยวิธีใดก็ได้

๔. **เน้นคุณภาพมิใช่ปริมาณ (Quality not quantity)** เด็กปัญญาเลิศสามารถทำงานต่าง ๆ ที่ได้รับมอบหมายได้แทบทั้งหมด จึงมีแนวโน้มที่ครูจะให้งานแก่เด็กมากกว่าคนอื่น แต่ต้องไม่ลืมว่าควรจะให้โอกาสเด็กได้เรียนรู้โดยตัวเองด้วย

ในขณะเดียวกัน **ดุขฎิ บริพัตร ณ อยุธยา (๒๕๔๐)** กล่าวว่า ต้องมีการเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหาและวิธีการเพื่อก่อให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริง และการสร้างหลักสูตรที่พัฒนาให้เหมาะสมกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษนั้นต้องการการคัดสรรเนื้อหา วิธีการสอนและเสนอผลงานบนพื้นฐานของลักษณะนิสัย ความต้องการและความสนใจของเด็กแต่ละคน ต้องเป็นหลักสูตรที่ทั้งครูและเด็กสร้างขึ้นร่วมกัน ทำไปพร้อมกับการเรียนการสอนของเด็กตลอดเวลา เพราะเป็นการพัฒนาซึ่งเน้นการจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ที่เหมาะสมของเด็ก ซึ่งกระตุ้นและท้าทายเด็กให้คิดค้นคว้า ทำงานอย่างมีความคิดสร้างสรรค์ และอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด เป็นการสร้างกรอบนอก (หลักสูตร) ให้เหมาะสมและได้ระดับเนื้อใน คือ

ความสามารถพิเศษของเด็ก

หลักสูตรที่พัฒนาแล้วต้องเป็นหลักสูตรที่เรียกร่อง (และบังคับ) ให้ครูต้องปรับปรุงตนเองอยู่เสมอ ต้องเป็นหลักสูตรที่ไม่พึ่งพาหนังสือหรือแบบฝึกหัดบทใดบทหนึ่งโดยเฉพาะ ไม่พึ่งพาครูคนเดียว และไม่พึ่งตารางสอน มิฉะนั้นหลักสูตรที่พัฒนา จะไม่มีลักษณะยืดหยุ่น มีหลายรูปแบบตามความต้องการของเด็กแต่ละคน

● เป้าหมายของหลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

เด็กที่มีความสามารถพิเศษทุกคนควรจะได้รับการส่งเสริมพัฒนาในด้านต่าง ๆ ให้เต็มศักยภาพของความอัจฉริยะ ฉะนั้นแนวโน้มของหลักสูตรจึงต้องพัฒนาในด้านต่าง ๆ ดังนี้ (Correll, ๑๙๗๘)

๑. พัฒนาความสำเร็จสูงสุดของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ และให้โอกาสเด็กในการค้นหาศักยภาพของตนเอง
๒. ความมีอิสระ เป็นตัวของตัวเอง และแบ่งเวลาได้เหมาะสม
๓. มีความรับผิดชอบต่อตนเอง คนรอบข้างและสังคม
๔. เป็นผู้ที่มีความสุนทรีย์
๕. เป็นคนใจกว้างรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น
๖. มีความคิดและการกระทำที่สร้างสรรค์
๗. มีวิธีการคิดของตนเองในการแก้ปัญหาและหาทางออกของปัญหา
๘. เตรียมพร้อมที่จะประกอบอาชีพ และดำเนินชีวิตในสังคม

● ลักษณะของหลักสูตรสำหรับผู้ที่มีความสามารถพิเศษ

หลังจากที่นักเรียนผ่านกระบวนการคัดเลือกว่าเป็นผู้มีความสามารถพิเศษ มักจะพบว่า หลักสูตรปกติ นั้น จะมีเนื้อหาที่เด็กเหล่านี้มีความ

สามารถแล้ว หรือใช้กระบวนการเรียนการสอนที่เป็นการทบทวนและต่อย้ำ
ที่เด็กปกติต้องการ แต่ไม่จำเป็นสำหรับเด็กกลุ่มนี้ที่สามารถรับรู้ได้อย่าง
รวดเร็ว ดังนั้นวิธีการหนึ่งคือ การปรับหลักสูตรให้กระชับ ตัดเนื้อหาที่เด็ก
กลุ่มนี้รู้แล้วออก และนำเวลาไปเพิ่มพูนประสบการณ์ของเด็ก ที่เรียก
หลักสูตรประเภทนี้ว่า **หลักสูตรลดระยะเวลาเรียน** และ**หลักสูตร
เพิ่มพูนประสบการณ์**ของเด็ก และหลังจากพัฒนาเด็กไปได้ระยะหนึ่ง จะ
พบว่าเด็กมีความถนัดในด้านต่าง ๆ ไม่เหมือนกัน การพัฒนาหลักสูตรก็จะ
เป็นการขยายประสบการณ์เพื่อเพิ่มคุณภาพและศักยภาพของผู้เรียน
ในเรื่องที่เขาถนัดและสนใจ โดยใช้การขยายหลักสูตร หรือจัด Honors
Program หรือให้เด็กไปทำงานภายใต้การดูแลของผู้เชี่ยวชาญ จึงกล่าวโดย
สรุปว่า การจัดหลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ แบ่งออกเป็น

๑. **หลักสูตรลดระยะเวลาการเรียน (Acceleration Program)**
๒. **หลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์ (Enrichment Program)**
๓. **หลักสูตรขยายประสบการณ์ (Extension Program)**
๔. **หลักสูตร Honors Program**
๕. **การให้ผู้เชี่ยวชาญพิเศษเป็นผู้ให้คำปรึกษาดูแล (Mentoring)**

๑. **หลักสูตรลดระยะเวลาเรียน (Acceleration Program)**

จากการวิจัยพบว่า เด็กในระดับอายุเดียวกันมีความแตกต่างเรื่อง
ความสามารถพิเศษถึงอย่างน้อย ๗ ชั้นปี ในแต่ละสาขาวิชา (อุษณีย์ โพธิ์สุข,
๒๕๔๓ อ้างอิงจาก George, ๑๙๙๕) ดังนั้น การจัดการศึกษาที่จัดตามระดับ
อายุมากกว่าระดับความพร้อม จึงเป็นปัญหาที่ไม่เฉพาะตัว เด็กที่รู้สึกล้ม
เหลว แต่เป็นสิ่งที่ตระหนักกันดีในวงการศึกษ **พาสโซ** (อุษณีย์ โพธิ์สุข, ๒๕๔๓

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

อ้างอิงจาก Passow, (๑๙๙๓) กล่าวว่า การที่เด็กต้องทำสิ่งที่ต่ำกว่าความสามารถของตัวเอง เป็นเรื่องที่ทำรุนแรงมากกว่าการที่ให้เด็กทำงานที่ยากกว่าความสามารถของตนเป็นบางครั้งบางคราว

การจัดการศึกษาแบบลดระยะเวลาเรียน เป็นหนทางหนึ่งที่จะช่วยให้เกิดความยืดหยุ่นทางการศึกษาได้มากขึ้นวิธีหนึ่ง แต่ต้องมีกระบวนการที่ต้องรัดกุมจึงจะเป็นผลดีกับเด็ก และกลยุทธ์ทางการศึกษาใด ๆ ที่เด็กสามารถเรียนกับผู้อื่นได้สูงกว่าวัยของตัวเอง เรียกว่าเป็นการสอนแบบลดระยะเวลาเรียนทั้งสิ้น

ประโยชน์ของการจัดการศึกษาแบบลดระยะเวลาเรียน คือ

๑. ช่วยให้เด็กเก่งไม่เบื่อหน่ายการเรียนปกติในวิชาที่เขาไปได้เร็วกว่าเพื่อน ๆ

๒. สามารถเรียนตามศักยภาพของตัวเอง

๓. ลดทัศนคติทางลบกับการเรียนรู้ ลดความท้อแท้

๔. เป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้เรียนสิ่งที่ยากขึ้น ให้เหมาะสมกับความสามารถของตัวเอง

๕. เป็นการป้องกันไม่ให้เกิดการถดถอยทางศักยภาพของเด็ก หรือทำลายศักยภาพของตัวเอง

๒. หลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์ (Enrichment Program)

เป็นวิธีการจัดการศึกษาแบบขยายกิจกรรมในหลักสูตรให้กว้าง และลึกซึ้งกว่าที่มีอยู่ในหลักสูตรปกติ เน้นคุณภาพมากกว่าปริมาณ เน้นกระบวนการเรียนรู้มากกว่าเนื้อหา ซึ่งเด็กอาจใช้เวลามากกว่าหรือน้อยกว่าที่เด็กอื่นในชั้นเรียนเดียวกันใช้ได้

การสอนแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ สามารถวางแผนในการจัดการศึกษาให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษระดับอายุต่างกัน แต่มีความสนใจและมีความสามารถใกล้เคียงกันมาเรียนด้วยกันเป็นบางชั่วโมง โดยปรับเนื้อหาในหลักสูตรให้เข้มข้นขึ้นและกว้างขวางมากขึ้น (อุษณีย์ โพธิ์สุข, ๒๕๔๓)

วัตถุประสงค์ในการจัดหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

(Gray A. Davis, Sylvia, Rimm, ๑๙๙๔)

๑. ทำให้มีทักษะพื้นฐานและผลสัมฤทธิ์สูงขึ้น โดยไม่จำกัดด้านอายุ
 ๒. ให้แนวทางและเนื้อหานอกเหนือจากหลักสูตรปกติ
 ๓. ให้เรียนรู้ได้กว้าง หลากหลาย และซับซ้อน
 ๔. นักเรียนมีโอกาสเลือกเรียนเนื้อหาและความลึกซึ้งของเนื้อหาเอง
 ๕. เนื้อหา มีความซับซ้อน เหมาะสมกับเด็ก
 ๖. ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และทักษะการแก้ปัญหา
 ๗. ส่งเสริมทักษะการคิดระดับสูง การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
 ๘. พัฒนาความรู้ความเข้าใจด้วยตนเอง และพัฒนาคุณธรรมจริยธรรม
 ๙. สร้างแรงจูงใจและการเรียนรู้ด้วยตนเอง รวมถึงการพัฒนาอาชีพ
- สำหรับหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์ภาษาไทยก็เพื่อพัฒนาผู้เรียนที่มีความสามารถทางด้านภาษาไทยให้ในระดับที่กว้าง ยาก และลึกซึ้งกว่าหลักสูตรปกติ โดยเน้นกระบวนการเรียนรู้ และทักษะที่เป็นรากเหง้าของความสามารถทางภาษามากกว่าที่จะเน้นเนื้อหาสาระที่ปรากฏในสื่อการเรียน เพื่อฝึกทักษะกระบวนการและทักษะในการเรียนภาษา และการนำกระบวนการและทักษะเหล่านี้ไปใช้ในการศึกษาสื่ออื่น ๆ หรือภาษาอื่น ๆ ได้ต่อไป

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

๓. หลักสูตรขยายประสบการณ์ (Extension Program)

หลักสูตรขยายประสบการณ์ เป็นวิธีการจัดโปรแกรมการศึกษานอกหลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ที่สามารถตอบสนองความสนใจและความสามารถในรายบุคคลได้ดีขึ้น ทั้งยังสามารถทำงานเดี่ยวหรืองานกลุ่มได้ทั้งสิ้น เด็กสามารถเรียนเกินกว่าหลักสูตรปกติ

การขยายหลักสูตรภาษาไทย เป็นการสร้างประสบการณ์และความเป็นเลิศในการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ที่สามารถนำไปใช้ในการทำงานได้ ภายใต้การดูแลของผู้เชี่ยวชาญ ทั้งนี้เพื่อฝึกการคิดวิเคราะห์ สืบสวน สืบสวนหาความรู้และทักษะที่อยู่นอกเหนือจุดมุ่งหมายในการเรียนของหลักสูตรปกติ โดยเฉพาะทักษะที่ต้องใช้ความคิดริเริ่มและสร้างสรรค์และฝึกให้ศึกษาเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างชัดเจน ตลอดจนการทำโครงสร้างการเรียนรู้ แผนที่การเรียนรู้ การวางแผนการศึกษา และการจัดการในแง่หนึ่งของหลักสูตรขยายประสบการณ์จึงเหมือนกับหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

๔. การจัด Honors Program

Honors Program ซึ่งมักจะจัดโดยมหาวิทยาลัยสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถทางวิชาการและมีความสามารถสูงกว่าเด็กทั่วไป โปรแกรมนี้เหมาะสำหรับนักเรียนที่ต้องการเรียนเพิ่มเติมหรือเรียนหลักสูตรที่กว้างและลึกกว่าหลักสูตรธรรมดา ซึ่งการสอนจะเจาะลึกและได้ลงปฏิบัติจริง นักเรียนจะได้เรียนรู้ตัวอย่างใกล้ชิดจากอาจารย์มหาวิทยาลัย ที่จะมาสนับสนุนและส่งเสริมทั้งในด้านความสามารถทางวิชาการและทักษะทางสังคม

เมื่อเรียนจบในหลักสูตร Honors Program นักเรียนจะได้รับใบประกาศนียบัตรเพื่อรับรองความสามารถพื้นฐาน ความถนัด ซึ่งนักเรียน

สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้

หลักการจัด Honors Program รวมไปถึงสาขาวิชาที่เปิดก็จะแตกต่างกันไปในแต่ละมหาวิทยาลัย นักเรียนมีโอกาสได้เลือกเรียนตามสาขาที่ตนเองถนัดและสนใจ

๕. การให้ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ให้คำปรึกษาดูแล (Mentoring)

เป็นการให้ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางมาช่วยเหลือเด็กที่มีความสามารถโดดเด่น โดยมากจะทำในระดับมัธยมศึกษาที่เด็กมีความสนใจอย่างชัดเจน และมีทักษะพื้นฐานทางสังคม และการจัดระบบวิธีเรียนของตนเองได้ดีแล้ว ซึ่งเด็กสามารถทำงานภายใต้คำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ การให้คำแนะนำนี้ ฮันท์เลย์ และอัลเลน (SaraBeth Huntley and Jonathan Allen , World Council For The Gifted And Talented , Istanbul, ๑๙๙๙) ได้เสนอว่ามี ๔ รูปแบบ คือ

๑. การให้คำปรึกษาระยะสั้น
๒. การให้คำปรึกษาระยะยาว
๓. การให้คำปรึกษาตลอดชีวิต และ
๔. การให้คำปรึกษาแก่กันและกัน

โดยแบ่งการให้คำปรึกษา เป็น ๓ ช่วง คือ

๑. การสอน (Input)
๒. กระบวนการทำงาน (Process)
๓. การพัฒนาผลงาน (Output)

ส่วนเทคนิคที่ผู้ให้คำปรึกษาต้องใช้คือ

การเป็นผู้ฟังที่ดี การให้ความสำคัญไม่แสดงความคิดเห็น ให้

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

เวลาลูกศิษย์ให้คิด (ออกม้าง ๆ) และตัดสินใจเองว่า อะไรคือสิ่งที่ดีที่สุดที่ควร
ทำเอง การเฝ้าสังเกต วิธีการทำงานและผลงานของลูกศิษย์ การให้คำ
ปรึกษา ในด้านเป้าหมาย ความรู้สึก แผนงาน ข้อมูลหรือกระบวนการที่ขาดไป
ความก้าวหน้าของงาน การแก้ปัญหา และการพัฒนาผลงาน เทคนิคที่น่าลอง
การมองโลกในแง่ดีอย่างมีอารมณ์ขัน การให้ข้อมูลป้อนกลับ (วิพากษ์) ให้
กำลังใจและการช่วยเหลือหาเวทีพัฒนาผลผลิต หรือการแสดงผลงาน

● กระบวนการพัฒนาหลักสูตร

กลอส และคณะ (Gross and other, ๒๐๐๑) ได้เสนอการพัฒนา
หลักสูตรว่า ผู้พัฒนาควรตั้งคำถามต่อไปนี้

๑. วัตถุประสงค์ของหลักสูตรทำให้ผู้มีความสามารถพิเศษเรียนรู้สิ่ง
ใหม่ที่ตนไม่เคยได้เรียนรู้มาก่อน
๒. มีการกำหนดจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนสามารถนำเนื้อหาที่เรียนไปใช้
ประโยชน์อย่างเป็นรูปธรรม
๓. มีจุดมุ่งหมายที่สนองตอบความต้องการของชีวิตประจำวันและ
การทำงานของผู้เรียน
๔. จุดมุ่งหมายเหล่านี้พัฒนาทักษะและกระบวนการคิด ไม่ใช่ยึด
เยียดเนื้อหาให้เด็ก
๕. กำหนดว่าจุดมุ่งหมายใดที่เด็กควรจะรู้ก่อนการพัฒนา
๖. จุดมุ่งหมายใดที่ผู้เรียนไม่สามารถเรียนรู้ได้ตามลำพังโดยปราศ
จากครูผู้สอน
๗. จุดมุ่งหมายใดตอบสนองนโยบายและความต้องการของรัฐและ
โรงเรียน

● การจัดตารางเรียนเพื่อพัฒนาผู้ที่มีความสามารถพิเศษ

การจัดตารางเรียนเพื่อสนับสนุนผู้ที่มีความสามารถพิเศษจัดได้ในรูปแบบต่าง ๆ หลายรูปแบบ ซึ่งแต่ละโรงเรียนสามารถเลือกใช้ได้ตามความเหมาะสม ดังนี้

๑. จัดโครงการวันเสาร์ และระหว่างปิดภาคเรียน
๒. ทำโครงการพิเศษ เช่น โครงการภาษา โครงการวิทยาศาสตร์
๓. จัดชมรม หรือกลุ่มที่มีความสนใจใกล้เคียงกัน
๔. มีโครงการพิเศษ เช่น โอลิมปิก ค่ายวิทยาศาสตร์
๕. จัดโครงการฝึกทักษะการคิดระดับสูง
๖. จัดโครงการส่งเสริมความก้าวหน้า ให้เรียนสิ่งที่ยากและซับซ้อน หรือให้เรียนในชั้นที่สูงกว่า
๗. จัดการศึกษาเฉพาะเรื่อง
๘. จัดห้องศูนย์วิทยากร
๙. การแข่งขันประกวดต่าง ๆ
๑๐. การพัฒนาศูนย์สื่อการเรียนรู้ด้วยตัวเอง
๑๑. ฝึกเด็กให้เป็นผู้สอน
๑๒. จัดห้องเรียนพิเศษในบางวิชา
๑๓. จัดโรงเรียนพิเศษ
๑๔. พ่อแม่สอนเองที่บ้าน

● การพัฒนาบุคลากรสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

ในการพัฒนาเด็กที่มีความสามารถพิเศษนั้น พาร์ค (Parke, ๑๙๘๙) กล่าวว่าต้องมีการฝึกหัดครูหรือฝึกอบรมครูที่จะให้มาสอนเด็กเหล่านี้เป็นพิเศษ

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

ครูก็ควรจะเป็นคนเก่งและมีประสบการณ์ในการสอนมาอย่างซ้ำของ และนอกจากจะผ่านการฝึกอบรมตามหลักสูตรฝึกหัดครูธรรมดาแล้ว ก็ควรจะผ่านการอบรมวิธีสอนและจิตวิทยาเด็กที่มีความสามารถพิเศษ การจัดทำหลักสูตร และกระบวนการกลุ่มอีกด้วย ครูที่ได้รับปริญญาตรีสาขาใดสาขาหนึ่งแล้วนำมาอบรมวิชาครูในภายหลังน่าจะมีความรู้ลึกซึ้ง เหมาะที่จะสอนเด็กที่จะมีความสามารถพิเศษในสาขาของตนได้ อย่างไรก็ตามจะให้ครูเก่งทุกอย่างคงเป็นไปได้ยาก ครูควรมีสุนัขส่งเสริมเป็นพิเศษที่จะฝึกเด็กเหล่านี้ และร่วมมือกับครูเช่น สุนัขส่งเสริมทักษะวิทยาศาสตร์ ภาษา คณิตศาสตร์ เป็นต้น

● การจัดสภาพแวดล้อมสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ

การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ครูควรมีบทบาทในการจัดสภาพแวดล้อมดังนี้

๑. บทบาทของครูในการสร้างความสนใจนักเรียนและช่วยเหลือนักเรียนแต่ละคนว่าสนใจในเรื่องใด **เรนซูลี** ได้สร้างเครื่องมือวิเคราะห์ความสนใจ (Interest Analyzer) เพื่อให้ครูใช้ในการช่วยนักเรียนวิเคราะห์ความสนใจที่แท้จริงของตนเอง เครื่องมือนี้ประกอบด้วย สถานการณ์สมมติหลาย ๆ เรื่อง นักเรียนจะตอบคำถามปลายเปิดของแต่ละสถานการณ์ จากคำตอบของนักเรียนหลาย ๆ สถานการณ์อาจจะวิเคราะห์และสรุปความสนใจที่แท้จริงของนักเรียน การใช้เครื่องมือนี้ครูจะต้องแน่ใจว่า นักเรียนคุ้นเคยกับเรื่องราวในสถานการณ์ ถ้าหากมีวัฒนธรรมต่างไป ครูควรดัดแปลงเนื้อหาให้เหมาะสม

๒. ครูควรจะหาทางให้นักเรียนได้เห็นแนวคิดที่สร้างสรรค์ใหม่ ๆ เช่น ในการเลือกวิทยากรท้องถิ่นที่จะมาพบนักเรียน ครูควรเลือกบุคคลในอาชีพและวิชาที่เด็กไม่ค่อยรู้จักหรือคุ้นเคย เพื่อให้นักเรียนได้มีประสบการณ์กว้างขวาง

๓. ครูควรมีบทบาทในการสร้างบรรยากาศสิ่งแวดล้อมในการเรียน ให้เป็นห้องทดลองปฏิบัติการ (Laboratory Environment) ให้นักเรียนได้ทดลอง ปฏิบัติการจริง ห้องทดลองนี้มีได้หมายถึง การทดลองวิทยาศาสตร์เท่านั้น ทางด้านสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ก็ฝึกทดลองจากการสังเกตความรู้สึก ความคิด อารมณ์ ที่เรียกว่าเป็นบรรยากาศสิ่งแวดล้อมห้องทดลองนั้น หมายถึง ให้นักเรียนได้ศึกษา ค้นคว้า และสามารถสร้างผลงานใหม่ได้ ห้องทดลองนี้อาจเป็นตลาด ตามสี่แยก ใต้ต้นไม้ เป็นต้น (อารี สันทรวี, ๒๕๔๐ อ้างอิง จาก Maker, ๑๙๙๒)

๔. ครูควรให้นักเรียนมีทักษะในการศึกษาค้นคว้า สืบสวน สอบสวน ผลงานของนักเรียน มีความสามารถในการกำหนดหัวข้อ ขอบเขตของการศึกษา มีวิธีการตั้งสมมติฐานหลาย ๆ ทาง และการเก็บวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อสนับสนุน หรือค้ำสมมติฐานที่ตั้งไว้

๕. ครูควรพยายามหาทางให้นักเรียนได้เสนอผลงานต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง จริง ๆ เพราะนักเรียนควรเป็นผู้ผลิตหรือผู้สร้างความรู้ใหม่

นอกจากนี้ เมเกอร์ (Maker, ๑๙๙๒) กล่าวว่า เพื่อให้โครงการต่าง ๆ ประสบความสำเร็จต้องปรับสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

๑. เน้นผู้เรียนมากกว่าผู้สอน
๒. เน้นให้ผู้เรียนเป็นอิสระจากครู
๓. กิจกรรมต่าง ๆ ควรเป็นกิจกรรมปลายเปิดเพื่อให้เด็กคิดอย่างสร้างสรรค์และหลากหลาย
๔. ครูเป็นที่ปรึกษาที่จะส่งเสริมให้กำลังใจ ไม่ใช่ผู้ตัดสิน
๕. เน้นความสลับซับซ้อนและนามธรรมมากกว่าความเรียบง่ายและรูปธรรม
๖. ผู้เรียนสามารถเคลื่อนไหวทั้งภายในและภายนอกห้องเรียนและ

โรงเรียน ได้ตามความเหมาะสมของกิจกรรม

สำหรับชั้นเรียนภาษาครูควรเตรียมกิจกรรมเพิ่มพูนประสบการณ์ และขยายประสบการณ์ในวิชาภาษาให้สอดคล้องกับความต้องการและความสามารถของเด็ก ซึ่งครูควรใช้วิธีการดังนี้ (Jame Brini, ๑๙๙๔)

๑. มีความยืดหยุ่น คือ ถ้าเด็กทำงานเสร็จเร็วและเรียนรู้ได้ตามแบบของเขาก็ไม่จำเป็นต้องให้เขานั่งรอเพื่อนในกลุ่ม ควรให้การเสริมแรงเด็กบ้าง รวมทั้งให้คำแนะนำ และชี้แนวทางใหม่ ๆ

๒. ให้เด็กค้นพบปัญหาและหาวิธีการแก้ปัญหาหลาย ๆ วิธี

๓. การจัดหาผู้เชี่ยวชาญ และให้เด็กมีโอกาสพบกับบุคคลที่มีความสามารถทางด้านที่เด็กสนใจเพื่อที่จะให้คำปรึกษา หรืออาจให้เด็กไปร่วมงานนิทรรศการร่วมกับผู้เชี่ยวชาญ

๔. ให้เด็กวางแผนแบ่งเวลาด้วยตัวเอง

๕. เป็นที่ปรึกษาที่ดี และป้อนคำถามที่กระตุ้นให้เด็กได้ใช้ความคิด

๖. ให้เด็กเขียนโครงการและทำวิจัยเพื่อเผยแพร่ผลงานตนเอง

๗. ประสานงานกับพ่อแม่ในการหากิจกรรมเสริมนอกโรงเรียนให้แก่เด็ก การจัดโปรแกรมที่เหมาะสมกับเด็กนั้นขึ้นอยู่กับครู ปัญหาที่เกิดขึ้นในโรงเรียนประถมศึกษาเกิดจากการที่ครูประถมต้องสอนหลายวิชา ครูไม่ถนัดที่จะสอนวิชาภาษาไทย ฉะนั้นสิ่งสำคัญประการแรกคือ ครูต้องมีความถนัดและชอบภาษาไทยเสียก่อน เพื่อนำไปสู่การจัดโปรแกรมที่ถูกต้องและเหมาะสม อัลท์แมน (Altman, R. and other, ๑๙๗๘) กล่าวว่า ลักษณะของครูที่จะสอนเด็กที่มีความสามารถพิเศษนั้น คือควรมีสติปัญญาสูง มีความซื่อสัตย์ ไม่เป็นเผด็จการ มีความคิดยืดหยุ่น มีความกระตือรือร้น เข้าใจความคิดสร้างสรรค์และมีวุฒิภาวะทางจิตวิทยา

● การประเมินผลงาน

การประเมินผลงานนั้นคือ การแบ่งคุณภาพของผลงานออกเป็นระดับและเพื่อหลีกเลี่ยงการให้คะแนนที่มีผลทางลบต่อจิตใจที่จะทำให้ผู้เรียนรู้สึกถึงคุณค่า แต่เน้นคุณค่าและการพัฒนางาน เราอาจประเมินผลงานเดี่ยวและผลงานกลุ่ม (Ronis D., ๑๙๙๙) ดังนี้

ระดับ คุณภาพ ของงาน	ผู้ชำนาญการ ดีมาก สร้างสรรค์	ผู้เชี่ยวชาญ แคล่วคล่องใน การสร้างสรรค์	มืออาชีพ มีทักษะใน การพัฒนา	มือสมัครเล่น เริ่มต้นเข้าสู่ คุณภาพ
ความถูกต้อง ทางโครงสร้าง	มากที่สุด ถูกต้อง เทียบตรง และประณีต	มาก ถูกต้อง เทียบตรง	ปานกลาง	พอใช้
สัดส่วน รูปแบบ	สมบูรณ์ทั้งหมด	สมบูรณ์เกือบ ทั้งหมด	ยังไม่สมบูรณ์ ทั้งหมด	ผิดจากรูปแบบ ไม่ตรงตาม วัตถุประสงค์
ความเอาใจใส่ ในคุณภาพของ งานและการ พัฒนางาน	วางแผนล่วงหน้า เพื่อป้องกันความ ผิดพลาดทุก รูปแบบ	เอาใจใส่ในการ เตรียมการล่วงหน้า	มีการเตรียม การแต่ยัง ผิดพลาด	ไม่มีการ เตรียมการ อย่างเห็น ได้ชัด
การสร้างสรรค์ ผลงาน	แหวกแนวออกไป กว่าใครทั้งหมด	มีความคิด แปลกใหม่ จากคนส่วนมาก	มีความใหม่ ไม่ทั้งหมด	มีความ แปลกใหม่
การใช้ภาษา	ใช้ภาษาที่ เหมาะสมอย่าง สร้างสรรค์	ใช้ภาษาที่ เหมาะสมและ ชัดเจน	ยังใช้ภาษาที่ เหมาะสมและ ชัดเจนไม่ตลอด	ใช้ภาษาที่ ไม่เหมาะสม และเข้าใจยาก

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

บทที่ ๓

รายงานผลของการพัฒนาหลักสูตรและ การจัดการเรียนการสอนภาษาไทย สำหรับผู้มีความสามารถสูงกว่าปกติ

๓.๑ การพัฒนาหลักสูตร

การพัฒนาหลักสูตรนั้น ควรถือว่าเป็นภารกิจหลักในการจัดการเรียนการสอน เพราะหลักสูตรจะต้องมีความเหมาะสมตามยุคสมัยและการเปลี่ยนแปลงทางสังคม จึงจำเป็นต้องพิจารณาปรับปรุงประสิทธิภาพของการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบเดิม ๆ ให้มีความเหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ แต่เป็นที่น่าเสียดายที่กระบวนการจัดการศึกษาไทยเน้นไปที่การท่องจำ โดยเฉพาะในวิชาภาษาไทย คำถามที่ตั้งในการทดสอบจึงมักจะถามในประเด็นที่เกี่ยวกับความจำมากกว่าไปเน้นการสร้างความรู้ขึ้นเอง ไม่เน้นให้เด็กคิดหรือสร้างประเด็นเพื่อศึกษาค้นคว้าหาความรู้เอง ผู้สอนจะเป็นผู้บอกความรู้ให้นักเรียนรู้และจำ แล้วก็วัดผลว่าเด็กจำตามที่ครูบอกได้มากน้อยแค่ไหน และที่สำคัญไม่ได้เน้นการวิเคราะห์หิวจัยและติดตามเปรียบเทียบผลของการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง ทำให้ครูไม่รู้จุดยืนของตัวเอง

ว่ามีประสิทธิภาพในการสอนเพิ่มขึ้นหรือลดลงเพียงไร และหลังจากการถามเด็ก(ซึ่งก็ถามเฉพาะความจำเท่านั้น) ก็ตัดสินใจให้คะแนนเป็นผลการเรียนไปเลย

การจัดหลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษนั้น จะต้องมีการเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหาและวิธีการ เพื่อให้เกิดประสบการณ์และการเรียนรู้ อย่างแท้จริง ตามความเห็นของ **ดุษฎี บริพัตร, หม่อม (๒๕๔๐)** หลักสูตรที่พัฒนาแล้ว (differentiated program) สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ต้องคำนึงถึงลักษณะนิสัย ความต้องการ ความสนใจของเด็กและศักยภาพของเขา การสร้างหลักสูตรที่พัฒนาให้เหมาะกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษนั้นต้องการการคัดสรรเนื้อหา วิธีการสอน การสร้างและเสนอผลงานบนพื้นฐานของลักษณะนิสัย ความต้องการและความสนใจของแต่ละคน หลักสูตรนี้จึงต้องเป็นหลักสูตรที่ทั้งครูและเด็กสร้างขึ้นร่วมกัน ทำไปและปรับไปพร้อมกับการเรียนการสอนของเด็กตลอดเวลา เพราะเป็นการพัฒนาซึ่งเน้นการจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียน ที่จะกระตุ้นและท้าทายเด็กให้คิดค้นคว้า ทำงานอย่างมีความคิดสร้างสรรค์และอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด เป็นการสร้างกรอบนอก (หลักสูตร) ให้เหมาะสมและได้ระดับกับเนื้อหา คือ ความสามารถพิเศษของเด็ก ซึ่งต้องเป็นหลักสูตรที่ไม่พึ่งพาหนังสือหรือแบบฝึกหัดบทใดบทหนึ่งโดยเฉพาะ ไม่พึ่งพาครูคนเดียวและไม่พึ่งตารางสอน มิฉะนั้นหลักสูตรที่พัฒนาจะไม่มีลักษณะยืดหยุ่น มีหลายรูปแบบตามความต้องการของเด็กแต่ละคน

● การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน (Acceleration Program)

เพื่อสนองตอบความต้องการดังกล่าว จากการศึกษาเอกสาร และสัมภาษณ์ผู้เรียน จะพบว่า เด็กเป็นจำนวนมากสามารถสอบเทียบหลักสูตร

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

มัธยมศึกษาตอนปลายของกรมการศึกษานอกโรงเรียนได้ตั้งแต่อยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ หรือ ๔ จนกระทั่งมีประกาศของทางมหาวิทยาลัยในปี พ.ศ. ๒๕๔๓ ที่ไม่รับรองวุฒิการสอบเทียบในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย หมายความว่า จะมีเด็กจำนวนมากพอสมควรที่มีความสามารถสูงกว่าปกติ ซึ่งมีอัตราการเรียนรู้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ทางกระทรวงศึกษาธิการเคยจัดโครงการ ส.พ.พ. เมื่อประมาณ ๑๐ ปีที่แล้ว เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนจบหลักสูตรมัธยมศึกษาได้ภายในเวลา ๒ ปี แทนที่จะใช้เวลา ๓ ปี แต่ไม่มีกฎหมายรองรับ และให้โรงเรียนสร้างหลักสูตรขึ้นใช้เอง และเป็นที่น่าเสียดายที่โครงการดังกล่าวมิได้ใช้ความรู้ทางวิชาการในการพัฒนาผู้มีความสามารถพิเศษ วิธีการจัดจึงเป็นการเพิ่มจำนวนชั่วโมงเรียนเป็นเท่าตัวเพื่อให้ครูสามารถสอนหลักสูตรปกติได้ภายใน ๑๒ - ๒ ปี แทนที่จะต้องใช้เวลา ๓ ปี ดังเช่นเด็กปกติ และจากการสัมภาษณ์ผู้ปกครองของโรงเรียนราชวินิตมัธยมพบว่า เด็กจำเป็นต้องเรียนจนถึง ๒๐.๐๐ น. เพราะไม่มีคาบเรียนปกติ และเพราะไม่มีกฎหมายรองรับ เด็กจึงเสียเปรียบไม่สามารถไปสอบชิงทุน ก.พ. ได้ เพราะเรียนไม่ครบ ๓ ปีตามคุณสมบัติที่ ก.พ. กำหนด สุดท้ายโรงเรียนหลายโรงก็ยกเลิกโครงการนี้ เพราะนอกจากจะทำให้เด็กเก่งสูญเสียโอกาส โครงการก็มิได้คำนึงถึงการนำความสามารถของผู้เรียนมาสร้างผลงานที่เป็นประโยชน์ อันจะทำให้โครงการมีผลกระทบในทางบวกต่อสังคม นอกจากนี้ โครงการยังเป็นอันตรายต่อบุคลิกภาพและความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียน เพราะมีแต่การให้เด็กเรียนแล้วสอบ สอบแล้วเรียน จึงเป็นการทำให้เด็กที่มีความสามารถเหล่านี้เห็นแก่ตัว แยกตัวเองออกจากเพื่อนฝูง ไม่ร่วมกิจกรรม คิดถึงแต่ความก้าวหน้าของตน (ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ อาจารย์โสภณ นิไชโยค โรงเรียนสตรีวิทยา)

ดังนั้น การจัดด้วยวิธีการดังกล่าวจึงมิได้ลดระยะเวลาเรียนที่ใช้ในการเรียนอย่างแท้จริง (เพราะไปเพิ่มชั่วโมงเรียนให้มากขึ้น จึงยังใช้เวลาเรียนเท่าเดิม) ซ้ำยังมีได้คำนึงถึงความต้องการของผู้เรียนแต่ละคน และมีได้พัฒนาความถนัดและความสามารถของเด็กเหล่านี้ให้เต็มตามศักยภาพ

● ลักษณะของหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน

หลักสูตรลดระยะเวลาเรียนมีลักษณะที่สำคัญคือ เป็นหลักสูตรที่ต้องยืดเนื้อหา มาตรฐาน การวัดผลเชิงเปรียบเทียบระหว่างเด็ก จึงมีกรอบจำกัดเรื่องเวลา (ตารางสอน) สถานที่ (ห้องเรียน) ที่เด็กทุกคนที่ใช้หลักสูตรร่วมกันต้องทำตาม กิจกรรมส่วนใหญ่จึงบังคับครอบคลุมหลักสูตรในเวลาจำกัดตามที่นักเรียนและครูจะเห็นว่าใช้เวลานานเพียงใด ในการเรียนหลักสูตรนี้ นักเรียนต้องใช้ความสามารถในการสังเคราะห์ และเน้นการใช้วิจารณญาณระดับสูง ไม่เน้นระดับความรู้ ความจำ แต่เน้นและฝึกการศึกษาหาความรู้อย่างลึกซึ้งภายใต้ขอบเขตที่กำหนด และการนำเสนอความรู้ที่หามาได้โดยใช้การประเมินในชีวิตจริงควบคู่ไปกับการประเมินมาตรฐานของโรงเรียนเหมือนเด็กปกติ

เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนตามศักยภาพของตนเอง และเปิดโอกาสให้เขาได้เรียนสิ่งที่ยากขึ้นและเหมาะสมกับความสามารถของตนเอง ในการวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยจึงได้พัฒนาหลักสูตร และระบบการจัดการพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียนดังรายละเอียดต่อไปนี้

๑. วิเคราะห์จุดประสงค์ของหลักสูตรภาษาไทย

๒. วิเคราะห์เนื้อหาตลอดหลักสูตรมัธยมศึกษาปีที่ ๔- ๖ พบว่าประกอบด้วยเนื้อหาหลัก ๖ เรื่องคือ หลักภาษา ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

วรรณคดี ดังโครงสร้างข้างล่าง

ตารางที่ ๓.๑ การวิเคราะห์เนื้อหาของหลักสูตรภาษาไทยในระดับ
มัธยมศึกษาตอนปลาย

เรื่องที่เรียน	เนื้อหา
หลักภาษา	การออกเสียง การสะกดคำ การเพิ่มคำ การใช้ คำพ้องรูปคำพ้องเสียง กลุ่มคำและประโยค ราชาศัพท์
ทักษะการฟัง	การรับสารโดยการฟัง (ความหมายของการฟัง จุดมุ่งหมายของการฟัง) การฟังให้สัมฤทธิ์ผล (โอกาส ของการฟัง ระดับ ชั้นของการฟังให้สัมฤทธิ์ผล) การฟังให้เกิดวิจารณ์ญาณ (กระบวนการฟังสาร การบิดเบือนสาร การพัฒนาการคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณ)
ทักษะการพูด	การส่งสาร การถามตอบให้มีประสิทธิภาพ การพูด ให้สัมฤทธิ์ผล การพูดต่อชุมชน วิธีสื่อสารในการ ประชุม การอธิบาย บรรยาย เหตุผลกับการใช้ภาษา การแสดงทรรศนะ การโต้แย้ง การโน้มน้าวใจ การบรรยายทางวิชาการ
ทักษะการอ่าน	การรับสารโดยการอ่าน การอ่านเพื่อเก็บความรู้ การอ่านเอาเรื่อง การอ่านวิเคราะห์ การอ่านตีความ การส่งสารโดยการอ่านออกเสียง การอ่านเพื่อพัฒนา ตนเอง (ความรู้ อารมณ์ คุณธรรม)
ทักษะการเขียน	การส่งสารโดยการเขียน (การเขียนเชิงวิชาการ การเขียน เชิงธุรกิจ) การอธิบาย บรรยาย พรรณนาให้สัมฤทธิ์ผล การใช้เหตุผล การแสดงทรรศนะ การโต้แย้ง การโน้มน้าวใจ การเขียนในโลกส่วนตัว การเขียนในโลกของจินตนาการ การเขียนเรื่องโลกของอุดมคติ

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

เรื่องที่เรียน	เนื้อหา
วรรณคดี	การพิจารณาคุณค่าของงานประพันธ์ รูปแบบของการประพันธ์ความงามในภาษา คุณค่าทางวรรณศิลป์ การพิจารณาคุณค่าทางสังคม ข้อมูลทางวัฒนธรรม ประเพณี ศาสนา ความเชื่อ โครงสร้างสังคม เศรษฐกิจ วิถีชีวิตและความเป็นอยู่

ตารางที่ ๓.๒ กระบวนการเรียนรู้ในหลักสูตร

กระบวนการ	หลักภาษา	ทักษะฟัง	ทักษะพูด	ทักษะอ่าน	ทักษะเขียน	วรรณคดี
สอนความรู้ภาคการศึกษาที่ ๑	๖	๖	๖	๖	๖	๖
สอนการนำไปใช้ภาคการศึกษาที่ ๑-๒	๖	๖	๖	๖	๖	๖
สอนการผลิตและความคิดสร้างสรรค์ภาคการศึกษาที่ ๒-๓	๖	๖	๖	๖	๖	๖

๖ หมายถึง หลักสูตรลดระยะเวลาเรียน

๖ หมายถึง หลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

ตัวอย่างเช่น

เรื่อง	ความรู้	การนำไปใช้	ความคิดสร้างสรรค์
หลักภาษา	อ่าน ศึกษา เตรียมเอกสาร บรรยาย	สอนน้องชั้นประถมศึกษา ปีที่ ๔ เรื่อง คำพ้องเสียง โดยให้น้องเล่า “मुख” แล้ว อธิบายว่าตกลงอย่างไร	สร้างเกมไวอากรณ์ เช่น “คำหรรษา” ขึ้นใช้ ประกอบการสอน
	โครงการ “เพื่อน สอนเพื่อน”	โครงการ “พี่สอนน้อง”	โครงการ “พี่เขียน น้อง อ่าน”
	หลักสูตรลด ระยะเวลาเรียน ภาคการศึกษา ที่ ๑	หลักสูตรเพิ่มพูน ประสบการณ์ ภาค การศึกษาที่ ๑-๓	หลักสูตรเพิ่มพูน ประสบการณ์ ภาค การศึกษาที่ ๑-๓

แล้วนำเนื้อหาเหล่านี้ไปสร้างกิจกรรมต่าง ๆ ดังรายละเอียดในคู่มือ
และแผนการสอนหลักสูตรลดระยะเวลาเรียนและหลักสูตรเพิ่มพูน
ประสบการณ์ (สำออง หิริญบุรณะ และคณะ, ๒๕๔๔)

๓. สอนวิธีการคิดเชิงโครงสร้างและการวิเคราะห์เนื้อหาโดยใช้ผัง
ความคิด (Mind Mapping)

๔. เชิญวิทยากรที่ทำงานด้านการสอนกวดวิชามาบรรยายเรื่อง
เทคนิคการกวดวิชาและการนำเสนอ เพื่อให้ผู้เรียนเห็นตัวอย่างที่ดีในการนำ
เสนอเนื้อหาที่มีสาระหลักให้ได้อย่างน่าสนใจ แล้วให้ผู้เรียนวิเคราะห์และ
ประเมินประสิทธิภาพของวิทยากร เพื่อให้ได้ความรู้ทางด้านเทคนิควิธีจาก
การปฏิบัติในชีวิตจริง (ดูใบงานที่ ๑ ในคู่มือและแผนการสอนหลักสูตรลด
ระยะเวลาเรียนและหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์)

๕. ให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่ม ๔ - ๖ คน ศึกษาเนื้อหา (ดูใบงานที่ ๒) แล้ว เลือกว่าสนใจจะศึกษาค้นคว้าและนำเสนอเรื่องใด จากนั้นก็ให้เวลาในการ วางแผน จัดการ แบ่งงาน ศึกษา โดยมีครูเป็นที่ปรึกษา

๖. เตรียมเอกสารนำมาเสนอเพื่อน ๆ ในโครงการ “เพื่อนสอนเพื่อน”

๗. ให้เพื่อน ๆ ที่ฟังประเมินผู้นำเสนอ

๘. เขียนบันทึกของผู้เรียน เพื่อประมวลความรู้ที่ได้และประเมิน ตนเอง และเสนอแนวทางปรับปรุงก่อนจะนำมาปรึกษาครู

๙. จัดนิทรรศการ หรือหาเวทีแสดงผลงาน

● โครงสร้างหลักสูตร

หลักสูตรลดระยะเวลาเรียน (Acceleration program)

เป็นหลักสูตรที่ครอบคลุมเนื้อหาของหลักสูตรปกติ ที่ได้รวบเนื้อหาที่ เกี่ยวข้องกันมาอยู่ได้แนวคิดหรือหัวเรื่องเดียวกัน โดยเน้นทักษะ กระบวนการ และสอนวิธีการในการศึกษาภาษาและวรรณคดีที่ใช้ เนื้อหาในหนังสือเรียน เป็นเพียงโจทย์ที่สามารถเปลี่ยนไปได้เรื่อย ๆ ตามความสนใจ พื้นฐานและ ระดับความสามารถของผู้เรียน หลักสูตรลดระยะเวลาเรียนนี้ สามารถช่วยให้ เด็กที่มีความสามารถพิเศษได้เรียนหลักสูตรภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๔ - ๖ จบได้ภายในเวลา ๑ - ๒ ปี โดยมีการสอนและสอบเทียบให้ตั้งแต่ นักเรียนยังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ และแม้ว่าในคู่มือได้เสนอให้เรียน จบหลักสูตรนี้ในเวลา ๑ ปี แต่การนำไปใช้ผู้สอนควรจะดูความพร้อมของ ผู้เรียน และอาจขยายให้เรียนจบได้ภายใน ๑ ปี หรือจะขยายเป็น ๒ ปีก็ย่อม ได้ตามความสามารถของผู้เรียนและโรงเรียนในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรลดระยะเวลาเรียนมีโครงสร้างดังนี้

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน และหลักสูตรเพิ่มทุนประสบการณ์

ตารางที่ ๓.๓ หลักสูตรและวัตถุประสงค์ของหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน

เนื้อหาและกิจกรรม	วัตถุประสงค์/เป้าหมาย
หน่วยการเรียนรู้การสอนที่ ๑ เทคนิคการนำเสนอ เทคนิคการกวาดวิชา	๑. เพื่อให้ผู้เรียน สามารถเรียนตามความถนัด ความสนใจ และความสามารถของแต่ละคน ๒. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถและมีเครื่องมือในการค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง ๓. เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจและมีทักษะทางภาษา และมีศิลปะในการใช้ภาษาในชีวิตจริง ๔. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถอ่านและเขียนได้อย่างมีวิจารณญาณ ๕. เพื่อให้ผู้เรียนมีเครื่องมือทางการฟัง พูด อ่าน เขียนที่จำเป็นในการเรียนวิชาอื่น ๆ ๖. เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสได้แสดงออกทางความคิดสร้างสรรค์ด้านภาษา ๗. เพื่อให้ผู้เรียนอยากศึกษาภาษาไทยอย่างลึกซึ้ง
หน่วยการเรียนรู้การสอนที่ ๒ หลักภาษา เทคนิคการนำเสนอ	
หน่วยการเรียนรู้การสอนที่ ๓ ทักษะการพูดและเทคนิคการนำเสนอ	
หน่วยการเรียนรู้การสอนที่ ๔ ทักษะการเขียน และเทคนิคการนำเสนอ	
หน่วยการเรียนรู้การสอนที่ ๕ ทักษะการอ่าน และเทคนิคการนำเสนอ	
หน่วยการเรียนรู้การสอนที่ ๖ ทักษะการฟังและเทคนิคการนำเสนอ	
หน่วยการเรียนรู้การสอนที่ ๗ การศึกษาคุณค่าทางวรรณศิลป์ของวรรณกรรมไทย	
หน่วยการเรียนรู้การสอนที่ ๘ การศึกษาคุณค่าทางสังคมของวรรณกรรมไทย	
การสอบเทียบหลักสูตรปกติ โดยยึดสาระและมาตรฐานของหลักสูตรปกติ หลักสูตรมัธยมศึกษาปีที่ ๔ หลักสูตรมัธยมศึกษาปีที่ ๕ หลักสูตรมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ตามอัตราความเร็วในการเรียนของนักเรียนแต่ละคน	

หลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์ (Enrichment Program)

เป็นหลักสูตรที่ออกแบบให้สอนคู่ขนานไปกับหลักสูตรลดระยะเวลาเรียนเพื่อพัฒนาผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาไทยในระดับที่กว้างยาก และลึกซึ้งกว่าหลักสูตรปกติ โดยเน้นทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ การเข้าถึงวรรณกรรม กลยุทธ์ในการเรียนรู้ ทักษะการคิดระดับสูง (การคิดเชิงโครงสร้าง การสังเคราะห์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และความคิดสร้างสรรค์) คุณธรรมโดยเฉพาะความเอื้ออาทร ฯลฯ ตลอดจนทักษะที่เป็นรากเหง้าของความสามารถทางภาษามากกว่าที่จะเน้นเนื้อหาที่ปรากฏในสื่อการเรียน ทั้งนี้ก็เพื่อฝึกกระบวนการและทักษะในการเรียนภาษา และการนำกระบวนการและทักษะเหล่านี้ไปใช้ในการศึกษาสื่ออื่น ๆ หรือภาษาอื่น ๆ ได้ต่อไป หลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์มีโครงสร้างดังนี้

ตารางที่ ๓.๔ โครงสร้างหลักสูตรและวัตถุประสงค์ของหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์ทางภาษา

วัตถุประสงค์	เนื้อหาและกิจกรรม
๑. เพื่อพัฒนาผู้เรียนตามความถนัดและความสนใจของตน	๑. การประเมินผู้เรียนโดยใช้แบบวัดแววจิตวิทยาความสามารถด้านภาษา
๒. เพื่อให้ผู้เรียนมีเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าและสามารถหาความรู้ได้ด้วยตนเอง	๒. แบบวัดพัฒนาการทางภาษาก่อนการเรียน
๓. เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะทางภาษาและมีศิลปะในการใช้ภาษาในชีวิตจริง	๓. สื่อการสอนชุดหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์
๔. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถอ่านและเขียนได้อย่างมีวิจารณญาณ	นักเรียนเรียนสื่อการสอนทุกชุด แต่เลือกทำโครงการ อย่างน้อย ๒ โครงการต่อ ๑ ภาคการศึกษา เป็นกลุ่ม ซึ่งประกอบด้วยชุดการเรียนการสอนที่ ๑ “พีเขียน-น้องอ่าน”

วัตถุประสงค์	เนื้อหาและกิจกรรม
<p>๕. เพื่อให้ผู้เรียนมีเครื่องมือทางการฟัง พูด อ่าน เขียน ที่จำเป็นในการเรียนรายวิชาอื่น ๆ</p> <p>๖. เพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางความคิดสร้างสรรค์ด้านภาษาออกมาเป็นผลงาน</p> <p>๗. เพื่อให้ผู้เรียนอยากศึกษาภาษาไทยอย่างลึกซึ้ง</p>	<ul style="list-style-type: none">• โครงการ ๑ สานภาษา (การสอนหลักภาษาไทยและโครงการที่ต้องใช้หลักภาษาไทย)• โครงการ ๒ วรรณกรรมเด็ก• โครงการ ๓ ก เอ๋ย ก กา ว่า วอน (กลยุทธ์ในการเรียนภาษา)• โครงการ ๔ อ่านหนังสือให้ คุณยาย/น้อง/น้องที่มองไม่เห็น <p>ชุดการเรียนรู้การสอนที่ ๒ “การพัฒนาตนเอง”</p> <ul style="list-style-type: none">• โครงการ ๕ คุณ I. Q. เท่าไร?• โครงการ ๖ คุณ E.Q. เท่าไร? <p>ชุดการเรียนรู้การสอนที่ ๓ “การศึกษาภาษา วรรณคดี และภาษาศาสตร์”</p> <ul style="list-style-type: none">• โครงการ ๗ การรุกรานทางภาษา• โครงการ ๘ สารานุกรมวรรณกรรมไทย <p>ชุดการเรียนรู้การสอนที่ ๔ ท่องอินเทอร์เน็ต</p> <ul style="list-style-type: none">• โครงการที่ ๙ “เยือนเพื่อนบ้าน” <p>ชุดการเรียนรู้การสอนที่ ๕ “เทคนิคการนำเสนอ”</p> <ul style="list-style-type: none">• โครงการ ๑๐ การแนะนำวิทยากร การเขียนประวัติ การขอบคุณผู้บรรยาย• โครงการ ๑๑ การนำเสนอสินค้า (Product overview)• โครงการ ๑๒ การนำเสนอโครงการ (Project Overview)

วัตถุประสงค์	เนื้อหาและกิจกรรม
	<ul style="list-style-type: none"> • โครงการ ๑๓ การเสนอความคิด (Selling ideas) ชุดการเรียนการสอนที่ ๖ “สอนฝรั่งพูดไทย” • โครงการที่ ๑๔ “ครูสอนภาษาไทย” ชุดการเรียนการสอนที่ ๗ “อยากเขียนนวนิยายขาย” • โครงการ ๑๕ การเขียนนวนิยายวิทยาศาสตร์ <p>๔. แบบวัดพัฒนาการทางภาษาหลังการเรียน</p> <p>๕. การประเมินผลงานของผู้เรียน</p> <p>๖. ทำเนียบนักเรียน</p>

๓.๒ รายงานวิธีดำเนินการจัดการเรียนการสอนโดยโรงเรียนในโครงการ
 คณะผู้วิจัยได้เสนอแผนการเรียนหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน และ
 หลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์ ดังรายละเอียดในตารางที่ ๓.๕

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
 และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

ตารางที่ ๓.๕ แผนการเรียนหลักสูตรสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ
ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ชั้นเรียนปกติ	เทอมต้น	เทอมปลาย	ร้อยละ
มัธยมศึกษา ปีที่ ๔	<p>ลงทะเบียนเรียนรายวิชา ท ๔๐๑ ท ๔๐๒ เรียนในตารางการเรียน ท ๔๐๑ (๒ ชม.) เรียน</p> <p>๑. หลักสูตรระยะเวลาเรียน ๒. หลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์ วัดผล</p> <p>๑. สอบ ท ๔๐๑ ๒. สอบ ท ๔๐๒</p> <p>๓. คะแนนสะสมจากโครงการงาน ๓-๕ ขึ้น ๔. คะแนนสะสมจากโครงงานอย่างน้อย ๒ ชิ้น (หลักสูตรระยะเวลาเรียน ๑ ชิ้น หลักสูตรเพิ่ม พูนประสบการณ์ ๑ ชิ้น ถ้ามากกว่า ๒ ชิ้น จะ ไปได้คะแนนในจิตพิสัย เป็นคะแนนความมุ่งมั่น วิริยะ อุตสาหะ</p> <p>๕. คะแนนจิตพิสัย (ความมุ่งมั่น วิริยะ อุตสาหะ ความเอื้ออาทร ความสามารถในการจัดการ ความรับผิดชอบ ความเป็นผู้นำ)</p>	<p>ลงทะเบียนเรียนรายวิชา ท ๕๐๓ ท ๕๐๔ เรียนในตารางการเรียน ท ๕๐๒ (๒ ชม.) เรียน</p> <p>๑. หลักสูตรระยะเวลาเรียน ๒. หลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์ วัดผล</p> <p>๑. สอบ ท ๕๐๓ ๒. สอบ ท ๕๐๔</p> <p>๓. คะแนนสะสมจากโครงการงาน ๓-๕ ขึ้น ๔. คะแนนสะสมจากโครงงาน อย่างน้อย ๒ ชิ้น (หลักสูตรระยะเวลาเรียน ๑ ชิ้น หลักสูตร เพิ่มพูนประสบการณ์ ๑ ชิ้น ถ้ามากกว่า ๒ ชิ้น จะได้คะแนนในจิตพิสัย เป็นคะแนนความ มุ่งมั่น วิริยะ อุตสาหะ</p> <p>๕. คะแนนจิตพิสัย (ความมุ่งมั่น วิริยะ อุตสาหะ ความเอื้ออาทร ความสามารถในการจัดการ ความรับผิดชอบ ความเป็นผู้นำ)</p>	๒๐ ๒๐ ๒๐ ๒๐ ๒๐ ๒๐

ชั้นเรียนปกติ	เทอมต้น	ร้อยละ	เทอมปลาย	ร้อยละ
มัธยมศึกษา ปีที่ ๕	<p>ลงทะเบียนเรียนรายวิชา ท ๖๐๕ ท ๖๐๖ เรียนในตารางการเรียน ท ๕๐๓ (๒ ช.ม.) เรียน</p> <p>๑. หลักสูตรระยะเวลาเรียน</p> <p>๒. หลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์</p> <p>วัตถุประสงค์</p> <p>๑. สอบ ท ๖๐๕</p> <p>๒. สอบ ท ๖๐๖</p> <p>๓. คะแนนสะสมจากโครงงาน ประมาณ ๓-๕ ชิ้น</p> <p>๔. คะแนนสะสมจากโครงงาน อย่างน้อย ๒ ชิ้น (หลักสูตรระยะเวลาเรียน ๑ ชิ้น ถ้าทำมากกว่า ๒ ชิ้น เพิ่มพูนประสบการณ์ ๑ ชิ้น ถ้าทำมากกว่า ๒ ชิ้น จะไปได้คะแนนในจิตพิสัย เป็นคะแนนความมุ่งมั่น วิริยะ อุตสาหะ</p> <p>๕. คะแนนจิตพิสัย (ความมุ่งมั่น วิริยะ อุตสาหะ ความเอื้ออาทร ความสามารถในการจัดการ ความรับผิดชอบ ความเป็นผู้นำ ความสามารถ ในการทำงานเป็นทีม)</p>		<p>ลงทะเบียนเรียนรายวิชา ท ๖๐๕ หรือ ๖๐๖ เรียนในตารางการเรียน ท ๕๐๔ (๒ ช.ม.) เรียน</p> <p>๑. หลักสูตรขยายประสบการณ์</p> <p>วัตถุประสงค์</p> <p>๒. คะแนนสะสมจากโครงงาน อย่างน้อย ๒ ชิ้น ถ้ามากกว่า ๒ ชิ้น จะไปได้คะแนนในจิตพิสัย เป็นคะแนนความมุ่งมั่น วิริยะ อุตสาหะ</p> <p>๓. คะแนนจิตพิสัย (ความมุ่งมั่น วิริยะ อุตสาหะ ความเอื้ออาทร ความสามารถในการจัดการ ความรับผิดชอบ ความเป็นผู้นำ)</p>	๖๐ ๔๐

ชั้นเรียนปกติ	เทอมต้น	เทอมปลาย	ร้อยละ
<p>มัธยมศึกษา ปีที่ ๖</p>	<p>เรียนในตารางการเรียน ท ๖๐๕ (๒ ช.ม.) ลงทะเบียนเรียนรายวิชา</p> <p>๑. ภาษาต่างประเทศที่ ๒ (ภาษาจีน มาตรฐาน-อินโดจีน ญี่ปุ่น) <u>หรือ</u></p> <p>๒. วิชาทางภาษา มาตรฐาน วารสารศาสตร์ ศิลปะการแสดง ฯลฯ ในระดับมหาวิทยาลัย (ในอนาคต ควรมีการประสานให้มหาวิทยาลัย จัดหลักสูตรดังกล่าวให้นักเรียนเรียนและสะสมหน่วยกิตไว้จนเข้ามหาวิทยาลัย) <u>หรือ</u></p> <p>๓. ฝึกงาน หรือทำงานร่วมกับผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษา <u>หรือ</u></p> <p>๔. วาง ใช้เวลาภาษาไทยไปเรียนและทบทวนวิชาอื่น ๆ ที่จะสอบเข้ามหาวิทยาลัย</p>	<p>เรียนในตารางการเรียน ท ๖๐๖ (๒ ช.ม.) ลงทะเบียนเรียนรายวิชา</p> <p>๑. ภาษาต่างประเทศที่ ๒ (ภาษาจีน มาตรฐาน-อินโดจีน ญี่ปุ่น) <u>ต่อ หรือ</u></p> <p>๒. วิชาทางภาษา มาตรฐาน วารสารศาสตร์ ศิลปะการแสดง ฯลฯ ในระดับมหาวิทยาลัย (ในอนาคต ควรมีการประสานให้มหาวิทยาลัย จัดหลักสูตรดังกล่าวให้นักเรียนเรียนและสะสมหน่วยกิตไว้จนเข้ามหาวิทยาลัย) <u>หรือ</u></p> <p>๓. ฝึกงาน หรือทำงานร่วมกับผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษา <u>หรือ</u></p> <p>๔. วาง ใช้เวลาภาษาไทยไปเรียนและทบทวนวิชาอื่น ๆ ที่จะสอบเข้ามหาวิทยาลัย</p>	<p>ร้อยละ</p>

จากการทดลองใช้หลักสูตรในโรงเรียนทั้ง ๓ โรงเรียนเป็นเวลา ๑ ภาคการศึกษา โรงเรียนทั้งสามโรงจัดการเรียนการสอนดังนี้

● โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย

โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัยได้เริ่มสอนโดยจัดสอนหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์ ชุดการเรียนที่ ๑ และชุดการเรียนที่ ๒ เพราะเห็นว่าเป็นหลักสูตรที่สนุก ทำทลายความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียน และเก็บหลักสูตรลดระยะเวลาเรียนไว้สอนในภาคการศึกษาที่ ๒ เนื่องจากต้องการให้เด็กมีเวลาปรับตัวกับวิธีการเรียนใหม่ และเมื่อจบภาคการศึกษาแรกของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ก็ได้ให้นักเรียนสอบ ท ๔๐๑ ตามหลักสูตรปกติ โดยใช้ข้อสอบชุดที่ใช้จุดประสงค์เดียวกันกับข้อสอบของนักเรียนปกติ แต่เป็นข้อสอบ อัดแน่นที่นักเรียนต้องเขียนคำตอบและอภิปราย นักเรียนทุกคนจะมีคะแนนสะสมจากผลงานที่ทำในระหว่างการเรียน ดังนั้น นักเรียนในโครงการก็จะใช้ผลงานของตน การให้เกรดเป็นไปตามแผนงานในตารางที่ ๓.๕

ผลปรากฏว่า นักเรียนในโครงการมีคะแนนสอบต่ำกว่านักเรียนทั่วไปเล็กน้อย แต่เมื่อนำคะแนนสอบที่ได้มารวมกับคะแนนที่ได้จากผลงาน และคะแนนจิตพิสัย นักเรียนในโครงการก็ได้เกรด ๔ ทุกคน

สำหรับในภาคเรียนที่ ๒ โรงเรียนมีแผนที่จะสอนหลักสูตรลดระยะเวลาเรียนและให้นักเรียนสอบรายวิชา ท ๔๐๒ และ ท ๕๐๓ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ และสอบ ท ๕๐๔ และ ท ๖๐๓ เมื่อนักเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ เทอมต้น ซึ่งหมายความว่า นักเรียนน่าจะจบหลักสูตรภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในระยะเวลา ๑^๑/_๒ ปี แต่โรงเรียนมีนโยบายจะช่วยตัวเข้มให้นักเรียนกลุ่มนี้อีกครั้งเมื่อขึ้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ เพื่อเตรียมตัวสำหรับการเข้ามหาวิทยาลัยต่อไป

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

● โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี)

โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) ได้ทำการสอนหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์ก่อนในภาคการศึกษาที่ ๑ โดยได้ใช้ชุดการเรียนที่ ๑ “เพื่อนสอนเพื่อน” และชุดการเรียนที่ ๒ “พี่เขียน น้องอ่าน” และสอนหลักสูตรลดระยะเวลาเรียนในตอนปลายภาค เมื่อจบภาคการศึกษาต้นได้ดำเนินการสอบ ท ๔๐๑ และให้ผู้เรียนสอบ ท ๔๐๒ ในระหว่างปิดเทอม (เดือนตุลาคม) โดยใช้ข้อสอบร่วมกับนักเรียนปกติ ส่วนวิชา ท ๕๐๕ และ ท ๕๐๖ จะดำเนินการในภาคเรียนต่อไป ซึ่งคาดว่าจะดำเนินการเสร็จทุกรายวิชาโดยใช้เวลา ๑ ปี

เป็นที่น่าสังเกตว่านักเรียนในโครงการของโรงเรียนบดินทรเดชาก็ทำคะแนนสอบได้น้อยกว่านักเรียนปกติ จากการสัมภาษณ์ผู้เรียน พบว่า ที่ทำคะแนนสอบไม่ได้ดี เพราะมีความรู้สึกขัดแย้งกับข้อสอบที่สอบ สาเหตุที่มีความรู้สึกขัดแย้งเพราะนักเรียนมักจะไม่เห็นด้วยกับคำตอบ (ที่ถูก) และเห็นว่าโอกาสที่ตัวเลือกอื่น ๆ บางตัวจะเป็นคำตอบที่ถูกก็เป็นไปได้ นักเรียนต้องการที่จะมีโอกาสได้อธิบายเหตุผลที่ตนเลือกคำตอบที่ไม่เหมือนคนอื่นหรือไม่เหมือนคำเฉลยของครู และรู้สึกอึดอัดมากกับแนวข้อสอบแบบนี้ (สัมภาษณ์อาจารย์และนักเรียนในโครงการ) แต่เมื่อเอาคะแนนผลงานและคะแนนจิตพิสัยมารวม นักเรียนในโครงการก็ได้เกรด ๔ เช่นเดียวกัน และโรงเรียนมีนโยบายจะช่วยติวเข้มให้นักเรียนกลุ่มนี้อีกครั้งเมื่อขึ้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ เพื่อเตรียมตัวสำหรับการเข้ามหาวิทยาลัยต่อไป

● โรงเรียนสตรีวิทยา

ในภาคเรียนที่ผ่านมาโรงเรียนสตรีวิทยาได้ดำเนินการหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน จนจบหลักสูตรไปแล้ว โดยคาดว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔

จะจบหลักสูตรมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ภายใน ๑ ปี และดำเนินการหลักสูตร
เพิ่มพูนประสบการณ์ได้ทำชุดการเรียนที่ ๑ เนื่องจากใช้เวลาส่วนใหญ่ไปทำ
หลักสูตรลดระยะเวลาเรียนก่อน

จะเห็นได้ว่าแผนการลดระยะเวลาเรียนที่เสนอเป็นแผนกลางนี้ ทาง
โรงเรียนสามารถปรับได้ตามความต้องการและความเหมาะสม ดังเช่นในการ
ทดลองใช้หลักสูตรนี้ โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัยสอนหลักสูตร
ดังกล่าวในเทอมต้น แล้วจัดการสอบ ท ๔๐๒ และ ท ๕๐๓ ในเทอม ๒ ของ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ส่วนโรงเรียนบดินทรเดชา จะจัดให้สอบ ท ๔๐๑
ปลายเทอมที่ ๑ ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ และสอบ ท ๔๐๒ ระหว่างเดือน
ตุลาคม ส่วนโรงเรียนสตรีวิทยานั้น พบว่า สามารถจัดสอบ ท ๔๐๑ ท ๔๐๒
ท ๕๐๓ และ ท ๕๐๔ ได้ ภายใน ๑ ภาคการศึกษา แต่พบว่า แม้นักเรียนจะ
มีความสามารถและสอบได้เกรด ๔ ทุกคน แต่ทำให้เครียดและเหนื่อย
มาก จึงคิดจะปรับและลดระยะเวลาให้น้อยลง นอกจากนี้ โรงเรียนมีนโยบาย
จะช่วยติวเข้มให้นักเรียนกลุ่มนี้อีกครั้งเมื่อขึ้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ เพื่อ
เตรียมตัวสำหรับการเข้ามหาวิทยาลัยต่อไป

สำหรับในการสอบ โรงเรียนทุกโรงใช้ข้อสอบที่ใช้กับนักเรียนปกติ ยก
เว้นโรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัยที่ออกข้อสอบใหม่ โดยยึดจุดประสงค์
ของหลักสูตร เพราะคิดว่านักเรียนได้ผ่านกระบวนการสอนที่เน้นการอภิปราย
ออกความเห็นและการใช้เหตุผล จึงน่าที่จะทำข้อสอบแบบอัตนัยมากกว่า
ข้อสอบที่เป็นตัวเลือก ข้อสอบที่ออกใหม่มีลักษณะสอดคล้องกับวิธีการเรียน
เพราะให้นักเรียนเขียนแสดงความคิดเห็น เนื่องจากพบว่า ในการให้ผู้เรียน
สอบข้อสอบปกติที่เป็นตัวเลือก นักเรียนมักจะทำคะแนนไม่ได้ดี เพราะไม่เห็น
ด้วยกับตัวเลือกที่เป็นคำตอบในข้อสอบและมักจะแย้งว่า สามารถหาบริบทที่

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

ถูกได้ให้กับตัวเลือกที่เฉลยว่าผิด เนื่องจากนักเรียนกลุ่มนี้ได้รับการสอนมาให้
คิดลึกและมองเห็นความหลากหลาย

ในการวิจัยครั้งนี้ได้เก็บข้อมูลทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ พบว่า
วิธีการสอนเช่นนี้ช่วยให้เด็กเก่งไม่เบื่อหน่าย ป้องกันการถดถอยทางปัญญา
และช่วยลดความทรงของเด็ท เพราะพบว่า เด็กจำนวนมากได้ประเมินความ
สามารถในด้านต่าง ๆ ของตนไว้ค่อนข้างสูง แต่หลังจากการพัฒนากลับ
ประเมินความสามารถของตนต่ำลงในการทดสอบหลังการเรียน ดังราย
ละเอียดที่จะกล่าวถึงต่อไปในการประเมินคุณภาพของหลักสูตร

๓.๓ การประเมินคุณภาพของหลักสูตร

เพื่อศึกษาหาคุณภาพของหลักสูตร ได้จัดให้มีการประเมินหลักสูตร
หลังจากที่ทดลองใช้หลักสูตรดังกล่าวไปแล้ว ๑ ภาคการศึกษา โดยดำเนินการ
ดังต่อไปนี้

๑. ให้ผู้เรียนประเมินตนเองตามจุดประสงค์ของหลักสูตรเพื่อให้ได้
ข้อมูลเชิงปริมาณว่าหลักสูตรดังกล่าวสามารถพัฒนาผู้เรียนได้มากน้อยเพียงใด

๒. รวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพจากบันทึกของผู้เรียน เพื่อศึกษาความ
สอดคล้องและความน่าเชื่อถือของข้อมูลเชิงปริมาณใน ข้อ ๑

๓. สัมภาษณ์ความเห็นของผู้สอน และผู้บริหาร

๔. เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียน ครูและผู้บริหารจาก
โรงเรียนในโครงการ

การประเมินผู้เรียนหลังการเรียนนั้น ได้ใช้ข้อมูลจาก ๓ แหล่ง คือ

ก. การให้ผู้เรียนประเมินตนเองตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

ข. การประเมินโดยผู้สอน

ค. การประเมินโดยผู้บริหาร (หัวหน้าหมวด)
มีรายละเอียดดังนี้

รายงานผลการประเมินหลักสูตร

● โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย

หลังจากที่ได้ดำเนินการสอนไปเป็นเวลา ๑ ภาคการศึกษา โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัยได้จัดให้มีการประเมินโครงการ โดยนักเรียน ครูผู้สอนและหัวหน้าหมวดภาษาไทย

จากการให้ผู้เรียนประเมินตนเองพบว่า นักเรียนมีความเห็นว่า หลักสูตรนี้บรรลุเป้าหมายตามจุดประสงค์ของหลักสูตรทุกข้อ ในระดับร้อยละ ๗๒.๓๑ - ๙๒.๓๑ โดยมีค่าเฉลี่ยร้อยละ ๘๓.๐๘ และเมื่อศึกษาในรายละเอียดก็พบว่า วัตถุประสงค์ที่นักเรียนมีความสามารถในระดับ

ร้อยละ ๙๐ - ๑๐๐ คือ วัตถุประสงค์ที่ ๑

ร้อยละ ๘๐ - ๘๙ คือ วัตถุประสงค์ที่ ๒, ๔, ๕, ๖

ร้อยละ ๗๐ - ๗๙ คือ วัตถุประสงค์ที่ ๓, ๗

และไม่มีวัตถุประสงค์ข้อใดต่ำกว่าระดับร้อยละ ๗๐

หลักสูตรทั้งสองบรรลุเป้าหมายตามที่หลักสูตรกำหนดดังที่ได้รายงานไว้ใน ตารางที่ ๓.๖ ดังนี้

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

ตารางที่ ๓.๖ ระดับประสิทธิภาพของหลักสูตรจากการประเมินของผู้มีความสามารถพิเศษของโรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย

ลำดับที่	วัตถุประสงค์	ร้อยละ
๑	มีเครื่องมือในการฟัง พูด อ่าน เขียนที่จำเป็นต่อการเรียนวิชาอื่น	๙๒.๓๑
๒	สามารถเรียนตามความถนัด ความสนใจและความสามารถของตน	๘๙.๒๓
๓	มีทักษะทางภาษาและมีศิลปะในการใช้ภาษาในชีวิตจริง	๗๖.๙๒
๔	สามารถอ่านและเขียนได้อย่างมีวิจารณญาณ	๘๔.๖๒
๕	มีเครื่องมือในการค้นคว้า และสามารถหาความรู้ด้วยตนเองในการเรียนรายวิชาอื่นๆ	๘๔.๖๒
๖	ได้แสดงออกทางความคิดสร้างสรรค์ด้านภาษา	๘๑.๕๔
๗	อยากศึกษาภาษาไทยอย่างลึกซึ้ง	๗๒.๓๑
	ค่าเฉลี่ย	๘๓.๐๘

ทั้งนี้ นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นอย่างกว้างขวางดังที่รายงานไว้ในตารางที่ ๓.๘ ส่วนใหญ่เห็นว่าหลักสูตรนี้เป็นหลักสูตรที่ดี มีประโยชน์ แต่หลายคนยังไม่ชินกับระบบการเรียนแบบนี้จึงบ่นว่า

“ครูชี้ให้เวรสแกนกิจกรรมต่าง ๆ มากขึ้น.....เหนื่อย”

ความเห็นของแบงค์ ก็น่าสนใจที่บอกว่า

“การขจัดภาระเรียนการสอนแบบนี้วิชาเดียวจะได้ผลหากไม่มีภาระปรับระบบการศึกษาไทยให้รองรับการขจัดภาระเรียนการสอนแบบนี้”

ทั้งนี้ นักเรียนทุกคนขอให้ดำเนินโครงการนี้ต่อไป และขยายโครงการไปให้เพื่อน ๆ ที่ไม่ได้เข้าโครงการด้วย จึงได้นำเสนอข้อมูลโดยละเอียดเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการศึกษาและเพื่อให้ครูมีข้อมูลในการจัดทำทำเนียบนักเรียนต่อไป(ดูตัวอย่างทำเนียบนักเรียนในภาคผนวก)

ตารางที่ ๓.๗ การประเมินหลักสูตรระยะเวลาเรียนและหลักสูตรของเพิ่มพูนประสบการณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียน

กรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย

หลังจากเรียนหลักสูตรระยะเวลาเรียนและหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์แล้ว นักเรียนคิดว่ามีการมีความสามารถในเรื่องต่อไปนี้เพียงใด

เกณฑ์ : ๕ = เห็นด้วยอย่างยิ่ง ๔ = เห็นด้วย ๓ = ไม่น่าใจ ๒ = ไม่เห็นด้วย ๑ = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ความเห็น	นักเรียนคนที่										รวม	\bar{X}	ร้อยละ			
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓			
๑. สามารถเรียนตามความถนัด ความสนใจความสามารถของตน	๓	๔	๔	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕๕	๔.๕๖	๘๙.๒๓
๒. มีเครื่องมือในการค้นคว้า และ สามารถหาความรู้ด้วยตนเอง	๔	๔	๔	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕๕	๔.๒๓	๘๔.๖๒
๓. ทักษะทางภาษา และมีศิลปะ ในการใช้ภาษาในชีวิตจริง	๔	๓	๔	๔	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕๐	๓.๘๕	๗๖.๙๒
๔. สามารถอ่านและเขียนได้อย่าง มีวิจารณญาณ	๓	๔	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕๕	๔.๒๓	๘๔.๖๒
๕. มีเครื่องมือทางการฟัง พูด อ่าน เขียนที่จำเป็นในการเรียนวิชาอื่น ๆ	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๖๐	๔.๖๒	๙๒.๓๑
๖. ได้แสดงออกทางความคิด สร้างสรรค์ด้านภาษา	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕๓	๔.๐๘	๘๑.๕๕
๗. อยากรู้ภาษาไทยอย่างลึกซึ้ง	๓	๔	๓	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕๗	๓.๖๒	๗๒.๓๑
รวม	๒๖	๒๙	๒๘	๓๒	๒๘	๒๘	๓๕	๒๖	๓๐	๓๐	๒๙	๒๘	๒๘	๓๗๘	๔.๑๕	๘๓.๐๘
ร้อยละ	๗๔.๒๙	๘๒.๘๖	๘๐.๐๐	๙๑.๔๓	๘๐.๐๐	๘๐.๐๐	๙๐.๐๐	๗๔.๒๙	๘๕.๗๑	๘๕.๗๑	๘๒.๘๖	๘๒.๘๖	๘๐.๐๐	-	-	-
ค่าเฉลี่ย	๓.๗๑	๔.๑๔	๔.๐๐	๔.๕๗	๔.๐๐	๔.๐๐	๕.๐๐	๓.๗๑	๔.๒๙	๔.๒๙	๔.๑๔	๔.๑๔	๔.๐๐	-	-	-

ตารางที่ ๓.๘ ความคิดเห็นและข้อแนะนำจากนักเรียนของโรงเรียน
กรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย

ที่	ชื่อ-นามสกุล	ความคิดเห็น
๑	นายภูวดล จงเสถียรธรรม	สนุก และมีประโยชน์ ให้คนที่สนใจใฝ่หาความรู้และ ทำให้ผู้ที่เรียนสำมาศตบะเรียนตนเองได้สอนให้ทำงานร่วมกับ คนอื่น ทำทนายความสำมาศตบะ สอนให้เคารพความคิด เห็นของเพื่อน ข้อบเพชระว่า ได้เรียนรู้อะไรที่ตัวเองไม่รู้ แต่ทำงาน ค่อนข้างมากควรรู้ให้เวลามากกว่านี้
๒	นายณัฐพงษ์ อึ้งภากรณ์	สอนภาษาอังกฤษและเขียนอย่างมีวิชาตามมาตรฐาน ทำให้ใคร เรียนแล้วจะรู้สึกว่าสอนให้คิดถึงคนอื่น ไม่เห็นแก่ตัว แคชพ ความคิดเห็นของเพื่อน
๓	นายนิติ ลิ้มปเสนีย์	ดี เพชระสำมาศตบะนำความรู้สำมาศตบะที่ได้เข้าไปใช้ในงาน อื่นๆ ได้ ให้คนที่สนใจใฝ่หาความรู้ เน้นการทำงาน สำมาศตบะวางแผนชีวิตทาง ช่วยทำให้ศึกษาค้นคว้า ข้อบเพชระทำให้เด็กมีความสำมาศตบะพิเศษนำ ความรู้สำมาศตบะที่ออกมาใช้ได้ และทำให้เด็กที่มี ความรู้สำมาศตบะที่พัฒนาไปยังอื่นไปอีก และเด็กพวกนี้ จะได้ฝึกทำงานที่เกี่ยวข้องกับโคชงการนี้และนำไปเผยแพร่ ให้ผู้อื่นได้ ซึ่งนับว่ามีประโยชน์ทั้งต่อตัวเองและคนอื่น โคชงการนี้ควรรู้จะทำต่อไป เพื่อทำให้เด็กที่มีความ สำมาศตบะพิเศษนำความรู้สำมาศตบะที่นำไปใช้ประโยชน์ได้ และควรรู้จะมีกาช้ให้เด็กที่มีความสำมาศตบะพิเศษพวกนี้ ไปสอนพวกที่มีความสำมาศตบะพิเศษด้วยกัน เพื่อที่จะ ได้ช่วยกันให้ใช้ความรู้สำมาศตบะพิเศษ อยากให้ขยาย โคชงการ เพื่อให้คนอื่นได้เข้ามามีโคชงการนี้

ที่	ชื่อ-นามสกุล	ความคิดเห็น
๔	นายนนท์ สายพัฒนา	<p>สนุก มีประโยชน์ ให้เครื่องมือในภาคเรียนนี้และประเมิน ความสามารถของตัวเอง ทำให้ต้องค้นคว้าอย่างลึกซึ้ง เกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมคนไทย ยากและท้าทาย ความสามารถ สอนความเป็นผู้นำที่ต้องทำงานกับคน อื่นให้เป็น สอนการวางแผน จัดการอย่างมีระบบ แคล้วพ ความคิดเห็นของเพื่อนให้เครื่องมือที่เอาไปเรียนวิชาอื่นได้</p> <p>ชอบเพราะได้ฝึกความสามารถคิด การทำงาน เป็นกลุ่ม ได้ศึกษาในสิ่งที่ไม่เคยรู้มาก่อน รวมทั้งการ ประยุกต์นำความรู้ทางด้านภาษาไทยไปใช้ในเกม ซึ่ง โค้ดการนี้ควรจะทำต่อไปอย่างยิ่ง เพราะมีประโยชน์มาก</p>
๕	นายวิสิทธิ์ อนุชิวาชีวะ	<p>ตรงกับความรู้สึกละ สสนุก มีประโยชน์ ทำให้ต้องค้นคว้า อย่างลึกซึ้งเรื่องภาษา สอนศิลปะในภาษาที่ภาษาอื่นๆ สอนการทำงานร่วมกัน สอนให้ไม่เห็นแก่ตัว</p> <p>ชอบเพราะเป็นภาษาที่สนุกเรียนได้เพิ่มพูน ประสบการณ์ ได้รู้การทำงานเป็นกลุ่ม การฟังความคิดเห็น เห็นของคนอื่น ควรทำต่อไปประโยชน์ของผู้อื่นต่อไป</p>
๖	นายอิฐ สุชงไสยกุล	<p>ท้าทายความสามารถทำให้เอาอย่างมีวิชาตามมาตรฐานเห็น การวางแผนจัดการ การค้นคว้าอย่างมีความสูง สอนให้ คิดถึงคนอื่น ไม่เห็นแก่ตัว ส่งเสริมภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน</p> <p>ชอบ สนุกในภาษาที่ภาษาละเล่นกิจกรรมภาษา แต่ทำให้เรียนภาษาไทยแบบนี้ได้เรียนน้อยกว่าคนอื่นที่ ไม่ได้ร่วมกิจกรรม เพราะคิดว่าควรมีอะไรที่เป็นแบบแผน แบบสอนแบบนี้</p>

ที่	ชื่อ-นามสกุล	ความคิดเห็น
๓	นายแบงค์ งามอรุณโชติ	<p>สวัสดีครับ ผมมีข้อเสนอแนะ เห็นว่าหลักสูตรนี้ทำให้ได้พัฒนา ความสามารถในระดับที่กว้าง ยาก และลึกซึ้งกว่า หลักสูตรปกติ ได้พัฒนาทั้งทักษะทางภาษา สติปัญญา อารมณ์ ทั้งการจดจำ การวางแผน การทำงานร่วมกับ มีกาชฝึกคุณธรรมและจิตอาสา ทำให้ได้เข้าไปใช้ โค้ชการพัฒนาคือเด็กที่มีความสามารถพิเศษนี้ เป็นสิ่งที่ดี ผมยังไม่ชอบอย่างยิ่ง หากแต่ต้องทำความเข้าใจ เข้าใจว่าระบบการศึกษาไทยยังไม่ค่อยของดีในตัวของ โค้ชการนี้ อันเนื่องมาจากเวลาของนิสิตนักศึกษาแล้ว จะพบว่า เด็กไทยแต่ละคนต้องเรียนหนังสือตั้งแต่ ๑๖-๑๗ ชม. แต่เรารู้ว่าอะไรเรียนพิเศษกลับน่าเบื่อเข้าไปทุกเรื่องอัน ก็น่าท้อ ฮาๆ นี่ ทำการบ้าน ก็ส่งเวลาเข้าไปสามถึงสี่ทุ่ม แปลว่าหากเด็กคนนี้ต้องทำกิจกรรม หรือทำงานอื่น จะต้องนอนหลับพักผ่อนไม่ถึงครึ่งคืน ซึ่งจะเรียนการนอน สุขภาพเด็กในระยะเวลา นอนเกิดปัญหาได้ ในอนาคต ดังนั้นการที่จะทำระบบการศึกษาไทยให้ก้าวหน้าตาม เมืองนอกได้นั้นต้องปรับโครงสร้างของภาคการศึกษาด้วย ให้ มีการตอบสนองได้ตามความต้องการ เช่นภาคที่เมืองนอก ให้เรียนเพียงครึ่งวันเพื่อให้นักเรียนได้ทำกิจกรรม และ ทำกิจกรรมในช่วงบ่าย เป็นการทำให้นักเรียนค่อยๆ เรียน เนื้อหาที่ละเอียดที่ละเอียด แต่ได้รู้สาระทั้งหมด อัน เป็นการทำให้นักเรียนสุขภาพดีและสุขภาพจิตเหมือน เด็กไทย น่าจะมีกาชปรับหลักสูตรทั่วไปให้ สอดคล้องกับหลักสูตรนี้</p>

ที่	ชื่อ-นามสกุล	ความคิดเห็น
๘	นายภูริช ชัยอรวรรณ	<p>ทำให้ผู้วิจัยหาความรู้อย่างดีด้วยตนเอง ต้องศึกษาอย่างลึกซึ้ง ด้านภาษาและวรรณคดี สอนให้ทำงานร่วมกับผู้อื่น และ เข้าใจ เห็นใจเพื่อนร่วมงาน ทำให้เข้าใจและมีทักษะทาง ภาษาเพิ่มขึ้น</p> <p>คิดว่าควรมีการทำต่อไป และถ้าจะเป็นภาคที่ น่าจะมีการพัฒนาออกไปให้กว้างไกลกว่านี้ เพราะโดย ส่วนตัวแล้วที่สอนโคชภาษาจีน เพราะเป็นโคชภาษาที่ดีและ พัฒนาเด็กนักเรียนให้มีความก้าวหน้า การนำเสนอออกไปอีก ถึงเด็กนักเรียนที่เข้ารวมโคชภาษาจีนจะต้องเขียนและ ทำงานหน้ากว่าปกติก็ตาม แต่ถ้าพยายามและตั้งใจแล้ว ก็คิดว่าไม่ยากเกินไป นอกจากนั้นยังเป็นการทำงานร่วมกับ คนต่างโรงเรียน ถือเป็นการเพิ่มความสามัคคี ส่วนที่ ควรปรับปรุงนั้นคิดว่ายังมี</p>
๙	นายรัตตรัตน์ ทองประดิษฐ์	-
๑๐	นายชัยพร สงทานินทร	<p>เป็นหลักสูตรที่ดี ให้ประสบการณ์ ความรู้ ทำให้ผู้วิจัย เขียนด้วยตนเอง ให้กำลังใจในภาคที่เรียนด้วยตัวเอง สอน ให้คิดถึงคนอื่น ไม่เห็นแก่ตัว ควรให้เวลาทำกิจกรรม มากขึ้น อยากให้เผยแพร่โคชภาษาจีน ให้มีคนอื่นสนใจ สอน เพราะได้พัฒนาทักษะและความรู้ผู้ร่วมงาน ได้เพื่อนใหม่ ๆ จากโรงเรียนอื่น ๆ กิจกรรมที่ได้ทำ (โตมโม่ คำภาษาต่างประเทศ คำพูดคำพูด) ก็ช่วยพัฒนาตัวเอง และเพื่อน ๆ หนึ่งแก่บุคคลทั่วไปที่ต่อภาษาจีนนี้มา สอนแก่นักเรียนอื่นต่อไป ซึ่งควรทำกิจกรรมต่อไป เช่น</p>

ที่	ชื่อ-นามสกุล	ความคิดเห็น
		ถามว่าขบวนการนี้เพื่ออะไรไปเป็นอันงาน นำไปสอน ให้ความรู้ แต่ยังมีข้อควรปรับปรุงคือ งานที่ทำงานขาดคุณภาพ นักเขียนยังทำงานล่าช้า ซึ่งเป็นผลมาจากไม่ค่อยมีเวลา หรือขาดประสานงานไม่ดี
๑๑	นายสดุดี ลาภกระจ่าง	ดี เพราะทำให้ผู้รักคนควาและหาข้อมูล ซึ่งทำให้เข้าใจและเข้าใจสิ่งที่เขียนได้ดี ให้คนที่มองมือที่มีประโยชน์มาช่วยเขียนหรือสอน สอนให้เขาขอความคิดเห็นของเพื่อน ทำให้ตัวเองได้พัฒนาความรู้ ความคิดสร้างสรรค์ ชอบ เพราะเป็นโคชกาซทำให้เขาเขียนได้เร็ว มีเวลาทำอย่างอื่น ควรทำต่อ แต่ตอนช่วงเริ่มต้นโคชกาซ ควรเน้นเรื่องเขียนเร็วมากกว่าเรื่องกึฏกาซ
๑๒	นายฐิติพงศ์ เริงฤทธิวงศ์	ให้คนที่มองมือใหม่มาหาความรู้ ทำให้เข้าใจภาษาและมีทักษะเพิ่มขึ้น สอนความเป็นผู้นำ ทำให้ได้ฝึกฝนคนควาได้ อย่างมีความสุข เน้นมาทำงานเป็นกลุ่มกับเพื่อน ต้องช่วยกันและฟังความคิดเห็นและกัน ไม่เห็นแก่ตัว ชอบเพราะ เป็นกาซพัฒนาความรู้ในด้าน ภาษา โดยกาซฝึกฝนทำกึฏกาซต่างๆ ซึ่งทำให้ได้ประโยชน์ในด้านต่างๆ เช่น ความสามัคคี กาซรวมกลุ่ม มนุษย์สัมพันธ์ ฯลฯ ดังนั้นโคชกาซนี้ควรขอข้อต่อไป โดยที่ให้ผู้สนใจมาเข้าเพื่อเป็นกาซของโคชกาซออกไป เพราะได้ประโยชน์ทั้งผู้เขียนและผู้สอน

ที่	ชื่อ-นามสกุล	ความคิดเห็น
๑๓	นายเอ็ดส ล	<p>สอนให้อ่านอย่างมีวิชาศนญาณทำให้ผู้ช้กัการทำงานรวมกันผู้อื่น ทำให้ศันศร่าเป็นและมีความสุข ทำให้เข้าใจภาษาและใ้ภาษาแก่งอื่น</p> <p>ชอบเพราะเป็นกาชพฒนาความู้ที่มีอยู่โดยกาชทำกัชชวมต่าง ๆ กับผู้อื่น มีปะโยชน์หลายด้าน ทั้งพฒนาฝีมือของตัวเองหรือเสด็จสขังความสำคัคกับผู้อื่นในภสม โดยที่โคชงกาชนี้ปะโยชน์มากควชที่ชจะทำต่อไปให้ชุนน้องได้ทำตาม</p>

ความคิดเห็นของครูโรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัยต่อหลักสูตร

ส่วนอาจารย์ที่สอนนั้น มีความเห็นว่า

“โคชงกาชต่าง ๆ ของหลักสูตรนี้่น่าสนใจทุกโคชงกาช และนักเขียนมีความสำมาชตพอที่จะทำได้ แต่เวลาเป็นอุปสรรคช จึงคิดว่าจะเลือกบางโคชงกาชที่มีกาชฝึกกัปะให้เด็กเขียนก่อน ส่วนโคชงกาชที่เหลือจะให้นักเขียนเลือกศึกษาเองตามความสนใจ”

“เวลาไม่พอ เนื่องจากระยะเวลาที่ไม่กาชช้ดกาชเขียนกาชสอนนั้นตรงกับวันหยุดพิเศษ และกัชชวมของทางโรงเรียนหลายคชซึ่งทำให้มีเวลาคชชชางน้อย จึงต้องนำ้ดเวลาช่วงพักกลางวันหลายคชชช เพื่อให้อ่านศึกษาได้กัเพราะอยากให้งานของเด็กมีคุณภาพ”

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

“การทำให้หลักสูตรชุมชนเข้มหลายโรงเรียนทำให้ได้มีโอกาสแลกเปลี่ยน
 ความสำเร็จความสำเร็จเห็น ทำให้ได้เรียนรู้และพัฒนาตนเองในอีกระดับหนึ่ง ความสำเร็จ
 ยึดหลักสูตรนี้ต่อไป เพราะผู้เรียนได้นำความสำเร็จความสำเร็จที่มีอยู่มาใช้ได้
 อย่างเต็มที่ ถือเป็นโอกาสเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาศักยภาพของตนเองให้ดียิ่งขึ้น”

สุนิรัตน์ วงษ์พานิช

ความคิดเห็นของหัวหน้าหมวดภาษาไทยต่อหลักสูตร

● โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย

เมื่อขอให้หัวหน้าหมวดแสดงความเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรนี้
 หัวหน้าหมวดได้ตอบว่า

จากบันทึกของครูและจากการสังเกตการทำงานของนักเรียนมีความ
 เห็นดังนี้

จุดแข็ง

๑. นักเรียนเห็นว่าโครงการนี้ดี มีประโยชน์ สามารถศึกษาหาความรู้
 ได้ด้วยตนเองและนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้
๒. ทำให้นักเรียนรู้จักความสามัคคี ช่วยเหลือกันในการทำงานเป็นกลุ่ม
๓. ทำให้นักเรียนได้ประสบการณ์ในการเรียนรู้ด้วยตนเอง
๔. นักเรียนมีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายและสามารถ
 สร้างสรรค์ชิ้นงานใหม่ๆ ได้
๕. ผู้เรียนได้รู้ถึงความสามารถพิเศษของตนและนำมาใช้ได้อย่าง
 เต็มที่
๖. ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการจัดการ การวางแผนการทำงานร่วมกัน
 ตลอดจนรู้จักการยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

จุดอ่อน

ในเวลาเรียนปกติ นักเรียนมีกิจกรรมการเรียนการสอนมากเกือบทุกรายวิชา ประกอบกับกิจกรรมเสริมนี้ก็ใช้เวลาไม่ใช่น้อย ทำให้นักเรียนในโครงการไม่มีเวลามากพอที่จะผลิตผลงาน

ควรจัดหลักสูตรนี้ต่อไป เพราะผู้เรียนได้นำความรู้ ความสามารถที่มีอยู่มาใช้ได้อย่างเต็มที่ ถือเป็นโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาศักยภาพของตนเองให้ดีขึ้น ยังไม่ค่อยมั่นใจในการดำเนินการต่อไป ยังต้องขอศึกษาและมีประสบการณ์มากกว่านี้ หลักสูตรนี้มีโครงการที่น่าสนใจทุกโครงการ และนักเรียนมีความสามารถที่จะทำได้ แต่มีปัญหาเรื่องเวลา คิดว่าจะขยายโครงการไปในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

การประเมินโครงการจากนักเรียนผลปรากฏว่า เด็กส่วนใหญ่เห็นว่าเป็นโครงการที่ดีมีประโยชน์ แต่เวลาในการเรียนมีน้อย เนื่องจากเร่งรัดหลักสูตรเกินไป บางเนื้อหาจึงไม่ละเอียด บางครั้งก็เครียด แต่ก็ได้ทักษะทางภาษาที่ดีและได้ทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม ในโครงการเพื่อนสอนเพื่อนเป็นโครงการที่ดี ทำให้เข้าใจเนื้อหาได้ง่ายขึ้น บรรยากาศในการสอนก็ดี

ปราณี บุญคลัง
หัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทย

● โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี)

หลังจากที่ได้ดำเนินการสอนไปเป็นเวลา ๑ ภาคการศึกษา โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) ได้จัดให้มีการประเมินโครงการโดยนักเรียน ครูผู้สอนและหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทย จากการประเมินโครงการ นักเรียนส่วนใหญ่ของโรงเรียนเห็นว่า โครงการนี้เป็นโครงการที่ดีมีประโยชน์ ให้ความรู้

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

นอกเหนือจากบทเรียน และทำให้ได้แสดงความรู้ความสามารถของตนเองได้
อย่างเต็มที่ แต่มีนักเรียนบางคนคือ พิมพ์ดีที่เห็นว่าหลักสูตรระยะเวลา
เรียนมีเวลาน้อยเกินไป ทำให้เรียนบางเนื้อหาไม่ละเอียดพอ ส่วนศิษย์ก็เห็น
ว่ากิจกรรมมากเกินไป เวลาที่ให้ทำมีน้อยทำให้ผลงานออกมาไม่ดีเท่าที่ควร

จากการให้ผู้เรียนประเมินตนเองว่าบรรลุเป้าหมายตามที่หลักสูตร
กำหนดมากน้อยเพียงใดที่ได้รายงานไว้ในตารางที่ ๓.๙ ปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ ๓.๙ ระดับประสิทธิภาพของหลักสูตรจากการประเมินของผู้มี
ความสามารถพิเศษ โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี)

ลำดับที่	วัตถุประสงค์	ร้อยละ
๑	สามารถเรียนตามความถนัด ความสนใจและความสามารถ ของตน	๙๔.๐๐
๒	มีทักษะทางภาษาและมีศิลปะในการใช้ภาษาในชีวิตจริง	๙๐.๐๐
๓	สามารถอ่านและเขียนได้อย่างมีวิจารณญาณ	๘๙.๓๓
๔	ได้แสดงออกทางความคิดสร้างสรรค์ด้านภาษา	๘๘.๖๗
๕	เครื่องมือในการฟัง พูด อ่าน เขียนที่จำเป็นต่อการเรียนวิชาอื่น	๘๒.๐๐
๖	มีเครื่องมือในการค้นคว้า และสามารถหาความรู้ด้วยตนเอง	๘๒.๖๗
๗	อยากศึกษาภาษาไทยอย่างลึกซึ้ง	๗๘.๐๐
	ค่าเฉลี่ยรวม	๘๖.๓๘

ในงานวิจัยครั้งนี้ให้นักเรียนประเมินหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์
และลดระยะเวลาเรียน ผลปรากฏว่า นักเรียนมีความเห็นว่า หลักสูตรนี้บรรลุ
เป้าหมายตามจุดประสงค์ นักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตรทุกข้อใน

ระดับร้อยละ ๗๘.๐๐ - ๙๔.๐๐ โดยมีค่าเฉลี่ยร้อยละ ๘๖.๓๘ และเมื่อศึกษา
ในรายละเอียดก็พบว่า วัดอุประสงค์ที่นักเรียนมีความสามารถในระดับ

ร้อยละ ๙๐ - ๑๐๐ คือ วัดอุประสงค์ที่ ๑, ๓

ร้อยละ ๘๐ - ๘๙ คือ วัดอุประสงค์ที่ ๒, ๔, ๕, ๖

ร้อยละ ๗๐ - ๗๙ คือ วัดอุประสงค์ที่ ๗

และไม่มีวัดอุประสงค์ข้อใดต่ำกว่าระดับร้อยละ ๗๐

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

ตารางที่ ๓.๑๐ แบบประเมินหลักสูตรระยะเวลาเรียนและหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์ของโรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี)

หลังจากเรียนชุดการสอนหลักสูตรระยะเวลาเรียน และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์แล้วนักเรียนเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้เพียงใด

เกณฑ์ : ๕ = เห็นด้วยอย่างยิ่ง ๔ = เห็นด้วย ๓ = ไม่แน่ใจ ๒ = ไม่เห็นด้วย ๑ = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

เกณฑ์	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓	๑๔	๑๕
นักเรียนคนที่															
๑. สามารถเรียนตามความถนัด ความสนใจและความสามารถของตน	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕
๒. มีเครื่องมือในการค้นคว้า และสามารถหาความรู้ด้วยตนเอง	๔	๔	๔	๔	๔	๓	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕
๓. ทักษะทางภาษาและมีศิลปะในการใช้ภาษาในชีวิตจริง	๕	๔	๔	๔	๔	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕
๔. สามารถอ่านและเขียนได้อย่างมีวิจารณญาณ	๕	๕	๔	๔	๔	๔	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕
๕. มีเครื่องมือทางการ ฟัง พูด อ่าน เขียนที่จำเป็นในการเรียนวิชาอื่น ๆ	๔	๓	๔	๔	๓	๔	๔	๔	๔	๔	๕	๕	๕	๕	๕
๖. ได้แสดงออกทางความคิด สร้างสรรค์ด้านภาษา	๕	๔	๔	๔	๔	๓	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕
๗. อยากรู้ศึกษาภาษาไทยอย่างลึกซึ้ง	๕	๓	๕	๔	๔	๓	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕
รวม	๓๓	๒๘	๓๐	๒๗	๒๖	๓๐	๓๕	๓๒	๓๑	๓๒	๒๙	๓๒	๓๑	๒๙	๓๐
ร้อยละ	๙๔.๒๙	๘๐.๐๐	๘๕.๗๑	๗๗.๑๔	๗๘.๗๑	๘๕.๗๑	๙๗.๑๔	๙๑.๕๗	๘๘.๕๗	๙๑.๕๗	๘๒.๘๖	๙๑.๕๗	๘๘.๕๗	๘๕.๗๑	๘๕.๗๑
ค่าเฉลี่ย	๔.๗๑	๔.๐๐	๔.๒๙	๓.๘๖	๓.๗๑	๔.๒๙	๔.๘๖	๔.๕๗	๔.๕๗	๔.๕๗	๔.๑๔	๔.๕๗	๔.๕๗	๔.๑๔	๔.๒๙

ตารางที่ ๓.๑๐ (ต่อ)

เกณฑ์ : ๕ = เห็นด้วยอย่างยิ่ง ๔ = เห็นด้วย ๓ = ไม่แน่ใจ ๒ = ไม่เห็นด้วย ๑ = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

เกณฑ์	นักเรียนคนที่	๑๖	๑๗	๑๘	๑๙	๒๐	๒๑	๒๒	๒๓	๒๔	๒๕	๒๖	๒๗	๒๘	๒๙	๓๐	รวม	ร้อยละ	\bar{X}
๑. สามารถเรียนตามเกณฑ์ ความสนใจและความสามารถของตน	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๑๕๑	๙๕.๐๐	๕.๖๗
๒. มีเครื่องมือในการค้นคว้า และ สามารถหาความรู้ด้วยตนเอง	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๑๒๕	๘๒.๖๗	๕.๑๓
๓. ทักษะทางภาษาและมีศิลปะในการใช้ภาษาในชีวิตจริง	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๑๓๕	๙๐.๐๐	๕.๕๐
๔. สามารถอ่านและเขียนได้อย่าง มีวิจารณญาณ	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๑๓๕	๘๙.๓๓	๕.๔๗
๕. มีเครื่องมือทางการฟัง พูด อ่าน เขียนที่จำเป็นในการเรียนวิชาอื่นๆ	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๑๒๓	๘๒.๐๐	๕.๑๐
๖. ได้แสดงออกทางความคิด สร้างสรรค์ด้านภาษา	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๑๓๓	๘๘.๖๗	๕.๔๓
๗. ยากศึกษาภาษาไทยอย่างลึกซึ้ง	๕	๓	๓	๕	๕	๕	๓	๕	๕	๕	๕	๓	๓	๕	๕	๕	๑๑๗	๗๘.๐๐	๓.๙๐
รวม	๓๒	๓๐	๓๑	๓๑	๓๐	๓๒	๒๙	๓๑	๓๑	๓๐	๓๑	๓๑	๒๘	๓๑	๓๑	๓๐	๑๑๗	๗๘.๐๐	๓.๙๐
ร้อยละ	๙๑.๔๓	๘๕.๗๑	๘๕.๗๑	๘๕.๗๑	๘๕.๗๑	๘๖.๔๓	๘๒.๘๖	๘๒.๘๖	๘๔.๒๙	๘๔.๒๙	๘๕.๗๑	๘๕.๗๑	๘๐.๐๐	๘๑.๔๓	๘๒.๘๖	๗๘.๒๙	๙๐.๗	๘๖.๓๘	๕.๓๒
ค่าเฉลี่ย	๕.๕๗	๕.๒๙	๕.๔๓	๕.๒๙	๕.๕๗	๕.๑๕	๕.๑๕	๕.๑๕	๕.๑๕	๕.๒๙	๕.๕๗	๕.๕๗	๕.๑๐	๕.๕๗	๕.๑๕	๕.๑๕	๕.๔๓	๕.๑๕	๕.๓๑

ที่	ชื่อ-นามสกุล	ความคิดเห็น
๖	วสุธรา นาราคาม	ชอบโคชงกาชนี้เพราะได้ทำกิจกรรมร่วมกับคนอื่น ๆ ได้ ใช้ความคิดสร้างสรรค์ แต่อยากให้มีเนื้อหาให้มากกว่า กว่านี้ เพราะน่าจะเขียนจะได้มีความรู้อย่างกว้างขวางทาง ภาษา อีกทั้งฝึกภาษาวิเศษตามที่ตามสถาบันต่างๆ ด้วย
๗	สราลี วงษ์เงิน	คิดว่าโคชงกาชนี้มีประโยชน์ต่อตัวนักเรียน ช่วยสร้าง เสริมความกล้ามาชดของนักเรียนในทางภาษา แต่กาช เขียนค่อนข้างหนัก และยาก ต้องขยันมากๆ
๘	ศุภิฎฐา บุญยเพ็ญ	ชอบโคชงกาชนี้ เพราะถ้านักเรียนที่มีความกล้ามาชด พิเศษทางภาษาไม่ได้จับกาชพัฒนาขึ้นมาเสียตายอย่างยิ่ง โคชงกาชนี้ช่วยให้นักเรียนเพิ่มพูนความกล้ามาชดมากขึ้น สามารถพัฒนาภาษาของตนเองทางความคิดได้ดียิ่งขึ้น จึง สมควรอย่างยิ่งที่จะทำโคชงกาชนี้ต่อไปอีก แต่ควรเพิ่ม กิจกรรมบางอย่างเช่น อ่านหนังสือนอกเวลา และ ทำศนศึกษานอกสถาบันที่
๙	วดีณี มโนหรรทัด	เป็นโคชงกาชที่มีประโยชน์มาก ได้ทำงานร่วมกับคนอื่น ได้ เสริมประสบการณ์ สร้างความรู้ ควบคู่กับโคชงกาชนี้ต่อ เพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาความกล้ามาชดของตนเอง
๑๐	สุชารีย์ ลิทธิสนธิ์	ชอบโคชงกาชนี้ เพราะสามารถศึกษาในสิ่งที่ตนเองชอบ กาชเขียนในสิ่งที่ตนชอบทำให้เขียนได้สนุก กาชไป ทำศนศึกษาทำให้ได้ประสบการณ์ตรง รู้จักวางแผนใน กาชทำงาน และปรับตัวกับหมู่คณะ รู้จักช่วยเหลือกัน มากขึ้น

ที่	ชื่อ-นามสกุล	ความคิดเห็น
๑๑	อัญชิตา เสนะวงศ์	ชอบโครงการนี้ โดยเฉพาะหลังการสรุปผลระยะเวลาเรียน ทำให้มีเวลาเหลือที่จะหาบทเรียนแลกเปลี่ยนความรู้กันเอง ทำให้ได้รู้ในสิ่งที่ตัวเองพบข้อบกพร่อง นอกนั้นก็ยังสามารถทำกิจกรรมแลกเปลี่ยนที่ไม่เคยทำ เป็นภาษาอังกฤษที่ดี ควรทำโครงการนี้ต่อไป
๑๒	กนกกัณฑ์ นันทมานพ	ชอบหลังการสรุปผลระยะเวลาเรียน ทำให้มีการสรุปผลความรู้ข้อไหนเนื้อหาออกไป น่าเรียนซึ่งมีเวลาเหลือที่จะศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมและได้ทำกิจกรรมแลกเปลี่ยนใหม่ ได้รู้ในสิ่งที่ไม่มีในหลักสูตรปกติ
๑๓	ฐาณิชา มีวันเพ็ญ	โครงการนี้มีประโยชน์มาก ได้สร้างความรู้ได้พร้อมๆกันเองอย่างสม่ำเสมอ ต้องตั้งใจทำอยู่ตลอดเวลา ต้องรู้จักแบ่งเวลาไปมาทำงานเพราะงานมีมาก และต้องรู้จักแบ่งงานให้เหมาะสมกับความสามารถของเพื่อนๆ ในกลุ่ม ซึ่งเป็นโครงการที่ควรทำต่อและพร้อมๆกันต่อไปเรื่อยๆ
๑๔	ยิ่งสุดา สวัสดิ์สวณีย์	ชอบโครงการนี้ เพราะได้ทำงานให้ทั้งความรู้ ภาษาอังกฤษนี่ มีความคิดสร้างสรรค์ ต้องศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองมากขึ้น รู้จักเลือกสิ่งที่มีประโยชน์
๑๕	อัญชลี ชือลีอชา	โครงการนี้ช่วยเสริมสร้างความรู้ทางภาษาที่นักเรียนมีอยู่แล้วให้ได้นำออกมาใช้มากขึ้น เป็นโครงการที่มีกิจกรรมสนุก น่าสนใจและทำให้รู้จักควบคุมดูแลตนเองในภาษาอังกฤษ

ที่	ชื่อ-นามสกุล	ความคิดเห็น
๑๖	เบญจวรรณ พุ่มพิ้งศรี	เป็นโครงการที่ดีเพราะส่งเสริมความรู้ความสามาถของเด็ก ถ้าไม่อยู่ในโครงการนี้จะไม่ได้รับโอกาสเช่นนี้เลย นักเรียนมีโอกาสได้ค้นพบความสามารถของตัวเอง
๑๗	ชนาพร เกษรรัตน์	ชอบโครงการนี้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนที่เก่งต่างๆ กัน ได้ช่วยเหลือแลกเปลี่ยนกันเช่น กิจกรรม “เพื่อนคิดเพื่อน” ได้ปรึกษาหารือกัน ได้ช่วยกันแก้ปัญหา เป็นโครงการที่ดี สามาถทำให้ให้นักเรียนอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคมได้ เป็นอย่างดี
๑๘	สุธาสินี พานชัยเจริญ	โครงการนี้ทำให้ผู้เข้าอบรมได้เรียนรู้ ผู้ฝึก หน้าที่ของตัวเอง ผู้ฝึกภาควิชาคิดว่าหาความรู้และนำ ความรู้มาแลกเปลี่ยนกับคนอื่น ยอมรับฟังความคิดเห็น ผู้อื่นได้มากขึ้น
๑๙	พรทิพย์ นิติการุณ	ชอบโครงการนี้ ทำให้ได้พัฒนาได้กล้าแสดงออกได้ มากขึ้น ได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
๒๐	ปาจริย์ ทองอินทร์	ชอบและเห็นด้วยว่าควรทำโครงการนี้ต่อไป เพราะเป็น โครงการที่ดีให้นักเรียนที่เก่งที่ช่วยพัฒนาทางด้าน ภาษาและเห็นความสำคัญของภาษามากขึ้น และนักเรียน ได้เห็นว่านักเรียนที่ ไม่ได้อยู่ในโครงการ ทำให้ได้รู้กว้าง ขวางขึ้น
๒๑	คิวิช สัมมาชีพวิศกุล	ชอบโครงการนี้ เพราะเป็นโครงการที่ดีทำกิจกรรมต่างๆ ทางภาษา แต่ควรจัดกิจกรรมให้ละเอียดแต่สะดวกนักเรียน ให้พอๆ กัน ภาคแลกเปลี่ยนภาษาแลกเปลี่ยนไป ควรลด เพราะ ยังไม่ค่อยได้เรียนภาษาที่เรียนแบบนี้ แล้วค่อยเพิ่มใน ภาคเรียนที่สอง

๑๐๒ รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

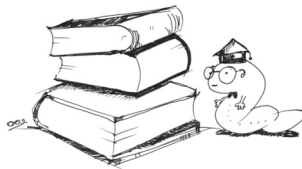

ที่	ชื่อ-นามสกุล	ความคิดเห็น
๒๒	ปิยะภัทร์ ภัทรภูวดล	โครงการนี้ทำให้มีโอกาสได้เพิ่มพูนประสบการณ์ทาง ภาษามากกว่านักเรียนทั่วไป ชอบภาษาอังกฤษไปจนถึงคณิตศาสตร์ ควรค่าเงินโครงการนี้ทำให้ก้าวหน้าล้ำสมัยและขยายไปยัง โรงเรียนอื่นๆ ทั่วประเทศ แต่ควรจัดงบประมาณให้ โครงการนี้ให้เพียงพอ
๒๓	ปกรณ์ คงภักดี	ชอบโครงการนี้มาก เพราะนอกจากจะได้ใช้เวลาเรียน แล้วยังได้ทำกิจกรรมใหม่ๆ ที่นักเรียนชอบ เช่น ไปทัศนศึกษา ได้แต่งนิทาน สิ่งเหล่านี้เป็นประสบการณ์ที่แปลกใหม่ และทำทุกอย่างอย่างถึง เป็นโครงการที่ควรส่งเสริมและ ขยายโครงการไปยังโรงเรียนต่างๆ ทั่วภูมิภาค
๒๔	ชรินทร์ ปัญญาธณศักดิ์	ชอบโครงการนี้ เพราะไม่ไปหาเรียนแบบขี้ดๆ ซ้ำๆ แล้ว นำไปสอบ นักเรียนในโครงการนี้ได้ทำงาน ได้มี ประสบการณ์ซึ่งเป็นการพัฒนาความสามารถในด้าน ต่างๆ เช่น การพูด การแสดง แต่มีเวลาน้อยเกินไป ควร ปรับให้ใช้เวลาเรียนมากขึ้น เพราะเวลาหมดไปกับ ทำกิจกรรม
๒๕	ศิพงษ์ จงวิไลวรรณ	โครงการนี้มีกิจกรรมมาก มีเวลาน้อย มีเวลา ทำงานน้อย พลังงานจึงออกมาไม่ดีเท่าที่ควร เวลารเรียน น้อยทำให้ความตั้งใจแน่นอน ควรจัดกิจกรรมให้น้อยลง เพื่อให้งานได้ผลดี
๒๖	ธัญนพ พงษ์คุณาวุฒิ	ชอบภาษาอังกฤษโครงการนี้ เพราะสอนให้ฝึกทำกิจกรรม เป็นกลุ่มและค้นคว้าความรู้ด้วยตนเองแล้วนำมาแลกเปลี่ยน เรียนรู้กัน เป็นการศึกษาความคิดของผู้อื่นด้วย แต่ ต้องให้คนนอกเป็นผู้ประเมินผลงานและควรระบุขนาด ให้เข้ากับวิชาอื่นด้วย

ที่	ชื่อ-นามสกุล	ความคิดเห็น
๒๗	ธัชกิต ปฏิกรสัมฤทธิ์	โคชงการนี้เน็นโคชงการที่แปดกัใหม่และทำหายความ สามารถ มีเพ็อนๆ คอยให้กำลังใจ ได้พบเพ็อนจาก ต่างเืองเรียน หลังสัฏฐการทำให้เรียนได้เร็วขึ้น มีเวลาเหลือ ก่อนสอบเข้ามหาวิทยาลัย เน็นโคชงการที่ดี ควรทำต่อไป
๒๘	สุทธิโชค เหล่าก้องกิจ	ชอบโคชงการนี้เพราะมีนักเรียนไทยที่มีความสามารถ เฉพาะทางอีกมาก แต่วิธีการที่ได้แสดงความสามารถ ค่อนข้างน้อย โคชงการนี้เน็นโคชงการที่ทำหายความ สามารถ เพิ่มพูนประสบการณ์ที่ทำไม่ได้ในเืองเรียน
๒๙	ประวิทย์ เต็มกิจจรสุข	โคชงการนี้เน็นโคชงการที่พัฒนาประสบการณ์ความ รู้ให้นักเรียนมีโอกาสเรียนปนเสน มีโอกาสสร้างผลงานที่ ใช้สติปัญญา พัฒนาความเฉลียวฉลาด แต่ควรขยับ ฝึกการชมนักเรียนลงบ้างและเพิ่มเวลาเรียนวิชาภาษาจีน
๓๐	ธนรัักษ์ จินิราช	ชอบเรียนโคชงการนี้ ทำให้รู้สึกอะไรหลาย ๆ อย่าง นักเรียนมีโอกาสเสนอความคิด ทำรายงานการของ เืองที่ทำได้ไปประสบการณ์ตรง ได้แต่นิเทศ เรียน บันทึกการเดินทาง ได้เรียนอย่างสนุกสนาน ได้ทำผลงาน งานแลกเปลี่ยนให้ผู้อื่นได้ดูได้ฝึกเขียนสำคิตเืองเือง แต่ควรให้นักเรียนโคชงการที่อยู่เืองเรียนอื่นได้มาพบ กันทำกิจกรรมร่วมกันเพื่อสามารถเข้าใจที่ติชมกัน

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

ความคิดเห็นของผู้สอน

เป็นหลักสูตรที่มีประโยชน์มาก นักเรียนได้รู้ความสามารถของตนเอง รู้จักการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ และผู้สอนก็ได้รู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล มีการบันทึกผู้เรียนหลังการเรียนตลอดเวลา

หลักสูตรช่วยพัฒนาได้ในทุกทักษะ แต่ควรคัดนักเรียนที่มีความสามารถทางด้านภาษาจริง ๆ จะได้ผลงานที่มีคุณภาพกว่านี้ (นักเรียนที่ได้รับการคัดเลือกออกจากโครงการเพราะไปเข้าโรงเรียนอื่น หรือเพราะห่วงเรื่องการสอบเข้ามหาวิทยาลัย จึงไม่ต้องการใช้เวลาในการทำงานในวิชาภาษาไทย จึงมีผลให้ต้องประกาศรับผู้สมัครจากนักเรียนร้อยละ ๒๐ ที่ได้คะแนนสูงสุด) ควรมีการประชาสัมพันธ์ให้นักเรียนเข้าใจ

ดูความคิดเห็นของผู้สอน เพราะหลักสูตรนี้ หัวหน้าหมวดเป็นผู้สอนเอง

ดวงตา ตาพัฒนา หัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทย

● โรงเรียนสตรีวิทยา

หลังจากที่ได้ดำเนินการสอนไปเป็นเวลา ๑ ภาคการศึกษา โรงเรียนสตรีวิทยาได้จัดให้มีการประเมินโครงการโดยนักเรียน ครูผู้สอนและหัวหน้าหมวดภาษาไทย

เมื่อให้นักเรียนประเมินหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์และลดระยะเวลาเรียน ผลปรากฏว่านักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตรทุกข้อในระดับร้อยละ ๗๗.๙๒ - ๙๐.๗๗ โดยมีค่าเฉลี่ยร้อยละ ๘๓.๗๔ และเมื่อศึกษาในรายละเอียดก็พบว่า วัตถุประสงค์ที่นักเรียนมีความสามารถในระดับร้อยละ ๙๐ - ๑๐๐ คือวัตถุประสงค์ที่ ๖

ร้อยละ ๘๐ - ๘๙ คือวัตถุประสงค์ที่ ๑, ๒, ๓, ๔, ๕

ร้อยละ ๗๐ - ๗๙ คือวัตถุประสงค์ที่ ๗

และไม่มีวัตถุประสงค์ข้อใดต่ำกว่าระดับร้อยละ ๗๐

หลักสูตรทั้งสองบรรลุเป้าหมายตามที่หลักสูตรกำหนด ดังรายละเอียดในตารางที่ ๓.๑๒

ตารางที่ ๓.๑๒ ระดับประสิทธิภาพของหลักสูตรจากการประเมินของผู้มีความสามารถพิเศษของโรงเรียนสตรีวิทยา

ลำดับที่	วัตถุประสงค์	ร้อยละ
๑	มีเครื่องมือในการฟังพูดอ่านเขียนที่จำเป็นต่อการเรียนวิชาอื่น	๘๕.๓๘
๒	สามารถอ่านและเขียนได้อย่างมีวิจารณญาณ	๘๒.๓๑
๓	ได้แสดงออกทางความคิดสร้างสรรค์ด้านภาษา	๘๖.๙๒
๔	มีทักษะทางภาษาและมีศิลปะในการใช้ภาษาในชีวิตจริง	๘๒.๓๑
๕	สามารถเรียนตามความถนัด ความสนใจและความสามารถของตน	๘๑.๕๔
๖	มีเครื่องมือในการค้นคว้า และสามารถหาความรู้ด้วยตนเอง	๙๐.๗๗
๗	อยากศึกษาภาษาไทยอย่างลึกซึ้ง	๗๖.๙๒
	เฉลี่ย	๘๓.๗๔

ทั้งนี้ นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นอย่างกว้างขวางดังที่รายงานไว้ในตารางที่ ๓.๑๓ ส่วนใหญ่เห็นว่าหลักสูตรนี้เป็นหลักสูตรที่ดี มีประโยชน์แต่หลายคนยังไม่ชินกับระบบการเรียนแบบนี้

เป็นไ้ตรงกาชที่ตี ส่ามาชตชเรียนได้ตามความถนัดของตนเองและยังเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นด้วย ชู่ลัทธิ ไ้ที่ไ้เอน ๆ ตั้งไ้เอน กาชค้นคว้าไ้ชองมา

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

รายงานงานทำให้ได้ครบถ้วนมากขึ้น เมื่อสื่อนำเสนอสิ่งดี ๆ มากขึ้น เพื่อเสนอแนะเพื่อน ๆ ที่มา
 สอนแต่เสียสมาธิจึงสื่อนำเสนอได้เข้าใจดีมากขึ้น ทำให้ได้ครบถ้วนมากขึ้นซึ่งก็ไม่ได้
 เคยรู้มาก่อน ครบถ้วนระยะเวลาให้ท่านหนึ่งสื่อนำเสนอกว่านี้

นันทวรรณ ขจรณรงค์วิษ

ได้สรุปสาระสำคัญของงานมากกว่าผู้ที่ไม่ได้เข้าใจในเนื้อหาของ นำเสนอระยะเวลาให้
 เพื่อน ๆ นำเสนอผลงานมากกว่านี้ เพราะใช้ภาษาง่าย ทำให้เข้าใจดีต่อภาพ
 ขัดแย้ง ครบถ้วนกิจกรรมแบบนี้อย่างอื่น ๆ เพื่อน ๆ มีความคิดในภาพยกตัวอย่างดี
 มาก สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในวิถีชีวิตประจำวัน และทำให้ให้พวงแหวน
 และขยายทักษะความรู้คณิตให้โยให้อยู่ต่อไปตลอดกาล นำเสนอความรู้คณิตหลาย
 เรื่องมากกว่านี้ ข้อสอบค่อนข้างยาก เพราะเป็นข้อสอบวิเคราะห์ ทำให้ผู้
 ภาควิชาการเป็นระเบียบ

ศุภวิทย์ นิยมานนท์

เนื้อหาของงานทำให้ผู้ศึกษาการทำงานเป็นกลุ่มอย่างมีประสิทธิภาพและได้
 เรียนรู้ทำความเข้าใจภาษาไทยอย่างละเอียดเพิ่มเติมมากขึ้น ทำให้เข้าใจดีเรื่อง
 เพื่อนำมาเสนอมากขึ้น ครบถ้วนระยะเวลาในภาพดีกว่าก่อนสื่อนำเสนอกว่านี้ ซึ่งเรียน
 ครบถ้วนอุปสรรคอันน้อยความสะอาดทำให้มากกว่านี้

กะรัต ปรัชากิจถาวร

นักเรียนทุกคนขอให้ดำเนินโครงการนี้ต่อไป อยากให้มีเวลามากกว่านี้
 และขยายโครงการไปให้เพื่อน ๆ ที่ไม่ได้เข้าโครงการด้วย ทั้งนี้ได้นำเสนอ
 ข้อมูลโดยละเอียดเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการศึกษาและเพื่อให้ครุมีข้อมูล
 ในการจัดทำทำเนียบนักเรียนต่อไป (ดูภาคผนวก)

รายงานการวิจัย การพินิจ
และหลักสูตรเพิ่มพูน:

ตารางที่ ๓.๑๓ การประเมินหลักสูตรลดระยะเวลาเรียนและหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์ของโรงเรียนสตรีวิทยา
นักเรียนคิดว่า หลังจากการเรียนหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์แล้ว นักเรียนมีความรู้ ความสามารถ
ในเรื่องต่อไปนี้เพียงใด

เกณฑ์ : ๕ = เห็นด้วยอย่างยิ่ง ๔ = เห็นด้วย ๓ = ไม่แน่ใจ ๒ = ไม่เห็นด้วย ๑ = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

เกณฑ์	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓
นักเรียนคนที่													
๑. สามารถเรียนตามความถนัด ความสนใจและความสามารถของตน	๕	๔	๓	๕	๕	๔	๔	๕	๕	๔	๒	๕	๕
๒. มีเครื่องมือในการค้นคว้า และสามารถหาความรู้ด้วยตนเอง	๕	๔	๒	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕
๓. ทักษะทางภาษา และมีศิลปะในการใช้ภาษาในชีวิตจริง	๕	๔	๓	๕	๕	๓	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕
๔. สามารถถกเถียงและเขียนได้อย่างมีวิจารณญาณ	๕	๔	๒	๕	๕	๓	๕	๕	๕	๕	๓	๕	๓
๕. มีเครื่องมือทางการฟังพูดอ่านเขียนที่จำเป็นในการเรียนวิชาอื่น ๆ	๓	๓	๓	๕	๕	๔	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕
๖. ได้แสดงออกทางความคิดสร้างสรรค์ด้านภาษา	๕	๔	๔	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕
๗. อยากรู้ภาษาไทยอย่างลึกซึ้ง	๒	๓	๓	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๓
รวม	๒๗	๒๖	๒๐	๓๒	๓๒	๒๘	๓๐	๓๓	๓๐	๓๒	๒๗	๓๒	๒๗
ร้อยละ	๗๗.๑๔	๗๘.๒๖	๕๗.๑๐	๙๖.๕๐	๙๖.๕๐	๘๐.๐๐	๘๕.๗๑	๙๕.๒๐	๘๕.๗๑	๙๖.๕๐	๗๗.๑๔	๙๖.๕๐	๗๗.๑๔
ค่าเฉลี่ย	๓.๘๖	๓.๗๑	๒.๘๖	๔.๕๗	๔.๕๗	๔.๐๐	๔.๒๖	๔.๖๑	๔.๕๗	๔.๕๗	๓.๘๖	๔.๕๗	๓.๘๖

ตารางที่ ๓.๑๓ (ต่อ)

เกณฑ์	๑๔	๑๕	๑๖	๑๗	๑๘	๑๙	๒๐	๒๑	๒๒	๒๓	๒๔	๒๕	๒๖	รวม	\bar{X}	ร้อยละ	
นักเรียนคนที่																	
๑. สามารถเรียนตามความถนัด ความสนใจ ความสามารถของตน	๔	๔	๓	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๑๐๖	๔.๐๘	๘๑.๕๔	
๒. มีเครื่องมือในการค้นคว้า และความรู้ด้วยตนเองสามารถหา	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๑๑๕	๔.๕๕	๙๐.๗๗	
๓. ทักษะทางภาษา และมีศิลปะในการใช้ภาษาในชีวิตจริง	๓	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๑๐๗	๔.๑๖	๘๒.๓๑	
๔. สามารถอ่านและเขียนได้อย่างมีวิจารณญาณ	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๑๐๗	๔.๑๖	๘๒.๓๑	
๕. มีเครื่องมือทางการฟังพูดอ่านเขียนที่จำเป็นในการเรียนวิชาอื่น ๆ	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๑๑๑	๔.๒๗	๘๕.๓๘	
๖. ได้แสดงออกทางความคิด สร้างสรรค์ด้านภาษา	๕	๕	๕	๕	๕	๓	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๑๑๓	๔.๓๕	๘๖.๙๒	
๗. อยากรู้ภาษาภาษาไทยอย่างลึกซึ้ง	๕	๕	๕	๕	๕	๓	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๕	๑๐๐	๓.๕๕	๗๖.๙๒	
รวม	๓๒	๓๓	๒๙	๒๙	๒๘	๒๖	๒๘	๓๒	๒๖	๓๐	๓๑	๓๑	๒๘	๓๖๖	๓.๑๕	๘๓.๗๔	
ร้อยละ	๙๑.๔๐	๙๔.๒๐	๘๒.๖๖	๘๒.๖๖	๘๐.๐๐	๗๕.๒๔	๘๐.๐๐	๙๑.๔๐	๗๕.๒๔	๘๕.๗๑	๘๘.๕๗	๙๑.๕๗	๘๖.๐๐				
ค่าเฉลี่ย	๔.๕๗	๔.๗๑	๔.๑๕	๔.๑๕	๔.๐๐	๓.๗๑	๔.๐๐	๔.๕๗	๓.๗๑	๔.๒๙	๔.๕๖	๔.๕๖	๔.๐๐				

ตารางที่ ๓.๑๔ ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากนักเรียนของโรงเรียนสตรีวิทยา

ที่	ชื่อ-นามสกุล	ความคิดเห็น
๑	นนทวรรณ ขจรณรงค์วิเศษ	เป็นโค้ชภาษาอังกฤษที่ดี สามารถเรียนรู้ได้ตามความถนัดของตนเองและยังเป็นพี่เลี้ยงที่ดีคอยช่วยเหลือผู้ใหม่ ๆ ตั้งใจฟัง ภาษาอังกฤษดีสอนมาช่วยงานทำให้ได้ช่วยความถี่มากขึ้น เมื่อสอนเพื่อนแล้วรู้สึกสนุก เพื่อน ๆ ที่มาสอนเตรียมตัวมาดีจึงสอนได้เข้าใจดีมาก ทำให้ได้ช่วยความถี่จากเรื่องที่ไม่ได้เคยรู้มาก่อน ควรมีระยะเวลาให้อ่านหนังสือมาบ้าง
๒	ปิยนันท์ อัสสุวรรณกิจ	โค้ชภาษาอังกฤษทำให้มีความรู้ความเข้าใจภาษาไทยดีมากทำให้รู้สึกอยากทำมาช่วยกันเป็นกลุ่ม แสดงความคิดเห็นร่วมกัน งานที่เพื่อน ๆ นำมาเสนออยู่ใหม่เท่าที่ทำได้ พยายามหาและหาสิ่งที่อยากเสนอ แต่บางกลุ่มควรมีเวลาศึกษาเนื้อหาให้มากกว่านี้ก่อนนำเสนอ ดูจากความคิดเห็นของเพื่อนเวลาพูดหน้าชั้น สิ่งที่ดีอีกประการหนึ่งคือ สามารถนำภาษาที่พูด อ่าน เขียน ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างดี
๓	สิริกัญญา น้อยอรุณ	เพื่อน ๆ ให้ภาษาอธิบายได้ดี เมื่อหาครบถ้วนสมบูรณ์แล้วขอสอบถามข้างล่าง ควรมีให้เวลาอ่านหนังสือมาบ้างทำมาช่วยกันเพื่อนทำให้ได้ช่วยกันฟังดูแก่ใจตนเองว่ามีข้อผิดพลาดอะไร
๔	พิลาสลักษณ์ นำชัยชนะกิจ	เพื่อน ๆ สอนได้ดีแต่น่าจะใช้เวลาเรียนภาษาให้มากกว่านี้ ตัวอย่างที่ยกมาดี เข้าใจง่าย เอกสารแต่ละกลุ่มก็ค้นคว้ามาประกอบมาช่วยเรียนดี แต่เวลาที่ให้สอนน้อยไปหน่อย ควรเตรียมตัวสอนให้มากกว่านี้

๑๑๐ รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

ที่	ชื่อ-นามสกุล	ความคิดเห็น
๙	ศิรินทรา บุญยะชัย	ควรขอให้ระยะเวลาในการศึกษาอบรมควรมีข้อมูลมากกว่านี้ การสไลด์เนื้อหาให้เพื่อน ๆ บชชอยให้ฟังทำให้เข้าใจ ง่ายขึ้น เพราะภาษาที่ใช้ใกล้เคียงกัน ทำให้ผู้ช้เข้ามาชวยก ในการพูดและการฟัง ผู้ช้ที่แบบแผนและปฏิสัมพันธ์ ของงานประพันธ์ต่าง ๆ
๑๐	ศุภวินท์ นิยมานนท์	ได้รู้ประสบการณ์มากกว่าผู้ที่ไม่ได้เข้าโครงการ น่าจะ มีเวลาให้เพื่อน ๆ นำเสนอผลงานมากกว่านี้ เพราะใช้ ภาษาง่าย ๆ ทำให้เข้าใจมีผลต่อการชวยช้ ควรฝึกชวยช้ แบบนี้บ่อย ๆ เพื่อน ๆ มีความคิดในการชวยกันดีดีมาก สามารถนำความรู้ไปชวยช้ได้ในชีวิตประจำวัน และ ทำให้ทวงแหนดและชวยกันชวยช้ความคิดให้ช้อยู่ต่อไป ตลอดกาล น่าจะมีชวยช้หลายเรื่องมากกว่านี้ ช้อย่อย ก่อนข้างนอก เพราะเป็นช้อย่อยพิเศษทำให้ผู้ช้ที่ชวย ทำงานเป็นระบบ
๑๑	ธัญพร ชื่นจิตกุลถาวร	ในการนำเสนอของเพื่อน ๆ ในภาพรวมถือว่าทำได้ดี แต่ช้อย่อยและเตรียมเนื้อหาไม่ดี แต่ชวยช้อย่อยชวยช้อย่อยไป หน่อย เพื่อน ๆ บางคนนำเสนอยังไม่ช้อย่อย ชวยช้อย่อย ของเพื่อน ๆ มีเนื้อหาดีมาก แบบฝึกช้อย่อยมาก การช้อย่อยแต่ ช้อย่อยทำให้คลายความกังวลไปได้ ชวยช้อย่อยชวยช้อย่อยชวยช้อย่อย การช้อย่อยชวยช้อย่อยชวยช้อย่อยชวยช้อย่อยชวยช้อย่อย
๑๒	ฉัตรแก้ว อดิศักดิ์พานิชกิจ	ควรรีบบชชอยอย่างต่อเนื่องและเปิดโอกาสให้นักชวยช้อย่อย ได้ชวยช้อย่อย ทำให้ให้นักชวยช้อย่อยได้เพิ่มพูนความรู้ สามารถนำ ความรู้ที่เพื่อน ๆ นำเสนอไปชวยช้อย่อยชวยช้อย่อยชวยช้อย่อย ในชีวิตประจำวัน ชวยช้อย่อยชวยช้อย่อยชวยช้อย่อยชวยช้อย่อยชวยช้อย่อย ชวยช้อย่อยชวยช้อย่อยชวยช้อย่อยชวยช้อย่อยชวยช้อย่อยชวยช้อย่อย

ที่	ชื่อ-นามสกุล	ความคิดเห็น
		โดยฟังจากเพื่อน ๆ และอ่านเอกสารที่แจก ทำให้ได้รู้ ความรู้สึกใหม่ซึ่งที่ตนรับผิดชอบมากขึ้น ได้แสดงออกหน้าชั้น เป็นภาษาอังกฤษสร้างความมั่นใจให้กับตนเอง และทำให้ คนอื่นได้รู้ความรู้สึกด้วย
๑๓	ลริตา ธาวนพงษ์	การบรรยายของเพื่อน ๆ ใช้ภาษาไม่ย่ำแย่กันทำให้ เข้าใจได้ดี ผู้บรรยายมีความกระตือรือร้น เต็มใจเนื้อหา มาดีละเอียดดี บรรยายได้สนุกและน่าสนใจ ควบ แต่ก็ยังมีข้อสงสัยให้มากกว่านี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้าน หลักภาษาไทย
๑๔	รชวี ม่วงกล้า	โคตรงการนี้แปลกใหม่ ทำท่าย และเห็นว่ามีการ อย่างยิ่งต่อผู้เข้าโคตรงการ ทำให้ได้รู้ความรู้สึกใหม่ ๆ เหมือน การสนทนาของเพื่อน ๆ ในภาษาพูดแล้วดี สนทนาได้เข้าใจ ชัดเจน แต่ก็ยังมีบางคนที่เห็นต่างบ้าง ควรมีการ ประเพณีที่บ่อย ๆ
๑๕	รติรส ชัยยะ	ทำให้มีประสบการณ์มากขึ้น สนุกกับทุกคนคว่า ทำให้ ได้ความรู้สึกมากขึ้น ได้รู้ตัวอย่างจากเพื่อน ๆ ที่นำเสนอ ทำให้เข้าใจง่ายขึ้น ทำให้ ได้ฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ด้วยตนเอง
๑๖	ชยดี รุ่งธีรานนท์	ได้รู้ความรู้สึกและเทคนิคต่าง ๆ มาก สามารถนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน ควรจัดให้มีการบรรยายในด้านอื่น ๆ ด้วย ผลงานของเพื่อน ๆ ที่นำมาเสนอค่อนข้างดี สามารถนำ สิ่ง ที่ดีของแก๊สไปเพื่อน ๆ ควรเตรียมตัวล่วงหน้าให้มากกว่านี้ สิ่งที่ต่อไปควรปรับปรุงตนเอง
๑๗	ณัฐฉิณี ลีลาภน	ทำให้เพื่อน ๆ ที่อยู่ในโคตรงการได้มีความรู้ด้านภาษา การพูด การอ่าน การเขียน และสามารถนำไปใช้ใน ชีวิต

ที่	ชื่อ-นามสกุล	ความคิดเห็น
		ประชุมในวัน สัปดาห์ทุกคนได้มีส่วนร่วมทำงานเป็นกลุ่ม และบางคนก็ยังต้องประชุม
๑๘	ปวีณา ปัญญาวุฒิธรรม	ควรจะมีกระดาษแบบนี้ในรายวิชาอื่นๆ ด้วย มีความเข้าใจใ้ของกระดาษนี้ดี มีกระดาษแบ่งงาน แบ่งหน้าที่กันทำ ทำคะแนนสอบได้ไม่ดีเท่าที่ควร เพราะมีเวลาอ่านหนังสือน้อย ผลงานที่เพื่อนๆ นำเสนอสมมุติหนึ่งแบบฝึกหัด และเนื้อหา ควรพิมพ์แยกกับบุคคลอื่นๆ ที่ไม่ได้เข้าใจใ้ของกระดาษด้วย
๑๙	ธิดาภา จิตขจรวานิช	ใ้ของกระดาษนี้ทำให้ได้ศึกษาข้อสอบเนื้อหาวิชา และผู้ใ้กระดาษนี้ทำให้เพื่อน ทำให้ผู้ใ้กระดาษเป็นคู่แข่งที่ดี และผู้ใ้หาความรู้อยู่ด้วยตนเอง
๒๐	รุ่งทิพย์ ตระกูลกิจเจริญ	ทำงานที่ช่วยชมรมมานำเสนอเพื่อน ทำให้ได้ค้นคว้าหาความรู้แล้วยังทำให้ผู้ใ้หาความรับผิดชอบต่อหน้าที่ ช่วยลดเวลาเรียนให้น้อยลง ทำให้เป็นคู่แข่งที่ดี มีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น ถือว่างานนี้พัฒนาศักยภาพตนเองในทางที่ดี
๒๑	กัญญา สุคนธ์สิงห์	ควรจัดใ้มีกระดาษแบบนี้นะในชั้นเรียนหน้ากระดาษ ผู้ฟังจะได้ไม่เบื่อหน่าย เป็นกิจกรรมที่น่าสนใจ สู้ข้างความสามัคคี ความรักระหว่างเพื่อนในหมู่มิตรและเพื่อนต่างกลุ่ม ทำให้ไม่เครียดต่อกระดาษเรียน ไม่เบื่อ เพราะบรรยากาศในห้องเรียนเป็นกันเอง ควรจัดใ้กระดาษแบบนี้บ่อย ๆ
๒๒	วรัญญ พวงศันภรณ์	แบบฝึกหัดที่เพื่อนชมรมมาให้ฉันมีปริมาณมากดี ควรใ้ใ้มีกระดาษฝึกเขียนเรื่องสั้นและวิชาต่างๆที่ฉันจะวิเคราะห์งานประชุมนี้ ควรใ้เวลาใ้หาข้อสอบด้วย เวลา

๑๑๔ รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

ที่	ชื่อ-นามสกุล	ความคิดเห็น
		ศึกษามีน้อยไป ควรได้ช่วยความร่วมมือจากฝ่ายโรงเรียนมากกว่านี้ เพราะถือว่าผลงานของนักเขียนเป็นหน้าตาของโรงเรียน ควรให้ความร่วมมืออย่างจริงจัง และจริงจัง
๒๓	สาธิตา ทรัพย์สังแสง	ได้ช่วยความรู้ในเรื่องที่ไม่เคยรู้ เพื่อน ๆ ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย สบายใจ น่าสนใจ ทำให้ได้รู้ประสบการณ์ใหม่ ๆ จากการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง เพื่อน ๆ ยกตัวอย่างเข้าใจดีมาก ทำให้ได้พัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ ทั้งฟัง พูด อ่าน เขียน ได้อย่างถูกต้อง
๒๔	อรณิชา ธาดาอรัญเวช	ทำให้ผู้ปฏิบัติงานเป็นกลุ่ม และได้เขียนคู่มือภาษาไทยอย่างละเอียดมากขึ้น โดยเฉพาะด้านภาษาเขียนที่ตนเองรับผิดชอบ
๒๕	กะรัต ปรีชากิจถาวร	โครงการนี้ทำให้ผู้ปฏิบัติงานเป็นกลุ่มอย่างมีประสิทธิภาพ และได้เขียนคู่มือภาษาไทยอย่างละเอียดเพิ่มขึ้น ทำให้เข้าใจเรื่องที่ไม่เคยรู้มาก่อนมากขึ้น ควรมีเวทีในการติดตามก่อนสอบมากกว่านี้ โรงเรียนควรจัดอุปถัมภ์อำนวยความสะดวกให้มากกว่านี้
๒๖	นัตริขวัญ พงษ์มาลา	โครงการนี้เห็นประโยชน์เห็นดี เพราะมีบุคลากรของความเป็นกันเอง ไม่เข้าใจที่นำมาติดตามเห็นได้ ทำให้สนุก ทำให้ได้ช่วยความรู้ด้านภาษาฟัง ภาษพูด ภาษอ่าน และภาษาเขียน เห็นนางคนหนึ่งที่นำมาติดตาม มีอุปถัมภ์ช่วยเหลือ เห็นหนังสือพิมพ์ภาษาข่าว ทำให้ผู้เขียนภาษาฟัง ภาษพูด และสำมาชมนำไปช่วยผู้รู้ในวิถีชีวิตประจำวัน ก่อนสอบควรอ่านหนังสือให้มากขึ้น

ความคิดเห็นของผู้สอน

ในสายตาของผู้สอน หลักสูตรนี้ทำให้ผู้เรียนได้ค้นพบว่า ตนมีความสามารถด้านใด และมีโอกาสได้พัฒนาความสามารถดังกล่าวให้โดดเด่น ได้เรียนอย่างมีความสุข เพราะได้เรียนในสิ่งที่ตนสนใจและมีความถนัด อีกทั้งหลักสูตรได้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกทางภาษาอย่างสร้างสรรค์ ได้ใช้ความรู้หลายอย่างมาสร้างสรรค์งาน เช่นการสร้าง homepage เรื่อง อิเหนา เป็นการท้าทายความคิด ความสามารถของนักเรียน

นอกจากนี้ นักเรียนได้พัฒนาตนเองด้านบุคลิกภาพและรู้จักการเข้าสังคม การปรับตัว การร่วมมือกับผู้อื่น และรู้จักพัฒนาตนทางด้านอารมณ์มากขึ้น เพราะการไปทำงานร่วมกับบุคคลเป็นกลุ่มก็จำเป็นต้องรู้จักการอดทน การยอมรับเหตุผลของผู้อื่น เป็นการลดความรู้สึกว่าตนเองสำคัญลงได้บ้าง และที่สำคัญ ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะทางภาษามากขึ้น

นักเรียนทั้ง ๒๖ คน สัมผัสใจที่จะอยู่ในโครงการทดลองต่อ และได้ทำงานทุกชิ้นอย่างเต็มความสามารถ ให้ความร่วมมือในการทำงานแม้จะเหน็ดเหนื่อยมาก แต่นักเรียนเหล่านี้ก็เหมือนเด็กอื่น ๆ ทัวไปที่ต้องการการให้กำลังใจ ความเห็นใจ และความเข้าใจจากผู้ดูแลโครงการที่ต้องช่วยชี้แจง ชี้แนะ ปลอดภัยให้คลายความวิตกกังวลลงได้ น่าจะนำหลักสูตรนี้ลงสู่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นดูบ้างเพื่อเป็นพื้นฐานและการบ่งชี้การเลือกโปรแกรมการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และน่าจะมีการบูรณาวิชาการต่าง ๆ เข้าเป็นหนึ่งเดียวเพื่อช่วยพัฒนานักเรียนที่มีความสามารถให้พัฒนาไปอย่างเต็มศักยภาพ

ควรจัดหลักสูตรนี้ให้นักเรียนในปีหน้า เพราะนักเรียนจะได้รู้จักศึกษาหาความรู้ได้ด้วยตนเองและสามารถช่วยเหลือเพื่อน ๆ ได้ มีปัญหาบ้างเพราะอาจารย์ที่สอนวิชาอื่นที่ไม่เข้าใจนักเรียนในโครงการนี้ ทุกวิชาให้นักเรียนทำโครงการและนักเรียนยังต้องช่วยทำกิจกรรมของโรงเรียนจึงเหนื่อยมาก

อภาณ พานิชชาติ

ความคิดเห็นของหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทย

เป็นโครงการที่ดี ควรจัดให้นักเรียนเป็นประจำต่อไปทุกปี เพราะทำให้นักเรียนตระหนักในศักยภาพของตนเอง รู้จักทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ ควรคัดนักเรียนจากสายศิลป์ภาษา ที่คัดมาคราวนี้เป็นนักเรียนที่เรียนเก่ง เพราะใช้คะแนนสะสมรวมก่อนการคัดด้วยแววภาษาเด็กต้องทำงานกิจกรรมทุกวิชา โรงเรียนก็ต้องอาศัยเด็กกลุ่มนี้ทำโครงการต่าง ๆ ในการจัดครั้งต่อไป ควรมีการประชาสัมพันธ์ให้นักเรียนได้ทราบรายละเอียดก่อนเข้าโครงการ และควรเป็นนโยบายที่ทุกคนในโรงเรียนทราบ

นักเรียนจะเรียนหนักไปเพราะต้องรวบรวมเนื้อหาวิชา ควรจะลดชั่วโมงเรียนในรายวิชาเลือกบางรายวิชาให้เลือกเรียนเพิ่มเติมให้มากขึ้นในรายวิชาภาษาไทย ทำให้รู้จักเด็กดีขึ้นเพราะได้ศึกษาเด็กเป็นรายบุคคล ควรจัดให้เพราะนักเรียนจะได้รู้จักศึกษาหาความรู้ได้ด้วยตนเองและสามารถช่วยเหลือเพื่อนได้

โสภณ นิไชโยค

๓.๔ สรุปการประเมินหลักสูตรลดระยะเวลาเรียนและหลักสูตร
เพิ่มพูนประสบการณ์ของนักเรียนในโครงการ

ตารางที่ ๓.๑๕ การประเมินหลักสูตรลดระยะเวลาเรียนและหลักสูตร
เพิ่มพูนประสบการณ์ของนักเรียนในโครงการ

เกณฑ์	ความคิดเห็น	กรุง เทพ ฯ	บดินทร เดชา	สตรี วิทยา	ค่า เฉลี่ย	ลำดับ ที่
๑.	ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนตามความถนัด ความสนใจ และความสามารถของ แต่ละคน	๘๙.๒๓	๙๔.๐๐	๘๑.๕๔	๘๘.๒๖	๑
๒.	ทำให้ผู้เรียนสามารถและมีเครื่องมือใน การค้นคว้า หาความรู้ด้วยตนเอง	๘๔.๖๒	๘๒.๖๗	๙๐.๗๗	๘๖.๐๒	๓
๓.	ทำให้ผู้เรียนเข้าใจและมีทักษะทางภาษา และมีศิลปะในการใช้ภาษาในชีวิตจริง	๗๖.๙๒	๙๐.๐๐	๘๒.๓๑	๘๓.๐๘	๖
๔.	ทำให้ผู้เรียนสามารถอ่านและเขียนได้ อย่างมีวิจารณญาณ	๘๔.๖๒	๘๙.๓๓	๘๒.๓๑	๘๕.๔๒	๕
๕.	ทำให้ผู้เรียนมีเครื่องมือทางการฟังพูดอ่าน เขียนที่จำเป็นในการเรียนวิชาอื่น ๆ	๘๒.๓๑	๘๒.๐๐	๘๕.๓๘	๘๖.๕๖	๒
๖.	ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสได้แสดงออกทาง ความคิดสร้างสรรค์ด้านภาษา	๘๑.๕๔	๘๘.๖๗	๘๖.๙๒	๘๕.๗๑	๔
๗.	ทำให้ผู้เรียนอยากศึกษาภาษาไทยอย่าง ลึกซึ้ง	๗๒.๓๑	๗๘.๐๐	๗๖.๙๒	๗๕.๗๔	๗
	ค่าเฉลี่ย	๘๓.๐๘	๘๖.๓๘	๘๓.๗๔	๘๔.๔๐	

๑๑๘ รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

ดังนั้น จะเห็นว่าในความเห็นของผู้มีความสามารถพิเศษในโครงการ
หลักสูตรนี้มีประสิทธิภาพในการพัฒนาความสามารถของเขาโดยเฉลี่ยถึง
ร้อยละ ๘๔.๔๐ ข้อมูลเหล่านี้ได้รับการยืนยันจากผู้เรียนเป็นรายบุคคล และ
จากผู้สอน และหัวหน้าหมวด อีกทั้งยังเห็นผลในเชิงประจักษ์ในรูปของผล
งานดังที่นำเสนอไว้ในคู่มือ และในภาคผนวก

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มทุนประสบการณ์

บทที่ ๔

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

๔.๑ สรุปผลของการพัฒนาหลักสูตรสำหรับผู้มีความสามารถสูงกว่าปกติ

ในการพัฒนาหลักสูตรสำหรับผู้มีความสามารถสูงกว่าปกติ ได้พัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียนและหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์ โดยยึดเนื้อหาและวัตถุประสงค์ของหลักสูตรปกติ แต่ใช้หลักการและวิธีการของการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ

ปรากฏผลว่า จากพัฒนาการของผู้เรียนใน ๑ ภาคการศึกษาทำให้สามารถคาดได้ว่า นักเรียนในโครงการจะสามารถเรียนจบหลักสูตรภาษาไทย สำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายได้ภายในเวลา ๑ ถึง ๑๘ ปี แทนที่จะใช้เวลาถึง ๓ ปีตามปกติ โดยมีผลการเรียนอยู่ในเกรด ๔ ทุกคน จึงเป็นการสูญเสียที่ยิ่งใหญ่หากให้เด็กเหล่านี้ (และเด็กหลาย ๆ คนทั่วประเทศ) ใช้เวลาเรียนถึง ๓ ปี จึงควรลดระยะเวลาเรียนให้เด็กที่มีความสามารถ (และลดค่าใช้จ่ายในการจัดการศึกษา) แล้วเปิดโอกาสให้ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาได้พัฒนาทางด้านนี้ต่อจนถึงมีอาชีพ หรือศึกษาภาษาอื่นต่ออันจะเป็นประโยชน์ต่อตนเองและประเทศชาติ ทั้งนี้ อาจนำหลักสูตรลดระยะเวลาเรียนไปสอนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ และ ๓ และหากเด็กคนใดเรียนจบ ก็ไม่ต้องเรียนภาษา

รายงานการวิจัย การพัฒนา
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

ไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรืออาจเลือกเรียนภาษาที่สามก็ได้ แต่ทั้งนี้ ควรมิกิจกรรมทางภาษา (เวท) ให้ผู้เรียนได้แสดงผลงานที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชน และสังคมอย่างสร้างสรรค์

จากการประเมินโดยผู้เรียน หลักสูตรทั้งสองประสบความสำเร็จในระดับสูง ดังรายละเอียดในตารางที่ ๓.๑๕ ซึ่งข้อมูลเหล่านี้ ได้รับการสนับสนุนจากผู้สอน ผู้บริหาร (ที่เสนอให้นำโครงการนี้ไปเริ่มในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น) และข้อมูลเชิงคุณภาพ และผลงานของนักเรียนที่มีคุณภาพสูงระดับสมัครเล่นและมีอาชีพ จากการประเมินโดยบุคคลภายนอก นอกจากนี้ หลังจากที่ยกโครงการวิจัยในเดือนตุลาคม ๒๕๔๔ ที่ประชุมได้ให้ความเห็นว่าการทำโครงการต่อในภาคการศึกษาต่อไปหรือไม่นั้นให้ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของแต่ละโรงเรียนและผู้สอน ปรากฏว่ามีโรงเรียน ๒ โรงเรียนที่จะขอหยุดก่อนเพราะโรงเรียนยังขาดโครงสร้างรองรับทั้งทางด้านการลดชั่วโมงสอนให้ผู้สอนในโครงการและการอำนวยความสะดวกทางด้านการพิมพ์ การถ่ายเอกสารและการพาเด็กไปทัศนศึกษา แต่ปรากฏว่านักเรียนในโครงการได้ขอให้ฝ่ายวิชาการพิจารณาให้ดำเนินโครงการต่อไปอย่างต่อเนื่อง

๔.๒ แนวทางในการพัฒนาหลักสูตรสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่าปกติ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

จากการวิจัยครั้งนี้ ได้พบข้อมูลที่สำคัญในการวางแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรระยะเวลาเรียน และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์สำหรับนักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่าปกติระดับมัธยมศึกษาตอนปลายดังนี้

๑. การพัฒนาหลักสูตร สื่อการสอน คู่มือครู หมายถึง การพัฒนาเครื่องมือที่จะช่วยพัฒนาและทำให้ผู้ที่จัดการศึกษาสำหรับเด็กกลุ่มนี้สามารถ

เสาะหาและคัดแยกผู้มีความสามารถพิเศษ ดังนั้น กระบวนการเสาะหา จึงต้องเกิดควบคู่ไปกับกระบวนการพัฒนาและเครื่องมือขึ้นเดียวกันก็ สามารถสนองวัตถุประสงค์ทั้งสองด้าน ในหลักสูตรลดระยะเวลาเรียนและ หลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์ที่ใช้ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ นี้ จุดประสงค์หลัก คือการพัฒนาผู้เรียนที่ได้รับการคัดเลือกให้เข้าโครงการ มิใช่การคัดเด็กออก

๒. กระบวนการพัฒนาหลักสูตร มิใช่การสร้างสื่อสิ่งพิมพ์ออกเผยแพร่ หลักสูตรลดระยะเวลาเรียนและหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์ที่ใช้ในชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ นี้ มิได้หมายถึงสื่อการเรียนหรือแผนการสอนที่ปรากฏ เป็นรูปเล่มในงานวิจัยนี้ แต่หมายถึงกระบวนการและปฏิริยาระหว่างผู้สอน และผู้เรียนในการจุดประกายความสามารถพิเศษในตัวผู้เรียน โดยใช้สื่อชุดนี้ ที่สร้างขึ้นมาบนพื้นฐานของการวิเคราะห์ความต้องการ ปัญหา ศักยภาพของ นักเรียนกลุ่มนี้ ดังนั้น โรงเรียนที่ได้ขอออกจากโครงการ “จนกว่าจะพัฒนา สื่อสำเร็จแล้วก็จะขอเข้าไปใช้ในปีต่อไป” จึงไม่เข้าใจแนวคิดของการพัฒนา ผู้เรียนเป็นรายบุคคล โรงเรียนที่ต้องการจะสอนเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ทุกโรง จะต้องผ่านกระบวนการพัฒนาหลักสูตรที่โรงเรียนทั้งสามโรงได้มี ประสบการณ์ในการสร้าง เพราะการพัฒนาผู้มีความสามารถพิเศษนั้น เหมือนกับการปลูกต้นไม้ ที่แต่ละต้นต้องการดินที่ต่างกัน การรดน้ำและ แสงแดดที่ไม่เท่ากันและต้องการสารอาหารคนละชนิด นี่คือนโยบายแห่งความ สำเร็จของโครงการนี้ และในปีหน้าสื่อการสอนและกิจกรรมในหลักสูตรทั้งสองชุดนี้ของโรงเรียนทั้งสามโรงก็ต้องปรับเปลี่ยนไปตามผู้เรียนรุ่นใหม่ ดังจะเห็นว่านักเรียนในโครงการที่ได้เสนอว่าจะทำโครงการอะไรเมื่อขึ้นชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๕ เพิ่มขึ้นจากกิจกรรมที่ปรากฏในสื่อการสอนชุดนี้

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

๓. งานการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษจะต้องแยก
ออกเป็นงานบริหารและงานวิชาการ การพัฒนาหลักสูตรและพัฒนาผู้เรียน
เป็นงานวิชาการ ที่จำเป็นต้องอาศัยนักวิจัยที่มีความรู้มาประสานและทำงาน
ร่วมกับครูและผู้บริหารในโรงเรียน โดยมีเป้าหมายร่วมกันคือการพัฒนา
ความสามารถพิเศษให้ไปพัฒนาสังคมและประเทศโดยองค์รวม ดังนั้น
วิธีการที่ดีที่สุด คือการมีหน่วยประสานทางนโยบายหรือศูนย์แห่งชาติเพื่อ
พัฒนาผู้มีความสามารถพิเศษ ทำหน้าที่วางแผน จัดทำงบประมาณ
ดำเนินการและติดตามผล โดยประสานงานกับโรงเรียนที่มีความพร้อมและ
ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่นี้ และศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพของเด็กและเยาวชน
หรือศูนย์วิจัยแห่งชาติที่ทำหน้าที่ในการเป็นพี่เลี้ยงทางวิชาการให้หน่วยวิจัย
โรงเรียนและเป็นแหล่งรวบรวมและสร้างองค์ความรู้ ตลอดจนการพัฒนา
บุคลากร โดยให้สถาบันอุดมศึกษาของชุมชนที่มีความรู้ความสามารถและ
สนใจเป็นนักวิชาการพี่เลี้ยงทำงานร่วมกับฝ่ายวิชาการของโรงเรียนในระยะต้น
โดยเลือกโรงเรียนที่มีความพร้อมเป็นหน่วยวิจัยย่อยที่มุ่งวิจัยและงบบำเหนิน
การสนับสนุนในการเสาะหา และให้บริการในการพัฒนานักเรียนที่มีความ
สามารถพิเศษในโรงเรียนของตนและโรงเรียนในพื้นที่ใกล้เคียงที่เป็นโรงเรียน
ลูกข่าย (โดยใช้โครงสร้างของสหวิทยาเขต หรือกลุ่มโรงเรียนที่มีอยู่แล้ว) และ
ขยายองค์ความรู้ ไปยังลูกข่ายและแม่ข่ายในท้องถิ่นอื่น ๆ ผ่านการตั้ง Website ที่
ส่วนกลางน่าจะจัดทำในรูปแบบของโครงการถาวร และช่วยให้โรงเรียนที่เป็น
แม่ข่ายจัดทำ Homepage

๔. ดังที่กล่าวมาแล้วว่ากระบวนการคัดเลือกจะต้องทำหลังหรือ
ควบคู่ไปกับการพัฒนาผู้ที่มีความสามารถพิเศษ และในกระบวนการคัดเลือก
นั้นหากเป็นไปได้และครูสามารถทำได้ เด็กทุกคนมีคะแนนสูงเกินกว่าค่า

เจื่อน่าจะได้รับการพัฒนาและคัดเลือกโดยใช้หลักสูตรนี้ที่นำไปปรับให้รับกับความสามารถของเด็กแต่ละคน แต่เนื่องจากครูที่ร่วมงานยังขาดประสบการณ์ และต้องการทราบข้อมูลที่จะเป็นประโยชน์เชิงนโยบาย เช่น ค่าใช้จ่าย การบริหารจัดการ งบประมาณ ฯลฯ จึงได้ใช้กระบวนการสรรหาในระยะต้นที่ทำให้จำนวนผู้ที่ได้รับการคัดเลือกเข้าโครงการเหลือเพียงจำนวน ๖๙ คน หรือร้อยละ ๓.๘๒ ของประชากรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ (๑,๘๐๕ คน)

๕. หลักสูตรนี้ประสบความสำเร็จได้เพราะครูและนักเรียนต้องร่วมกันสร้าง ตามความถนัดความสนใจ ความสามารถ และความต้องการของผู้เรียน โดยเป็นผลงานที่ ผู้สอน นักเรียน และนักวิจัย ร่วมกันคิดและพัฒนา มีการประเมินติดตามผล ปรับปรุง การร่วมมือกันระหว่างโรงเรียน หลักสูตรนี้จึงมีความเป็นพลวัต ปรับเปลี่ยนได้ตลอดเวลาของการพัฒนา

๖. กิจกรรมในหลักสูตร นั้นจะมุ่งพัฒนาผู้เรียนโดยองค์รวมทั้งทางด้านภาษา (ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ อัตราความเร็วในการอ่าน ความซาบซึ้งในงานวรรณกรรม การสร้างสรรค์ผลงานทางภาษา) ทักษะการคิด (การคิดเชิงโครงสร้าง การคิดอย่างเอื้ออาทร การคิดอย่างมีวิจารณญาณ การคิดสร้างสรรค์ และการวัดระดับความคิดสร้างสรรค์) อารมณ์ (การเห็นคุณค่าในตนเอง ความสามารถในการควบคุมอารมณ์ ทักษะทางสังคม และความสามารถในการลดความคับข้องใจหรือความเครียด) จิตพิสัย (ความมุ่งมั่น วิริยะ อุตสาหะ ความรับผิดชอบ ความสามารถในการวางแผนจัดการ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม และความเป็นผู้นำที่เคารพความคิดเห็นของคนอื่น) ในการขยายผล โรงเรียนอื่น ๆ อาจนำเครื่องมือเหล่านี้ไปใช้ได้ แต่ต้องเข้าใจว่าเป็นการใช้ในการพัฒนา มิใช่ใช้เพื่อตัดสินว่าใครมีความสามารถพิเศษหรือไม่ งานของการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถ

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

พิเศษคือการทำให้ทุกคนในโครงการมีความสามารถพิเศษ และการเสาะหาคนที่มีความสามารถมาพัฒนา เพื่อให้เขาได้แสดงออกให้เห็นศักยภาพของตนเอง เด็กในโครงการหลายคนจะเก่งความคิดสร้างสรรค์ แต่คิดในเชิงโครงสร้างไม่เป็น ขาดการวางแผนและทำงานเป็นกลุ่มไม่เป็น การพัฒนาคือการให้เครื่องมือเขาจะวิเคราะห์ได้ว่าเขามีศักยภาพในเรื่องใด การเห็นคุณค่าในตนเอง) และยังขาดในเรื่องใด และจะเติมเต็มในสิ่งที่เขาขาดได้อย่างไร

๗. เพื่อให้ได้ตามจุดประสงค์ของการพัฒนา นักวิจัยพบว่า กิจกรรมที่ใช้จะมีประสิทธิภาพหากใช้การ**จุดประกาย**โดย**ผู้เชี่ยวชาญ**และหรือ**ผลงานของผู้ที่มีประสบการณ์ระดับมืออาชีพ** เช่น การเชิญนักเขียน กวี นักประพันธ์ นักจัดรายการ มาให้คำปรึกษาผู้เรียน การทำโครงการที่ต้องทำงานเป็นทีมเพื่อพัฒนาความสามารถทางด้านจิตพิสัย ในการทำงานเน้นการให้อิสระในการคิดหาวิธีการ การศึกษาค้นคว้าและการค้นพบด้วยตนเอง (เป็นกลุ่ม) โครงการเหล่านี้จะต้องไปถึงระดับการผลิตที่**การใช้ความรู้ด้านภาษาไทยที่เรียนมาออกไปสร้างผลงานที่มีเวทีจริงรองรับ** (การแสดงผลงานที่ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ การให้สัมภาษณ์ทางทีวี การอธิบายให้ผู้มาเยี่ยมโรงเรียน) เน้นการใช้**ภูมิปัญญาไทย และความคิดสร้างสรรค์** ในการมองดูของเก่าในรูปแบบใหม่ที่มาจากการคิดของผู้เรียนเอง (การสร้างเกมสอนไวยากรณ์ การแปลงวรรณคดีเช่น สามก๊ก อิเหนา ขุนช้างขุนแผน ให้เป็นวรรณกรรมเด็กที่มีเกมเล่นประกอบ การแต่งบทเรียน ก. ไข่ใหม่ ฯลฯ) การ**ประเมินตนเอง** และ **การใช้การประเมินให้เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาฝีมือไปสู่ความเป็นมืออาชีพ**

๘. การคัดเลือกโรงเรียนในโครงการ เดิมเมื่อเริ่มโครงการในเดือนตุลาคม ๒๕๔๓ มีโรงเรียนสมัครเข้าร่วมโครงการ ๗ โรงเรียน แต่เมื่อผ่านกระบวนการตรวจสอบและการสร้างความพร้อมของโรงเรียนในการจัด

การศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ ระหว่างเดือนตุลาคม ๒๕๔๓ ถึง มีนาคม ๒๕๔๔ พบว่า มีโรงเรียนที่ได้รับคัดเลือกเข้าโครงการเพียง ๓ โรงเรียน คือ โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) และ โรงเรียนสตรีวิทยา เพราะสามารถปฏิบัติตามเงื่อนไขของการเข้าร่วมโครงการได้ครบถ้วน

โรงเรียนที่ได้ขอยกออกจากโครงการไปนั้น คือ โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ขอยกเนื่องจากไม่มีนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จึงไม่สามารถทำการเสาะหาผู้เรียนได้ก่อนเปิดภาคการศึกษา จึงอาจจะต้องใช้วิธีการอื่นในการเสาะหา เช่น อาจะยกเว้นการร่อนหาเพชรแล้วนำหลักสูตรนี้ไปใช้เลย ในกระบวนการเจียระไนเพชร

โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยและโรงเรียนมหิดลวิทยานุสรณ์ขอเข้าโครงการหลังจากที่มีหลักสูตรที่ได้รับการพัฒนาแล้ว แต่เพราะมีโครงการที่โรงเรียนรับทำในการปฏิรูปการศึกษาจำนวนมาก หากรับอีกโครงการหนึ่ง จึงเกรงว่าจะทำได้ไม่มีประสิทธิภาพเต็มที่ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเข้าใจผิดของโรงเรียนทั้งสองแห่งว่า จะมีหลักสูตร (แห่งชาติ) สำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ เพราะตามความเป็นจริงแล้ว แต่ละโรงเรียนต้องพัฒนาหลักสูตรของตนขึ้นมา ตามความสนใจ ความถนัดและความสามารถของผู้เรียน ซึ่งอาจจะยืมหลักสูตรจากกันและกันได้ระดับหนึ่ง และกระบวนการที่ใช้ในการวิจัยคือการฝึกหัดครูในโครงการให้มีทักษะในการพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน

การถอนตัวของโรงเรียนขนาดใหญ่ที่มีความพร้อมสูงมากในด้านบุคลากร สภาพแวดล้อม แหล่งสนับสนุนทางงบประมาณ ทำให้คณะผู้วิจัยต้องตั้งคำถามว่า ปัจจัยสำคัญคือความพร้อมของโรงเรียน และโรงเรียน

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

ทุกโรงเรียนแม้ว่าจะเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ ก็อาจจะขาดความพร้อมทางด้านทัศนคติ และภาพลักษณ์ของโรงเรียน จึงได้เสนอแบบสำรวจความพร้อม (F๑) ในการจัดการเรียนการสอน (ดูรายละเอียดในคู่มือครู)

๔.๓ ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

* ข้อเสนอแนะระยะสั้น

๑. กรมสามัญศึกษา (หรือหน่วยงานที่ดูแลระดับการศึกษาพื้นฐาน) ควรกำหนดโรงเรียนที่มีความพร้อมในภาคภูมิศาสตร์ต่าง ๆ โดยใช้จังหวัดที่มีสถาบันอุดมศึกษาเป็นฐาน วิจัยเชิงปฏิบัติการ ดำเนินการในทำนองเดียวกัน เพื่อสร้างหน่วยปฏิบัติการในภูมิภาค

๒. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ควรพิมพ์เผยแพร่ผลงานวิจัยชุดนี้ เนื่องจากโรงเรียนยังขาดความรู้ทางด้านนี้ โดยเฉพาะความรู้ที่เกิดจากงานวิจัยในประเทศไทยเอง นอกจากนี้ หากมีงบประมาณ ควรจัดให้มีการแปลหรือสังเคราะห์ องค์ความรู้จากต่างประเทศอยู่ตลอดเวลา ทั้งนี้อาจร่วมมือกับสำนักพิมพ์ เช่น สำนักพิมพ์เพียร์สันที่สนใจและมีสื่อด้านนี้มากพอสมควร หน่วยงานนี้สุดท้ายควรเป็นหน่วยงานย่อยในศูนย์แห่งชาติ

๓. กรมวิชาการ ควรจัดประชุมปฏิบัติการเพื่อสร้างหลักสูตร Honors Program ให้กับเด็กในทุกวิชาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ผู้เรียนทุกคนในโครงการได้รับทุนสนับสนุนอย่างน้อยตามฐานะของพ่อแม่ในการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและในระดับมหาวิทยาลัย โดยมีสัญญาผูกพันเช่นเดียวกับโครงการแพทย์ โดยให้เข้าทำงานในฐานะนักวิจัยหรือผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านภายใต้การดูแลของนักวิจัยอาวุโส

* ข้อเสนอแนะระยะยาว

โรงเรียน

๑. ในหนึ่งจังหวัดจะต้องมีโรงเรียนอย่างน้อย ๑ โรงเรียนที่สามารถให้บริการแก่เด็กที่มีความสามารถพิเศษในจังหวัดของตนได้
๒. โรงเรียนทุกโรงเรียนจะต้องประกาศในธรรมนูญโรงเรียนว่าจะให้บริการหรือแสวงหาบริการให้แก่เด็กที่มีความสามารถพิเศษ ภายในปี ๒๕๔๗
๓. ส่วนกลาง และส่วนภูมิภาค จะต้องมี Centre of Excellence ในด้านต่าง ๆ ที่ให้บริการในการพัฒนาเด็กโดยผู้เชี่ยวชาญทางด้านต่าง ๆ ที่โรงเรียนจะส่งนักเรียนมาในช่วงปิดภาคฤดูร้อนหรือเมื่อขึ้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖

มหาวิทยาลัย

๑. ควรจะนำวิชาพื้นฐานให้นักเรียนเหล่านี้เรียนในระดับมัธยมศึกษา และให้นักเรียนเหล่านี้ข้ามไปเรียนวิชาเอกได้เมื่อเข้าเรียนในระดับอุดมศึกษา โดยมีข้อตกลงล่วงหน้ากับทางกระทรวงศึกษาธิการ และจัดหลักสูตรวิชาเอกลงไปสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในกรณีที่เด็กเหล่านี้แสดงให้เห็นว่ามีความพร้อม
๒. ควรมีหลักสูตร Honors Program ให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีความกว้าง เช่น ให้ผู้เรียนเรียนได้มากกว่า ๑ วิชาเอก ในระดับปริญญาตรี โดยเฉพาะทางภาษา ศิลปะ นิเทศศาสตร์ หรือในทางลึก คือการทำงานร่วมกับผู้เชี่ยวชาญ
๓. ควรมีหลักสูตร Honors Program ให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีความลึก คือการทำงานร่วมกับผู้เชี่ยวชาญในสาขาใดสาขาหนึ่งให้มีความรู้

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มทุนประสบการณ์

และความสามารถอย่างลึกซึ้ง

๔. ควรใช้โครงการในการวางแผนการพัฒนาบุคลากรของมหาวิทยาลัย โดยการให้ทุนการศึกษา และพัฒนาผู้เรียนตามความต้องการของมหาวิทยาลัย

๕. ควรให้มหาวิทยาลัยเข้าไปเป็นพี่เลี้ยงให้โรงเรียนในเขตพื้นที่ของตน ในการพัฒนาผู้เรียนเหล่านี้อย่างต่อเนื่อง โดยรัฐให้งบประมาณในการดำเนินการ และสนับสนุนการวิจัยเป็นรายหัวของนักเรียนในความดูแล

กระทรวงศึกษาธิการ

๑. ควรมีศูนย์แห่งชาติประสานงานที่เป็นหน่วยงานอิสระ ให้ดูแลการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ กำกับ ดูแล ติดตามและประสานงานเพื่อให้นโยบายนี้ออกมาสู่การปฏิบัติ (ดังตารางที่ ๔.๑)

๒. ควรมีการวางแผนการพัฒนาหลักสูตรและบุคลากรอย่างต่อเนื่อง โดยอาศัยเครือข่ายครูแกนนำและครูต้นแบบ

๓. ควรร่วมกับสำนักพิมพ์เอกชน สนับสนุนทางวิชาการ เช่น ในการเผยแพร่เอกสาร หนังสือ จัดประชุมทางวิชาการ

๔. ควรจัดตั้งศูนย์วิจัยแห่งชาติที่ประกอบด้วย เครือข่ายของมหาวิทยาลัยที่ทำการวิจัยผ่านการทำหน้าที่พี่เลี้ยงให้แก่โรงเรียนในท้องถิ่น ต่าง ๆ โดยอาจจัดตั้งหรือคัดเลือกหน่วยงานที่มีผลงานให้เป็น Centre of Excellence ที่ให้คำปรึกษาแก่รัฐ ในการพัฒนาผู้มีความสามารถด้านต่าง ๆ และให้การสนับสนุน Centre of Excellence ในรูปแบบของกองทุนดำเนินงาน และกองทุนสนับสนุนวิจัย

๕. ควรมีศูนย์วิจัยแห่งชาติ ที่ทำการวิจัยในเรื่องนี้อย่างต่อเนื่องและมีแผนงานที่ชัดเจน เนื่องจากงานวิจัยทางด้านนี้ต้องการบุคคลที่เป็นหัวกะทิ

ของประเทศในเรื่องต่าง ๆ จึงควรตั้งในรูปแบบของคณะกรรมการ โดยอาจให้เป็นหน่วยงานอิสระที่เป็น consortium ร่วมระหว่างมหาวิทยาลัย ภายใต้การดูแลของสำนักงานการวิจัย (สกว.)

พ่อแม่

ควรจัดตั้งสมาคมพ่อแม่เด็กอัจฉริยะ เพื่อเป็นกลไกในการเรียกร้องสิทธิข้อนี้ให้แก่เด็กเช่นเดียวกับสิทธิที่เด็กพิการและเด็กด้อยโอกาสพึงมี และเพื่อเป็นเครือข่ายในการช่วยเหลือกันและกัน

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

๔.๔ โครงสร้างของศูนย์ประสานงานแห่งชาติสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ

ศูนย์แห่งชาติเพื่อพัฒนาผู้มีความสามารถพิเศษ					
หน้าที่ความรับผิดชอบ	หน่วยวางแผน	หน่วยวิชาการ (วิจัย)	หน่วยประสานงาน	หน่วยประชาสัมพันธ์	หน่วยแสวงหาแหล่งเงินทุน
<ul style="list-style-type: none"> • แผนงบประมาณ • ติดตามประเมินผล • พัฒนาคูณภาพ และมาตรฐาน • วางแผนการนำผลงานและผลผลิตไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ • กองทุนการศึกษา • กองทุนพัฒนาผลิตภัณฑ์ 	<ul style="list-style-type: none"> • วิจัย • สร้างเครื่องมือ • รวบรวมความรู้ (แปล สังเคราะห์) • สร้างและพัฒนาประกวด สื่อ • ทำ Website • วารสาร • พัฒนาบุคลากร • จัดประชุมประจำปี • นานาชาติ • ตั้งโครงการระดับชาติ 	<ul style="list-style-type: none"> • ดำเนินการเสาะหาพัฒนา • ประสานงานกับโรงเรียน • รายงาน 	<ul style="list-style-type: none"> • เผยแพร่ความรู้ • ผลงาน • ยกย่องผู้มีความสามารถ 	<ul style="list-style-type: none"> • งบประมาณ • เงินบริจาค • กิจกรรม Fund Raising • การขายทรัพย์สินทางปัญญาที่ได้จากโครงการ (องค์การค่า ล้านกิมพ์) • แสวงหาบสบนสนับสนุนวิจัยเชิงพัฒนา 	

ศูนย์แห่งชาติเพื่อพัฒนาผู้มีความสามารถพิเศษ					
หน่วยย่อย	หน่วยวางแผน	หน่วยวิชาการ (วิจัย)	หน่วยประสานงาน	หน่วยประชาสัมพันธ์	หน่วยแสวงหาแหล่งเงินทุน
	หน่วยวิจัย และบริการ ๔ ภูมิภาค ต้นแบบ	หน่วยวิจัยและบริการ ๔ ภูมิภาค ต้นแบบ	หน่วยวิจัย และบริการ ๔ ภูมิภาค	หน่วยวิจัยและบริการ ๔ ภูมิภาค	หน่วยวิจัยและบริการ ๔ ภูมิภาค
	หน่วยวิจัยและ บริการโรงเรียน ต้นแบบ	หน่วยวิจัยและ บริการโรงเรียน ต้นแบบ	หน่วยวิจัยและ บริการโรงเรียน	หน่วยวิจัยและ บริการโรงเรียน	หน่วยวิจัยและ บริการโรงเรียน

บรรณานุกรม

- ดุษฎี บริพัตร ณ อยุธยา, หม่อม (2531) **เด็กปัญญาเลิศ**. กรุงเทพฯ : ปาณยา.
ผดุง อารยวิญญู. (2531) **การศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ**. กรุงเทพฯ
: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ลำอวาง หิริญบุรณะ. (2542) **พรสวรรค์ทางภาษา**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ลำอวาง หิริญบุรณะ และคณะ. (2544) **สนุกกับภาษาไทย : คู่มือการจัดการ
ศึกษาสำหรับผู้ที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทย**. กรุงเทพฯ
: ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์.
- อุษณีย์ โพธิสุข. (2543) **แผนที่สู่การพัฒนาอัจฉริยภาพเด็ก**. กรุงเทพฯ
: มูลนิธิสตศรี - สฤษดีวงค์.
- _____. (2541) **รายงานการวิจัยประกอบร่างพระราชบัญญัติการ
ศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.... การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ**.
กรุงเทพฯ : บริษัท เซเว่น พรินต์ติ้งกรุ๊ป จำกัด.
- _____. (2542) **สร้างลูกให้เป็นอัจฉริยะ**. กรุงเทพฯ : แฟมิลีไตร์เรค.
- Binet, Aand T. H. Simmon. (1905) **Methodes Nouvelles Pour le
Diagnosticdu Niveau Intellectuel des Anormaux. L' Annee
Psychologique. 11 : 191 - 224.**
- Clark B. (1997) **Growing up Gifted. 5th ed.** Upper Saddle River, New
Jersey : Pretice - Hall.
- Correll, Marsha M. (1978) **Teaching the Gifted and Talented.**

- Bloomington, Indiana : Phi Delta Kappa Educational Foundation.
- Davis, G.A. and Rimm, S.B. (1994) Education of Gifted and Talented .
Boston : Allyn and Bacon.
- Gardner, H (1983) Fames of Mind. New York : Basic Books.
- Galbraith, J. (1985) “The Eight Great Gripes of Gifted Kids : Responding
to Special Needs, “ Roeper Review. 7 : 15 – 18.
- Getzels, J.W. and P.W. Jackson. (1958) “The Meaning of “Giftedness”
: An Examination of an Expanding Concept,” Phi Delta Kappan.
40 : 75-77.
- Hollingworth, I.S. (1942) Children above 180 IQ, Stanford - Binet
: Origin and Development. Yonkers – on – Hudson, New York
: World Book Company.
- Joyce Van Tassel – Baska. (1996) “The Process of Talent Development.”
In Developing Verbal Talent . America.
- James Bruni and other. (1994) National council of teachers of
mathematics. United states of America.
- Marland, Sidney P. (1972) Education of the Gifted and Talented
: Report to the Congress of the United States by the U.S.
Commissioner of Education, vol.1 Washington, D.C. : Us
Government Printing Office.
- Miraca U.M. Gross and other. (2001) Gifted Students in Primary
Schools : Differentiating the Curriculum. Ligare Pty. Ltd.
Australia.

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

Pake, Beverly N. (1989) **Gifted Students in Regular Classrooms.**
Massachusetts : Allyn and Bacon.

Renzulli, Josephs S. (1978) “What makes Giftedness? Re -
examining a Definition,” Phi Delta Kappan.

_____. “How To Develop An Authentic Enrichment Cluster” The
National Research Center On The Gifted And Talented.

Tuttle, F.B. and L.A. Becker. (1983) **Characteristics and Identification
of Gifted and Talented Students.** 2nd ed. Washington, D.C.
: National Education Association.

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

ภาคผนวก

๑๓๖ รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

ประวัติส่วนตัว

ชื่อ-นามสกุล ด.ช. นนท์ สายพัฒนา อายุ ๑๔ ปี
วันเดือนปีเกิด ๓ พฤศจิกายน ๒๕๒๙
ที่อยู่ปัจจุบัน ๙ ซอยแดงประเสริฐ ถนนสุขุมวิท ๒๕ แขวงคลองเตย
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐
E-mail bcc151.lin@yahoo.com
ICQ ๑๑๒๗๑๓๐๑๑
งานอดิเรก สะสมแสตมป์, ปลูกต้นไม้

การศึกษา

เรียนอยู่ที่โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย ตั้งแต่ประถมศึกษาปีที่ ๑
จนถึงปัจจุบัน

ผลงาน

ชนะเลิศเขียนบทความวันไหว้ครู ปี พ.ศ.๒๕๔๓ เมื่อวันที่ ๘ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๓

แสดงโชว์ เรื่อง รามเกียรติ์ ตอน สุครีพถอนรัง ในงานครบรอบการก่อตั้งโรงเรียน ๑๔๘ ปี ณ หอธรรม เมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

ได้รับรางวัลชมเชย ในการประกวดเรียงความการรณรงค์ยุติความรุนแรงต่อเด็กและสตรี จากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๒๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

แสดงละครเพลง “Silver Bells” ในงานนมัสการพระเจ้า ณ หอธรรม เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

ได้รับรางวัลชมเชย ในการประกวดเรียงความโรงเรียนสีขาว จากสถานีตำรวจนครบาลยานนาวา ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๔๔

แสดงละครเวที เรื่อง “คิดเอาเอง” ในงาน “สัปดาห์โรงเรียนสีขาว” ณ หอธรรม เมื่อ วันที่ ๘-๑๐ มกราคม ๒๕๔๔

เป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนเฉลี่ยอยู่ใน ๒๐ อันดับแรก ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

แสดงการเล่นของหลวง เรื่อง ระเบง ในงาน “สัปดาห์สืบสานความเป็นไทย สานสายใยชาวม่วงทอง” ณ หอธรรม เมื่อวันที่ ๒๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๔

ใช้งาน Microsoft Visual Basic ๖.๐

สนทนาภาษาจีนกลาง (แมนดาริน)

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

 คำนวนและกรอกแบบแสดงรายการ ภ.ง.ด.๙๐, ภ.ง.ด.๙๑ และ
ภ.ง.ด.๙๔

กิจกรรมพิเศษ

 เข้าร่วมค่ายนักโบราณคดีรุ่นจิ๋ว ครั้งที่ ๙ ของมหาวิทยาลัยศิลปากร
ณ จังหวัดกาญจนบุรี ราชบุรี และสุพรรณบุรี ระหว่างวันที่ ๒๖-๒๘ พฤศจิกายน
พ.ศ. ๒๕๕๒

 เข้าร่วมกับค่ายศึกษาพัฒนาลูก ปี่ซี้ซี้ ณ ค่ายนิมมานกฤษ
จังหวัดสระแก้ว ระหว่างวันที่ ๗-๑๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

คติพจน์ประจำใจ

ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น

แบบทดสอบก่อนการเรียน

แบบวัดพัฒนาการผู้มีความสามารถพิเศษด้านภาษา

แบบทดสอบนี้มี ๓ ตอน ๑๐ หน้า

ตอนที่๑แบบวัดพัฒนาการด้านทักษะทางภาษาไทย	ก่อน	หลัง	ค่าต่าง
๑.๑ ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ความเร็วในการอ่าน (คำต่อนาที) ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ (ระดับ)
๑.๒ ความสามารถในการวิจารณ์วรรณกรรม (ระดับ)
๑.๓ ความสามารถในการถอดรหัส
ตอนที่๒ แบบสำรวจความสามารถด้านทักษะการคิด			
๒.๑ การคิดเชิงโครงสร้าง
๒.๒ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ
๒.๓ การคิดอย่างสร้างสรรค์
๒.๔ การคิดอย่างเื้อ้ออาทร
ตอนที่ ๓ การสำรวจความฉลาดทางอารมณ์			
๓.๑ การเห็นคุณค่าในตนเอง
๓.๒ ความสามารถในการควบคุมอารมณ์
๓.๓ ทักษะทางสังคม
๓.๔ ความสามารถในการควบคุมความเครียด
วันที่สำรวจ			

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....
โรงเรียน.....ผู้สอน.....วันที่.....

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

ตอนที่ ๑ แบบวัดพัฒนาการด้านทักษะทางภาษาไทย

๑.๑ ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

อ่าน “คณิตศาสตร์โบราณคีนซีพ” ของ ชัยวัฒน์ ในเสียงเรียกจากดวงดาว

เวลาที่เริ่มอ่าน.....น.....นาที.....วินาที

เวลาที่อ่านจบน.....นาที.....วินาที

เวลาที่ใช้ในการอ่าน นาที วินาที = วินาที

ความเร็วในการอ่าน = $\frac{\text{จำนวนคำ} \times ๖๐}{\text{เวลา}}$ = คำ/นาที
..... วินาที

ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

เมื่ออ่านเรื่อง “คณิตศาสตร์โบราณคีนซีพ” แล้วให้ตั้งคำถามที่ค่อนข้างยาก
๓ ข้อ พร้อมทั้งเขียนคำตอบด้วย คำถามของคุณจะบ่งถึงระดับสติปัญญาของผู้ตอบ

คำถาม ข้อ ๑

.....
.....

คำตอบ

.....
.....

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....
โรงเรียน.....ผู้สอน.....วันที่.....

แบบทดสอบก่อนการเรียน

คำถาม ข้อ ๒

.....
.....

คำตอบ

.....
.....

คำถาม ข้อ ๓

.....
.....

คำตอบ

.....
.....

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....
โรงเรียน.....ผู้สอน.....วันที่.....

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

แบบทดสอบก่อนการเรียน

๑.๒ ความสามารถในการวิจารณ์วรรณกรรม

อ่านข้อความเรื่อง “น้ำอบ” จากนิตยสาร A Day

บทอ่านนี้ เป็นวรรณกรรมที่มีคุณค่าหรือไม่ เพราะเหตุใด

น้ำอบ

9 Monday

8

9 กระจับ board

10

11

12

1 นุศุล บุรุษ Burnett

2 กระจับ ก้อนนุศุล Burnett

3 กระจับ ก้อนนุศุล Burnett

4 กระจับ ก้อนนุศุล Burnett

5

6 * กระจับ book กระจับ

10 Tuesday

8 กระจับ ก้อนนุศุล Burnett

9

10

11

12

1

2

3

4 กระจับ ก้อนนุศุล Burnett

5

6 กระจับ ก้อนนุศุล Burnett

11 Wednesday * กระจับ ก้อนนุศุล Burnett

8

9 กระจับ ก้อนนุศุล Burnett

10

11

12 กระจับ ก้อนนุศุล Burnett

1

2

3

4 กระจับ ก้อนนุศุล Burnett

5

6 กระจับ ก้อนนุศุล Burnett

April

M T W T F S S

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

APRIL 2001

Thursday 12

8

9

10

11

12

1 กระจับ ก้อนนุศุล Burnett

2 กระจับ ก้อนนุศุล Burnett

3 กระจับ ก้อนนุศุล Burnett

4 กระจับ ก้อนนุศุล Burnett

5

6

Singhan Festival Day * กระจับ ก้อนนุศุล Burnett

Friday 13,

8

9 กระจับ ก้อนนุศุล Burnett

10 กระจับ ก้อนนุศุล Burnett

11

12

1

2

3

4

5 กระจับ ก้อนนุศุล Burnett

6 กระจับ ก้อนนุศุล Burnett

Singhan Festival Day Saturday 14

8

9

10

11

12

1

2

3

4

5

6

Singhan Festival Day Sunday 15

8

9

10

11

12

1

2

3

4

5

6

text : 3-rd March

ชื่อ..... ชั้น..... เลขที่.....
 โรงเรียน..... ผู้สอน..... วันที่.....

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
 และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

แบบทดสอบก่อนการเรียน

๑.๓ ความสามารถในการถอดรหัส
จงสร้างคำให้มากที่สุดจากคำต่อไปนี้ ห้ามใช้อักษรเกิน 1 ครั้งใน
คำเดียวกัน

“นางสีบสอง”

๑ นาง	๒ สีง	๓ บาง	๔
๕	๖	๗	๘
๙	๑๐	๑๑	๑๒
๑๓	๑๔	๑๕	๑๖
๑๗	๑๘	๑๙	๒๐
๒๑	๒๒	๒๓	๒๔
๒๕	๒๖	๒๗	๒๘
๒๙	๓๐	๓๑	๓๒
๓๓	๓๔	๓๕	๓๖
๓๗	๓๘	๓๙	๔๐
๔๑	๔๒	๔๓	๔๔
๔๕	๔๖	๔๗	๔๘
๔๙	๕๐	๕๑	๕๒
๕๓			

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....
โรงเรียน.....ผู้สอน.....วันที่.....

ตอนที่ ๒ แบบสำรวจความสามารถด้านทักษะการคิด

คุณเป็นคนแบบนี้หรือเปล่า

๒.๑ การคิดเชิงโครงสร้าง

เกณฑ์	ใช่	ไม่ใช่	ไม่แน่ใจ
๑. ถ้ามีแผนที่คุณชอบใช้แผนที่ก่อนออกเดินทางไปที่ต่าง ๆ ที่ไม่เคยไป			
๒. คุณชอบวางแผนก่อนลงมือทำอะไรและเห็นว่าปรับแผนได้ตลอดเวลาเพื่อความเหมาะสม			
๓. คุณชอบทำ Graphic Organizers หรือสรุปหลังการทำงานทุกครั้ง			
๔. เวลาอ่านหนังสือ คุณจะเริ่มด้วยการดู “สารบัญ” ก่อนเปิดอ่านข้างในเล่ม			
๕. เวลาอ่านหนังสือแต่ละบท คุณจะเริ่มด้วยการดู “หัวข้อ” ก่อน			
๖. คุณชอบเล่นเกมที่ต้องใช้ความคิด หรือการวางแผน เช่น หมากฮอส หมากกรุก บริดจ์			
๗. เวลาทำอะไร คุณจะไม่ยอมทำจนกว่าจะรู้ว่า จะทำอะไร เพื่ออะไรเสมอก่อนลงมือทำ			
๘. เวลาดูอะไร จะขอรู้ภาพรวมก่อนรายละเอียด หรือเห็นโครงสร้างก่อน			

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่

โรงเรียนผู้สอน.....วันที่.....

แบบทดสอบก่อนการเรียน

เกณฑ์	ใช่	ไม่ใช่	ไม่แน่ใจ
๙. เห็นว่าการทำงานทุกครั้งต้องมีเป้าหมายที่ชัดเจนก่อนลงมือทำ			
๑๐. ราคาค่าญเวลาคนพูดออกนอกเรื่องบ่อย ๆ			
รวมคะแนน “ใช่”			

๒.๒ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ

การคิดอย่างมีวิจารณญาณ	ใช่	ไม่ใช่	ไม่แน่ใจ
๑. ชอบอ่านหนังสือที่เพื่อน ๆ บอกว่ายาก เช่น หนังสือของผู้ใหญ่ สารานุกรม ชีวประวัติบุคคลสำคัญ นวนิยายที่ให้ข้อคิด ปรัชญา			
๒. เวลาสนใจอะไร จะลืมเวลา เพราะใจจดจ่ออยู่กับสิ่งที่ทำ			
๓. ชอบทำอะไรด้วยตนเอง หรือใช้ความคิดของตนเอง			
๔. ชอบกิจกรรมที่ยาก เพราะท้าทายความสามารถ			
๖. มักจะรู้หรือสนใจสิ่งที่ผู้ใหญ่เองยังต้องประหลาดใจ			
๕. เวลาทำงานที่ชอบมักทำได้ดีเกินคำสั่ง หรือความคาดหวังของครู			
๗. ใคร ๆ ก็ว่าคุณใช้ภาษาสูง (เกินวัย)			
๘. ชอบตั้งคำถามที่กระตุ้นความคิด ทำให้เกิดการอภิปราย			

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....
โรงเรียน.....ผู้สอน.....วันที่.....

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

แบบทดสอบก่อนการเรียน

การคิดอย่างมีวิจารณญาณ	ใช่	ไม่ใช่	ไม่แน่ใจ
๙. ชอบจัดระบบ จัดกลุ่มความคิด ชอบใช้ Graphic Organizer			
๑๐. มักมีความรู้สึกโกรธแค้นเมื่อเห็นความไม่ยุติธรรม ความ ถูก-ผิด ดี-ชั่ว			
๑๑. ชอบคาดคะเนสิ่งที้อาจเกิดขึ้นได้จากการสมมุติ หรือการทดลอง			
๑๒. ไม่ค่อยพอใจในผลงานของตนง่ายนัก อยากปรับปรุง ให้ถึงมืออาชีพ			
๑๓. ชอบค้นหาข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ ด้วยความอยากรู้			
๑๔. สามารถวางแผนได้อย่างสลับซับซ้อน			
๑๕. มักจะจับประเด็นสำคัญหรือหลักการที่แอบแฝง ออกมาสรุปได้อย่างรวดเร็ว			

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....
โรงเรียน.....ผู้สอน.....วันที่.....

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

แบบทดสอบก่อนการเรียน

๒.๓ การคิดอย่างสร้างสรรค์

การคิดอย่างสร้างสรรค์	ใช่	ไม่ใช่	ไม่แน่ใจ
๑. คุณเป็นคนมีอารมณ์ขัน			
๒. คุณไม่สนใจว่าตนเองจะแปลกกว่าคนอื่น ๆ			
๓. คุณกล้าทดลอง กล้าตัดสินใจทำเพื่อพิสูจน์ความคิดของตนเอง			
๔. ชอบอ่านเกี่ยวกับเรื่องสิ่งประดิษฐ์ หรือวิธีการคิดแบบใหม่ ๆ			
๕. มีอารมณ์อ่อนไหว เวลาอ่านหนังสือ หรือดูภาพยนตร์ที่เศร้า สะเทือนใจ			
๖. ทนความไร้ระเบียบ ยุ่งเหยิงที่คนอื่นทนไม่ได้			
๗. จะมีปฏิกิริยาโต้แย้ง ถ้าไม่เห็นด้วย			
๘. มีความวิจิตรพิสดารในการทำสิ่งต่าง ๆ			
๙. ชอบคิด จินตนาการ สมมุติ ต่าง			
๑๐. ยอมรับความคิดเห็นของคนอื่น ถ้าเขามีเหตุผล			
๑๑. ไม่ชอบทำตามคนอื่น ชอบทำอะไรที่แหวกแนว			
๑๒. ชอบคิดและริเริ่มสร้างสรรค์สิ่งใหม่			
๑๓. ไวต่อความคิดและความรู้สึกของคนอื่น			
๑๔. ชอบคำถามที่แปลก ทำทนายให้คิด			
๑๕. ทำงานหลาย ๆ อย่างได้พร้อม ๆ กันในเวลาเดียวกัน			
๑๖. ชอบสร้างแล้วรื้อแล้วสร้างใหม่เพื่อความแปลกใหม่			

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....
โรงเรียน.....ผู้สอน.....วันที่.....

แบบทดสอบก่อนการเรียน

การคิดอย่างสร้างสรรค์	ใช่	ไม่ใช่	ไม่แน่ใจ
๑๗. มีความรู้สึกรุนแรงเกี่ยวกับอิสรภาพ และความเป็นอิสระทางความคิด			
๑๘. มักเป็นคนแรกๆ ที่คิดหรือทำเรื่องใหม่ ๆ			
๑๙. มักเห็นความเชื่อมโยง หรือความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่าง ๆ ที่คนทั่วไปมองไม่เห็น			
๒๐. ชอบปัญหาที่มีคำตอบได้หลายทิศทาง เช่น ปริศนาคำทาย ชอบแสดงความคิดที่หลากหลาย			

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....
โรงเรียน.....ผู้สอน.....วันที่.....

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มทุนประสบการณ์

แบบทดสอบก่อนการเรียน

๒.๔ การคิดอย่างเอื้ออาทร

การคิดอย่างเอื้ออาทร	ใช่	ไม่ใช่	ไม่แน่ใจ
๑. เวลาเพื่อน ๆ มีความทุกข์ มักจะมาปรึกษาคุณเสมอ			
๒. เป็นผู้ฟังที่ดีเวลาคุยกับเพื่อน			
๓. เวลาทำงานกลุ่ม จะคิดถึงความต้องการของเพื่อน ๆ ในกลุ่มก่อนตนเอง			
๔. ไม่รู้สึกเบื่อหน่าย เวลาเพื่อนมาขอปรับทุกข์			
๕. รู้ความต้องการของคนรอบตัว แม้ว่าเขาจะไม่ได้พูดออกมา			
๖. ถ้าเพื่อนผิดหวัง หรือเสียใจ จะทนไม่ได้ ต้องเข้าไปปลอบหรือให้กำลังใจ			
๗. ชอบพูดหรือเล่าเรื่องที่ทำให้คนอื่นรู้สึกดี และสบายใจขึ้น			
๘. พยายามทำความเข้าใจกับอารมณ์ของคนรอบตัว			
๙. ทนไม่ได้ที่จะเห็นคนสร้างความสนุกสนานบนความทุกข์ของคนอื่น			
๑๐. ชอบมองโลกในแง่ดี มีอารมณ์ขัน			
๑๑. แม้ไม่เห็นด้วย ก็จะไม่ฟังเพื่อนจนจบเพื่อรักษาน้ำใจของเพื่อน			
๑๒. เวลาดูภาพยนตร์ หรืออ่านหนังสือเศร้าจะอดสะเทือนใจไม่ได้			
๑๓. ยอยากให้คนรอบข้างมีความสุข			
๑๔. เวลาใครเล่าอะไร จะฟังอย่างตั้งใจ			
๑๕. พร้อมจะรับฟังความคิดเห็นของเพื่อน ๆ			

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่

โรงเรียนผู้สอน.....วันที่.....

๑๕๐ รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน และหลักสูตรเพิ่มทุนประสบการณ์

แบบทดสอบก่อนการเรียน

ตอนที่ 3 การสำรวจความฉลาดทางอารมณ์

คุณ EQ เท่าไร?

๓.๑ การเห็นคุณค่าในตนเอง

	ใช่	ไม่ใช่	ไม่แน่ใจ
๑. คุณรู้และเข้าใจความรู้สึกและความต้องการของตนเอง			
๒. คุณรู้ว่าตัวมีความสามารถในเรื่องใดบ้าง รู้จุดเด่น จุดด้อยของตน			
๓. คุณกล้าเผชิญต่อความยากลำบาก			
๔. คุณมีความคิดริเริ่ม อยากทำสิ่งใหม่ที่ไม่จำเจ			
๕. คุณมีความต้องการจะเห็นความสำเร็จในงาน			
๖. คุณมีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความภูมิใจในตนเอง			
๗. คุณมีปรัชญา หรือค่านิยมในชีวิต			
รวมคะแนนของคำตอบว่า “ใช่”			

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....
 โรงเรียน.....ผู้สอน.....วันที่.....

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
 และหลักสูตรเพิ่มทุนประสบการณ์

แบบทดสอบก่อนการเรียน

๓.๒ ความสามารถในการควบคุมอารมณ์

	ใช่	ไม่ใช่	ไม่แน่ใจ
๑. คุณไม่ใจร้อน วู่วาม เตือนสติตนเองได้เวลาโกรธหรือไม่พอใจ			
๒. คุณเอาเหตุการณ์ทางลบมาเป็นอุทาหรณ์ ให้ข้อคิดเตือนสติตนเอง			
๓. เมื่อมีปัญหา คุณจะมองปัญหาทั้งด้านดีและด้านลบ ไม่มองอะไรด้านเดียว			
๔. คุณรอคอยได้ มีความอดทน คุณมีความเพียรพยายาม อยากให้ผลงานที่ทำมีคุณภาพ			
๕. คุณชอบให้คนวิจารณ์ผลงาน แล้วถ้าเห็นด้วย นำคำวิจารณ์มาปรับปรุงงาน			
๖. คุณยอมรับข้อผิดพลาด ความล้มเหลวและถือว่าความผิดพลาดคือครู			
๗. คุณมีงานอดิเรกที่คุณชอบมากและทุ่มเทเวลาให้			
รวมคะแนนของคำตอบว่า “ใช่”			

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....
โรงเรียน.....ผู้สอน.....วันที่.....

 ๑๕๒ รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

แบบทดสอบก่อนการเรียน

๓.๓ ทักษะทางสังคม

	ใช่	ไม่ใช่	ไม่แน่ใจ
๑. คุณมีความจริงใจ ซื่อสัตย์ ไว้วางใจผู้อื่น			
๒. คุณรู้และตระหนักในความรู้สึกและความต้องการของพ่อแม่			
๓. คุณคิดถึงส่วนรวมและคนรอบข้าง			
๔. คุณมองโลกในแง่ดี อยากเห็นคนรอบตัวคุณมีความสุข			
๕. เวลาเพื่อนมาปรับทุกข์ คุณจะหลีกเลี่ยงการเข้าข้างเพื่อนแต่พยายามให้เพื่อนเข้าใจความรู้สึกของฝ่ายที่เป็นปรปักษ์			
๖. คุณไม่รู้สึกรังเกียจ เคียด หรือวางตัวไม่ถูก เมื่ออยู่ต่อหน้าเพศตรงข้ามหรือคนแปลกหน้าแต่รู้วิธีวางตัวตามมารยาททางสังคม			
๗. คุณมีความเห็นใจผู้อื่น			
รวมคะแนนของคำตอบว่า “ใช่”			

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....
โรงเรียน.....ผู้สอน.....วันที่.....

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มทุนประสบการณ์

แบบทดสอบก่อนการเรียน

๓.๔ ความสามารถในการควบคุมความเครียด

	ใช่	ไม่ใช่	ไม่แน่ใจ
๑. คุณรู้สึกว่าคุณแม่ ไม่ได้กดดันคุณมากไปในการเรียนปีนี้			
๒. คุณรู้สึกว่าคุณครู ไม่ได้กดดันคุณมากไปในการเรียนปีนี้			
๓. คุณเห็นว่าปัญหา หรืออุปสรรค เป็นโจทย์ที่ทำทลายความสามารถของคุณ			
๔. คุณมีความอดทนต่อสภาพต่าง ๆ ไม่เครียด			
๕. คุณชอบคุยและสนทนากับเพื่อน ๆ โดยเฉพาะเพื่อนที่มีอารมณ์ขัน			
๖. คุณคิดว่าคนอื่น ๆ ก็คงมีปัญหาเช่นกัน ไม่ใช่คุณคนเดียวที่มีปัญหา			
๗. คุณมีเพื่อนหรือคนที่คอยช่วยปรึกษาปัญหาด้วยได้			
๘. คุณชอบเรียนรายวิชานี้			
รวมคะแนนของคำตอบว่า “ใช่”			

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....
โรงเรียน.....ผู้สอน.....วันที่.....

 ๑๕๔ รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

แบบทดสอบก่อนการเรียน

ลองทำกราฟ EQ ของคุณดู

เอาคะแนนรวมของคำตอบว่า “ใช่” มาสร้างกราฟแท่งข้างล่าง

การเห็นคุณค่าในตนเอง

ความสามารถในการควบคุมอารมณ์

๗		๗	
๖		๖	
๕		๕	
๔		๔	
๓		๓	
๒		๒	
๑		๑	
๐		๐	
ระดับ E.Q. กรกฎาคม สิงหาคม กันยายน		ระดับ E.Q. กรกฎาคม สิงหาคม กันยายน	

ทักษะทางสังคม

ความเครียด

๗		๗	
๖		๖	
๕		๕	
๔		๔	
๓		๓	
๒		๒	
๑		๑	
๐		๐	
ระดับ E.Q. กรกฎาคม สิงหาคม กันยายน		ระดับ E.Q. กรกฎาคม สิงหาคม กันยายน	

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....
โรงเรียน.....ผู้สอน.....วันที่.....

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มทุนประสบการณ์

แบบทดสอบหลังการเรียน

แบบวัดพัฒนาการผู้มีความสามารถพิเศษด้านภาษา

แบบทดสอบนี้มี ๓ ตอน ๑๐ หน้า

ตอนที่๑แบบวัดพัฒนาการด้านทักษะทางภาษาไทย	ก่อน	หลัง	ค่าต่าง
๑.๑ ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ความเร็วในการอ่าน (คำต่อนาที)
ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ (ระดับ)
๑.๒ ความสามารถในการวิจารณ์วรรณกรรม (ระดับ)
๑.๓ ความสามารถในการถอดรหัส
ตอนที่๒ แบบสำรวจความสามารถด้านทักษะการคิด			
๒.๑ การคิดเชิงโครงสร้าง
๒.๒ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ
๒.๓ การคิดอย่างสร้างสรรค์
๒.๔ การคิดอย่างเอื้ออาทร
ตอนที่ ๓ การสำรวจความฉลาดทางอารมณ์			
๓.๑ การเห็นคุณค่าในตนเอง
๓.๒ ความสามารถในการควบคุมอารมณ์
๓.๓ ทักษะทางสังคม
๓.๔ ความสามารถในการควบคุมความเครียด
วันที่สำรวจ	

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....
โรงเรียน.....ผู้สอน.....วันที่.....

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

ตอนที่ ๑ แบบวัดพัฒนาการด้านทักษะภาษาไทย

๑.๑ ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

อ่าน “แม่คอมพ์รุ่นที่ห้า” ของ ชัยวัฒน์ ในเสียงเรียกจากดวงดาว*
 เวลาที่เริ่มอ่าน น นาที วินาที
 เวลาที่อ่านจบ น นาที วินาที
 เวลาที่ใช้ในการอ่าน ... นาที วินาที = วินาที
 ความเร็วในการอ่าน = $\frac{๑๘๐๐}{๖๐} \times ๖๐ = \dots\dots\dots$ คำ/นาที
 วินาที

ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

เมื่ออ่านเรื่อง “แม่คอมพ์รุ่นที่ห้า” แล้วให้ตั้งคำถามที่ค่อนข้างยาก
 ๓ ข้อ พร้อมทั้งเขียนคำตอบด้วย (คำถามของคุณจะบ่งถึงระดับสติ
 ปัญญาของผู้ตอบ)

คำถาม ข้อ ๑

.....

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....
 โรงเรียน.....ผู้สอน.....วันที่.....

แบบทดสอบหลังการเรียน

คำตอบ

.....
.....

คำถาม ข้อ ๒

.....
.....

คำตอบ

.....
.....

คำถาม ข้อ ๓

.....
.....

คำตอบ

.....
.....

*หมายเหตุ ควรเป็นการอ่านที่มีความขัดแย้งทางจริยธรรม ที่มีความยาว
ประมาณ ๑,๕๐๐-๒,๐๐๐ คำ

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....
โรงเรียน.....ผู้สอน.....วันที่.....

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

แบบทดสอบหลังการเรียน

๑.๒ ความสามารถในการวิจารณ์วรรณกรรม

อ่านข้อความที่ตัดต่อตอนมาจากเรื่อง “พระมเหศวร” ข้างล่าง อันเป็นบทละครแต่งโดย คุณสุวรรณ สมัยรัชการที่ ๓ แล้วตอบคำถามตามความเห็นของท่าน

เมื่อนั้น	พระมเหศวรโหมโหลกา
สถิตย์ยังแท่นทองกะโปลา	สุชาปาลาลากะเปเล
วันหนึ่งพระจึงมะลิกติก	มเหศวรโพรพริกมะลิกเช
จะไปเที่ยวชมพนมเต	สุชา เปเลกะโปโล

๑. คำต่อไปนี้ น่าจะหมายความว่าอย่างไร

มโหลกา น่าจะหมายความว่า

กะโปลา น่าจะหมายความว่า

ปาลาลากะเปเล น่าจะหมายความว่า

มะลิกติก น่าจะหมายความว่า

มะลิกเช น่าจะหมายความว่า

พนมเต น่าจะหมายความว่า

เปเลกะโปโล น่าจะหมายความว่า

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....
โรงเรียน.....ผู้สอน.....วันที่.....

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

แบบทดสอบหลังการเรียนรู้

๒. มีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับบทละครและตัวละคร พระมเหศวรในเรื่องนี้

.....
.....
.....
.....

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....
โรงเรียน.....ผู้สอน.....วันที่.....

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

๑.๓ ความสามารถในการถอดรหัส
จงสร้างคำให้มากที่สุดจากคำต่อไปนี้ ห้ามใช้อักษรเกิน ๑ ครั้งในคำ
เดียวกัน

“แก้วหน้าม้า”

๑ แก้ว	๒ แมว	๓ แมว	๔
๕	๖	๗	๘
๙	๑๐	๑๑	๑๒
๑๓	๑๔	๑๕	๑๖
๑๗	๑๘	๑๙	๒๐
๒๑	๒๒	๒๓	๒๔
๒๕	๒๖	๒๗	๒๘
๒๙	๓๐	๓๑	๓๒
๓๓	๓๔	๓๕	๓๖
๓๗	๓๘	๓๙	๔๐
๔๑	๔๒	๔๓	๔๔
๔๕	๔๖	๔๗	๔๘
๔๙	๕๐	๕๑	๕๒
๕๓			

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....
โรงเรียน.....ผู้สอน.....วันที่.....

ตอนที่ ๒ แบบสำรวจความสามารถด้านทักษะการคิด

คุณเป็นคนแบบนี้หรือเปล่า

๒.๑ การคิดเชิงโครงสร้าง

เกณฑ์	ใช่	ไม่ใช่	ไม่แน่ใจ
๑. ถ้ามีแผนที่คุณชอบใช้แผนที่ก่อนออกเดินทางไปที่ต่าง ๆ ที่ไม่เคยไป			
๒. คุณชอบวางแผนก่อนลงมือทำอะไรและเห็นว่าปรับแผนได้ตลอดเวลาเพื่อความเหมาะสม			
๓. คุณชอบทำ Graphic Organizers หรือสรุปหลังการทำงานทุกครั้ง			
๔. เวลาอ่านหนังสือ คุณจะเริ่มด้วยการดู “สารบัญ” ก่อนเปิดอ่านข้างในเล่ม			
๕. เวลาอ่านหนังสือแต่ละบท คุณจะเริ่มด้วยการดู “หัวข้อ” ก่อน			
๖. คุณชอบเล่นเกมที่ต้องใช้ความคิด หรือการวางแผน เช่น หมากฮอส หมากกรุก บอร์ดจิก			
๗. เวลาทำอะไร คุณจะขอยอมทำงานกว่าจะรู้ว่า จะทำอะไร เพื่ออะไรเสมอก่อนลงมือทำ			

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....
โรงเรียน.....ผู้สอน.....วันที่.....

แบบทดสอบหลังการเรียนรู้

เกณฑ์	ใช่	ไม่ใช่	ไม่แน่ใจ
๘. เวลาดูอะไร จะขอรู้อภาพรวมก่อนรายละเอียด หรือเห็นโครงสร้างก่อน			
๙. เห็นว่าการทำงานทุกครั้งต้องมีเป้าหมายที่ชัดเจน ก่อนลงมือทำ			
๑๐. รำคาญเวลาคนพูดออกนอกเรื่องบ่อย ๆ			
รวมคะแนน “ใช่”			

๒.๒ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ

การคิดอย่างมีวิจารณญาณ	ใช่	ไม่ใช่	ไม่แน่ใจ
๑. ชอบอ่านหนังสือที่เพื่อน ๆ บอกว่ายาก เช่น หนังสือของผู้ใหญ่ สารานุกรม ชีวประวัติบุคคลสำคัญ นวนิยายที่ให้ข้อคิด ปรัชญา			
๒. เวลาสนใจอะไร จะลืมเวลา เพราะใจจดจ่ออยู่กับสิ่งที่ทำ			
๓. ชอบทำอะไรด้วยตนเอง หรือใช้ความคิดของตนเอง			
๔. ชอบกิจกรรมที่ยาก เพราะท้าทายความสามารถ			
๕. มักจะรู้หรือสนใจสิ่งที่ผู้ใหญ่เองยังต้องประหลาดใจ			
๖. เวลาทำงานที่ชอบมักทำได้ดีเกินคำสั่ง หรือความคาดหวังของครู			

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่

โรงเรียนผู้สอน.....วันที่.....

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

แบบทดสอบหลังการเรียนรู้

การคิดอย่างมีวิจารณญาณ	ใช่	ไม่ใช่	ไม่แน่ใจ
๗. ใครๆ ก็ว่าคุณใช้ภาษาสูง (เกินวัย)			
๘. ชอบตั้งคำถามที่กระตุ้นความคิด ทำให้เกิดการอภิปราย			
๙. ชอบจัดระบบ จัดกลุ่มความคิด ชอบใช้ Graphic Organizer			
๑๐. มักมีความรู้สึกรุนแรงเมื่อเห็นความไม่ยุติธรรม ความ ถูก-ผิด ดี-ชั่ว			
๑๑. ชอบคาดคะเนสิ่งที่จะเกิดขึ้นได้จากการสมมุติ หรือการทดลอง			
๑๒. ไม่ค่อยพอใจในผลงานของตนง่ายนัก อยากปรับปรุง ให้ถึงมืออาชีพ			
๑๓. ชอบค้นหาข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ ด้วยความอยากรู้			
๑๔. สามารถวางแผนได้อย่างสลับซับซ้อน			
๑๕. มักจะจับประเด็นสำคัญหรือหลักการที่แอบแฝง ออกมาสรุปได้อย่างรวดเร็ว			

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....
โรงเรียน.....ผู้สอน.....วันที่.....

 รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรระยะเวลาเรียน และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

๒.๓ การคิดอย่างสร้างสรรค์

	ใช่	ไม่ใช่	ไม่แน่ใจ
๑. คุณเป็นคนมีอารมณ์ขัน			
๒. คุณไม่สนใจว่าตนเองจะแปลกกว่าคนอื่น ๆ			
๓. คุณกล้าทดลอง กล้าตัดสินใจทำเพื่อพิสูจน์ความคิดของตนเอง			
๔. ชอบอ่านเกี่ยวกับเรื่องสิ่งประดิษฐ์ หรือวิธีการคิดแบบใหม่ ๆ			
๕. มีอารมณ์อ่อนไหว เวลาอ่านหนังสือ หรือดูภาพยนตร์ที่เศร้า สะเทือนใจ			
๖. ทนความไร้ระเบียบ ยุ่งเหยิงที่คนอื่นทนไม่ได้			
๗. จะมีปฏิกิริยาโต้แย้ง ถ้าไม่เห็นด้วย			
๘. มีความวิจิตรพิสดารในการทำสิ่งต่าง ๆ			
๙. ชอบคิด จินตนาการ สมมุติ ต่าง			
๑๐. ยอมรับความคิดเห็นของคนอื่น ถ้าเขามีเหตุผล			
๑๑. ไม่ชอบทำตามคนอื่น ชอบทำอะไรที่แหวกแนว			
๑๒. ชอบคิดและริเริ่มสร้างสรรค์สิ่งใหม่			
๑๓. ไวต่อความคิดและความรู้สึกของคนอื่น			
๑๔. ชอบคำถามที่แปลก ทำทนายให้คิด			
๑๕. ทำงานหลาย ๆ อย่างได้พร้อม ๆ กันในเวลาเดียวกัน			
๑๖. ชอบสร้างแล้วรื้อแล้วสร้างใหม่เพื่อความแปลกใหม่			

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....
โรงเรียน.....ผู้สอน.....วันที่.....

แบบทดสอบหลังการเรียน

	ใช่	ไม่ใช่	ไม่แน่ใจ
๑๗. มีความรู้สึกรุนแรงเกี่ยวกับอิสรภาพ และความเป็นอิสระทางความคิด			
๑๘. มักเป็นคนแรก que คิดหรือทำเรื่องใหม่ ๆ			
๑๙. มักเห็นความเชื่อมโยง หรือความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่าง ๆ ที่คนทั่วไปมองไม่เห็น			
๒๐. ชอบปัญหาที่มีคำตอบได้หลายทิศทาง เช่น ปริศนาคำทาย ชอบแสดงความคิดที่หลากหลาย			

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....
โรงเรียน.....ผู้สอน.....วันที่.....

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

แบบทดสอบหลังการเรียนรู้

๒.๔ การคิดอย่างเอื้ออาทร

การคิดอย่างเอื้ออาทร	ใช่	ไม่ใช่	ไม่แน่ใจ
๑. เวลาเพื่อน ๆ มีความทุกข์ มักจะมาปรึกษาคุณเสมอ			
๒. เป็นผู้ฟังที่ดีเวลาคุยกับเพื่อน			
๓. เวลาทำงานกลุ่ม จะคิดถึงความต้องการของเพื่อน ๆ ในกลุ่มก่อนตนเอง			
๔. ไม่รู้สึกเบื่อหน่าย เวลาเพื่อนมาขอปรับทุกข์			
๕. รู้ความต้องการของคนรอบตัว แม้ว่าเขาจะไม่ได้พูดออกมา			
๖. ถ้าเพื่อนผิดหวัง หรือเสียใจ จะทนไม่ได้ ต้องเข้าไปปลอบหรือให้กำลังใจ			
๗. ชอบพูดหรือเล่าเรื่องที่ทำให้คนอื่นรู้สึกดี และสบายใจขึ้น			
๘. พยายามทำความเข้าใจกับอารมณ์ของคนรอบตัว			
๙. ทนไม่ได้ที่จะเห็นคนสร้างความสนุกสนาน บนความทุกข์ของคนอื่น			
๑๐. ชอบมองโลกในแง่ดี มีอารมณ์ขัน			
๑๑. แม้ไม่เห็นด้วย ก็จะไม่ฟังเพื่อนจนจบเพื่อรักษาน้ำใจของเพื่อน			
๑๒. เวลาดูภาพยนตร์ หรืออ่านหนังสือเศร้า จะอดสะเทือนใจไม่ได้			
๑๓. อยากให้คนรอบข้างมีความสุข			
๑๔. เวลาใครเล่าอะไร จะฟังอย่างตั้งใจ			
๑๕. พร้อมจะรับฟังความคิดเห็นของเพื่อน ๆ			

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....
โรงเรียน.....ผู้สอน.....วันที่.....

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มทุนประสบการณ์

ตอนที่ ๓ การสำรวจความฉลาดทางอารมณ์

คุณ EQ เท่าไร?

๓.๑ การเห็นคุณค่าในตนเอง

	ใช่	ไม่ใช่	ไม่แน่ใจ
๑. คุณรู้และเข้าใจความรู้สึกและความต้องการของตนเอง			
๒. คุณรู้ว่าตัวมีความสามารถในเรื่องใดบ้าง รู้จุดเด่น จุดด้อยของตน			
๓. คุณกล้าเผชิญต่อความยากลำบาก			
๔. คุณมีความคิดริเริ่ม อยากทำสิ่งใหม่ที่ไม่จำเจ			
๕. คุณมีความต้องการจะเห็นความสำเร็จในงาน			
๖. คุณมีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความภูมิใจในตนเอง			
๗. คุณมีปรัชญา หรือค่านิยมในชีวิต			
รวมคะแนนของคำตอบว่า “ใช่”			

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....
 โรงเรียน.....ผู้สอน.....วันที่.....

๓.๒ ความสามารถในการควบคุมอารมณ์

	ใช่	ไม่ใช่	ไม่แน่ใจ
๑. คุณไม่ใจร้อน วู่วาม เตือนสติตนเองได้เวลาโกรธหรือไม่พอใจ			
๒. คุณเอาเหตุการณ์ทางลบมาเป็นอุทาหรณ์ ให้ข้อคิดเตือนสติตนเอง			
๓. เมื่อมีปัญหา คุณจะมองปัญหาทั้งด้านดีและด้านลบ ไม่มองอะไรด้านเดียว			
๔. คุณรอคอยได้ มีความอดทน คุณมีความเพียรพยายามอยากให้ได้งานที่มีคุณภาพ			
๕. คุณชอบให้คนวิจารณ์ผลงาน แล้วถ้าเห็นด้วย นำคำวิจารณ์มาปรับปรุงงาน			
๖. คุณยอมรับข้อผิดพลาด ความล้มเหลวและถือว่าความผิดพลาดคือครู			
๗. คุณมีงานอดิเรกที่คุณชอบมากและทุ่มเทเวลาให้			
รวมคะแนนของคำตอบว่า “ใช่”			

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....
โรงเรียน.....ผู้สอน.....วันที่.....

๓.๓ ทักษะทางสังคม

	ใช่	ไม่ใช่	ไม่แน่ใจ
๑. คุณมีความจริงใจ ซื่อสัตย์ ไว้วางใจผู้อื่น			
๒. คุณรู้และตระหนักในความรู้สึกและความต้องการของพ่อแม่			
๓. คุณคิดถึงส่วนรวมและคนรอบข้าง			
๔. คุณมองโลกในแง่ดี อยากเห็นคนรอบตัวคุณมีความสุข			
๕. เวลาเพื่อนมาปรับทุกข์ คุณจะหลีกเลี่ยงการเข้าข้างเพื่อนแต่พยายามให้เพื่อนเข้าใจความรู้สึกของฝ่ายที่เป็นปรปักษ์			
๖. คุณไม่รู้สึกรังเกียจ เครียด หรือวางตัวไม่ถูก เมื่ออยู่ต่อหน้าเพศตรงข้ามหรือคนแปลกหน้าแต่รู้วิธีวางตัวตามมารยาททางสังคม			
๗. คุณมีความเห็นใจผู้อื่น			
รวมคะแนนของคำตอบว่า “ใช่”			

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....
โรงเรียน.....ผู้สอน.....วันที่.....

แบบทดสอบหลังการเรียน

๓.๔ ความสามารถในการควบคุมความเครียด

	ใช่	ไม่ใช่	ไม่แน่ใจ
๑. คุณรู้สึกว่า พ่อแม่ ไม่ได้กดดันคุณมากไปในการเรียนปีนี้			
๒. คุณรู้สึกว่า ครู ไม่ได้กดดันคุณมากไปในการเรียนปีนี้			
๓. คุณเห็นว่าปัญหา หรืออุปสรรค เป็นปัจจัยที่ทำทลายความสามารถของคุณ			
๔. คุณมีความอดทนต่อสภาพต่าง ๆ ไม่เครียด			
๕. คุณชอบคุยและสนทนากับเพื่อน ๆ โดยเฉพาะเพื่อนที่มีอารมณ์ขัน			
๖. คุณคิดว่าคนอื่น ๆ ก็คงมีปัญหาเช่นกัน ไม่ใช่คุณคนเดียวที่มีปัญหา			
๗. คุณมีเพื่อนหรือคนที่คอยช่วยปรึกษาปัญหาด้วยได้			
๘. คุณชอบเรียนรายวิชานี้			
รวมคะแนนของคำตอบว่า “ใช่”			

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....
โรงเรียน.....ผู้สอน.....วันที่.....

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มทุนประสบการณ์

แบบทดสอบหลังการเรียน

ลองทำกราฟ EQ ของคุณดู

เอาคะแนนรวมของคำตอบว่า “ใช่” มาสร้างกราฟแท่งข้างล่าง

การเห็นคุณค่าในตนเอง

ความสามารถในการควบคุมอารมณ์

๗		๗	
๖		๖	
๕		๕	
๔		๔	
๓		๓	
๒		๒	
๑		๑	
๐		๐	
ระดับ E.Q. กรกฎาคม สิงหาคม กันยายน		ระดับ E.Q. กรกฎาคม สิงหาคม กันยายน	

ทักษะทางสังคม

ความเครียด

๗		๗	
๖		๖	
๕		๕	
๔		๔	
๓		๓	
๒		๒	
๑		๑	
๐		๐	
ระดับ E.Q. กรกฎาคม สิงหาคม กันยายน		ระดับ E.Q. กรกฎาคม สิงหาคม กันยายน	

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....
 โรงเรียน.....ผู้สอน.....วันที่.....

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
 และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

ผลงานจากโรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

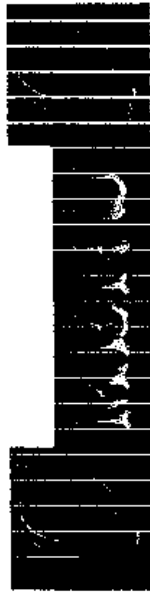

ผลงานจากโรงเรียนสตรีวิทยา
C.D อีเหนา

อีเหนา

- นิทาน
- ความรู้เกี่ยวกับเรื่อง
- เนื้อเรื่องย่อ
- ตัวละคร
- คำศัพท์
- สมมติภาพ

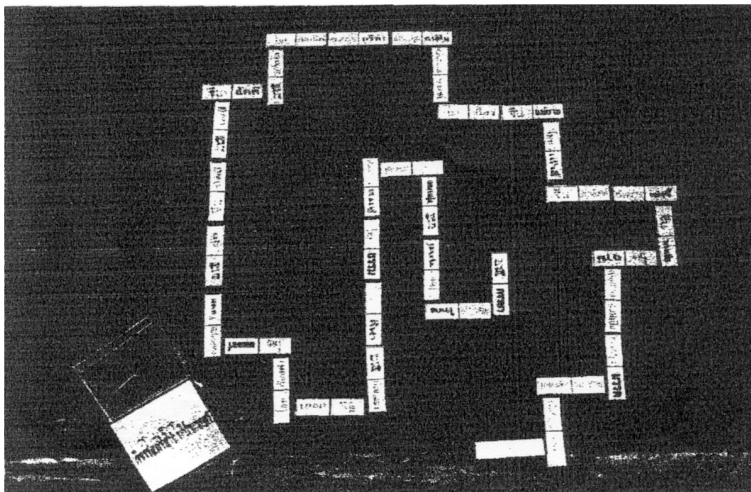
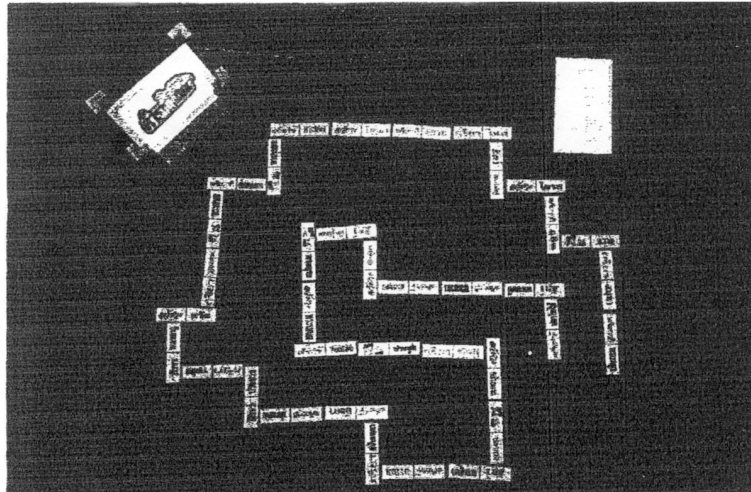
รูป: /D:\Home\งาน\งาน...

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

ผลงานจากโรงเรียนบดินทรเดชา(สิงห์ สิงหเสนี)
เกมไวยากรณ์

“โดมิโนคำราชาศัพท์ และโดมิโนคำต่างประเทศ”

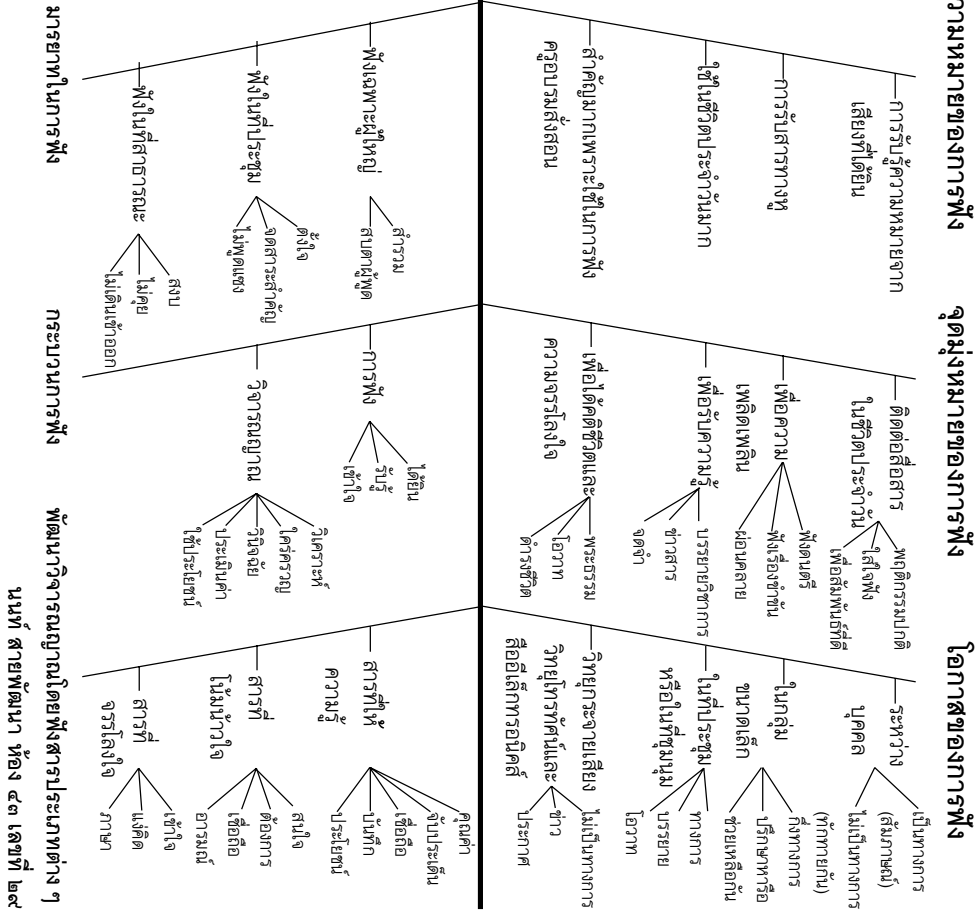
รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มทุนประสบการณ์

สรุป

ตัวอย่างผลงานของนักเรียน

ผู้ดำเนินการ

ที่ปรึกษา

ดร.รุ่ง แก้วแดง
 เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
 ดร. สิริพร บุญญานันต์
 รองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

คณะนักวิจัย

รศ.ดร.สำออง หิรัญบุรณะ	ศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพเด็กและเยาวชน มศว.
นางสาวอรทัย เกิดภิบาล	ศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพเด็กและเยาวชน มศว.
นางสาวปราณี บุญคลัง	โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย
นางสาวสุนิรัตน์ วงศ์พานิช	โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย
นางดวงตา ตาพัวฒน์	โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี)
นางสมรรัตน์ พงศ์ศิลป์	โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี)
นายโสภณ นิไชโยค	โรงเรียนสตรีวิทยา
นางอาภาณู พานิชชาติ	โรงเรียนสตรีวิทยา

ผู้รับผิดชอบโครงการ

ดร.รุ่งเรือง สุชาภิรมย์	หัวหน้าโครงการ
นางสาวบุญเทียม ศิริปัญญา	ประจำโครงการ
นายสมชาย บัวเล็ก	ประจำโครงการ
นางกนกพร ถนอมกลิ่น	ประจำโครงการ
นางเนตรนิล หนูชูแก้ว	ประสานโครงการ

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
 และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์

บรรณาธิการ

นางรุ่งเรือง สุชาภิรมย์
นางสาวบุญเทียม ศิริปัญญา
นางกนกพร ถนอมกลิ่น

ผู้ประสานงานการพิมพ์และพิสูจน์อักษร

นางสาวบุญเทียม ศิริปัญญา
นางกนกพร ถนอมกลิ่น

เพื่อเป็นกาช้ใช้ทรัพยากรของชาติให้คุ้มค่า
หากท่านไม่ใช้หนังสือเล่มนี้แล้ว
โปรดมอบให้ผู้อื่นนำมาใช้ประโยชน์ต่อไป

สำนักพัฒนาการเรียนรู้และเครือข่ายการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (สกศ.)

ถนนสุขุมวิท เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๖๖๘ ๗๑๒๓ ต่อ ๒๕๒๖ โทรสาร ๐ ๒๖๖๘ ๗๓๒๙

หากท่านต้องการเอกสารฉบับนี้ สามารถ Download ได้จาก

Website : [http : // www.onec.go.th](http://www.onec.go.th)

รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน
และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์